

MANDEO

ΕΤΟΣ ΑΙ ΔΡΙΘ. 11 ΔΡΧ. 4.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

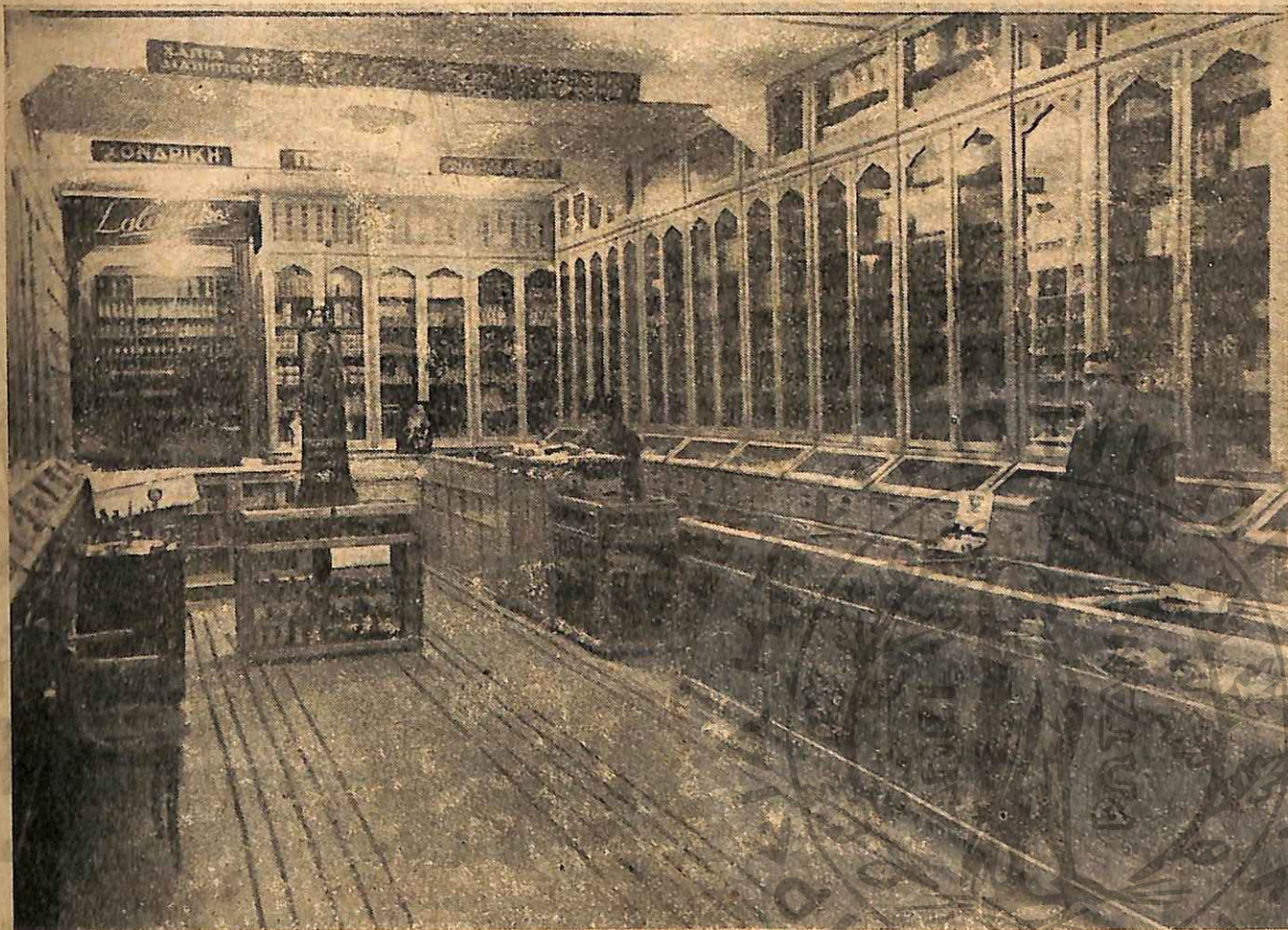
Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἑκάστον
 καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: **ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ καὶ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ**

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
 Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
 Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
 Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ ἔξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
 Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ ἔξωθι Βασιλικῆς, Ὁμόνοια
 Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ ἔξωθι Κινημ. Μάζεστικ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
 Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ. Σταδίου 14
 Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
 Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεισματζόγλου
 Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
 NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

Ὁ Μεγαλειότερος Φαρμακευτικὸς Οἶκος τῆς Ἀνατολῆς Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πιεραιῶς 1Δ' (Ὁμόνοια). Τηλ. 23 434 Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΝ — Ἀθήνας

Διὰ τοὺς Διαβητικούς τὰ Γερμανικὰ καταπότια *Anticomap* Θεραπεία χωρὶς ἐνέσεις. Πλούσιον τμήμα
 καλλυντικῶν, μὲ τιμὰς συναγωνισμοῦ.

ΑΙ ΜΗΛΙΕΡΕΣ

δέν πρέπει να λησμονούν ότι η **ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** είναι το καλλίτερον φάρμακον δια τα παιδιά των ιδία δια ν' αποβάλλη τους σκώληκας ή να θεραπεύσεται επιμόνους διαρροίας αίτινες οφείλονται εις την πολυφαγίαν και τας ζυμώσεις των περιττωμάτων που παραμένουν επί πολύ εντός των εντέρων. Είς τοιαύτας περιπτώσεις είναι απαραίτητος μια καλή καθαρσις. Η πλήρης θεραπεία των άνω συμπτωμάτων επιτυγχάνεται δια του καθαρτικού τούτου, ούτινος δύναται τις να κάμη χρῆσιν εξακολουθητικῶς επί εβδομάδας και μήνας ακινδύνως.

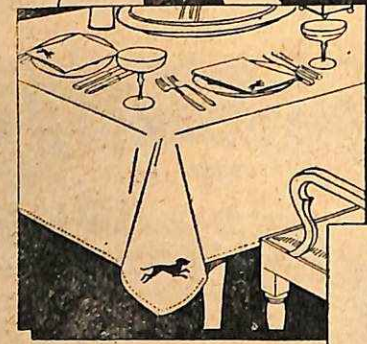
ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΓΟΡΑΖΩ

Είς τας καλλιτέρας τιμὰς πάντα τὰ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ή μη, Έλληνικά και ξένα. ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ και ΣΥΛΛΟΓΑΣ, αεροπορικά γραμματόσημα και ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ (δηλ. φακέλους επιστολών άφιχθέντων αεροπορικῶς) ΠΩΛΗΣΕΙΣ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Κ. ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ Κάνιγγος 6 — 'Αθήναι

ΣΗΜ.— Οί ζητούντες πληροφορίας έγγραφως δέον άπαριατήτως να έσωκλείουν γραμματόσημον δια την άπάντησιν.

ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

Έκλέξατε τὸ σχέδιόν σας ἀπὸ τὰς σειρὰς 8 ὡραίων βιβλιαρίων 'Ατομικῶν Σχεδίων, ἐμπεριεχόντων 50 σχέδια πρὸς ἀποτύπωσιν, ἅτινα δύνασθε νὰ πρὸ μ η θ ε υ θ ῆ τ ε ΔΩΡΕΑΝ ὁποῦδήποτε ἰδῆτε τὸ σῆμα τοῦτο

ΜΟΥΛΙΝΕ ΑΓΚΥΡΑ

ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

ἐκπληροῦν κάθε γούστῳ. 'Αγαπῶ πάρα πολὺ τὸ σκύλον μου καὶ ἐξίσως ἐν δὲ 'Ατομικῶν Σχεδίων! Εἶναι ἀπὸ διὰ νὰ κεντρήθῃ καὶ γὰρ τόσον ἀποτελεσματικῶς ὥστε ἐκέντησα τὴν περὶ τῶν περισσοτέρων σερματίων ὡς καὶ οὐκ ἔχω ἀσπρорροῦχων μου. Ὑπάρχουν πλῆθος ἄλλὰ σχέδιων ἐξ ἰσοῦ ἐλκτικῶν. Θὰ εὗρητε ἀπὸ διὰ ΔΩΡΕΑΝ εἰς ἑκάστη μικρὰ βιβλιάρια, ἐμπεριέχουσι πλῆθος σχεδίων πρὸς ἀποτύπωσιν, ὅσας ὑποδεικνύουσι πρὸς διαφόρους τρόπους καμματος ἐκάστου Σχεδίου μετὰ τὴν κλωστήν καὶ τὸς Μουλινέ ΑΓΚΥΡΑΣ στερεῶν χρωματιστῶν. Προμηθευθῆτε τὰ βιβλιάρια καὶ ἀρχίσαντε κεντᾶτε τὸ Σχέδιόν σας.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ Η ΚΑ'Υ'ΜΕΝΗ Η ΣΟΥΖΥ!

— Στην ευτυχία μας, Ρομπέρ, είπε ή Ρενέ, αφιόνοντας τους άφρους της σαμπάνιας νά χαϊδέψουν τὰ μακιγιαρισμένα της χεῖλη. 'Ο Ρομπέρ απάντησε με ένα χαμόγελο, χωρίς ν' αποσπάσει τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴν πίστα τοῦ καμπαρέ, όπου στροβιλιζόντουσαν τὰ εὐτυχημένα ζευγάρια τῶν χορευτῶν, πλέκοντας φανταχτερές γυρλάντες γύρω στὰ κορμιά τους με τις σερπαντίνες πού ήταν φορτωμένα. 'Ο Ρομπέρ καὶ ή Ρενέ καθόντουσαν σὲ μιὰ σχετικῶς ἥσυχη γωνία τῆς σάλας. Εἶχανε περάσει ἕξη μῆνες ἀπὸ τὸ γάμο τους καὶ μόνη τους φροντίδα ἦταν ἀκόμα νὰ ἀπολαμβάνουν τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη τους, περνώντας τις βραδύες τους ἀκούραστα σὲ γλεντάκια τέτ-ά-τέτ, ὅπως καὶ τὸν καιρὸ πού ἦταν ἐρωτευμένοι. Τὴ στιγμὴ πού ὁ χόρος ἦταν ἐπάνω στὸ «φόρτε» του, ἀνοίξε ή πόρτα καὶ μπήκε μέσα στὴ σάλα μιὰ τρελλὴ παρὰ γλεντζέδων μετὰ παράξενα ἀποκρητικά κουστούμια. Κέντρο καὶ ψυχὴ τῆς παρέας ἦταν μιὰ κομψή, ξανθιά γυναίκα, με χτυπητὴ ὁμορφιά καὶ ἀκαταμάχητη γοητεία, πού φοροῦσε μιὰ στενὴ μάσκα μετὰ τρόπο, πού ἀντὶ νὰ κρύβῃ τὸ προσωπάκι της, τῶδειχνε θελκτικώτερο... — 'Α, ή Σούζυ! ἔκαμε ή Ρενέ χαρούμενη, μόλις ἀντίκρισε τὴν ὡραία γυναίκα. — Πῶς; ἐρώτησε ὁ Ρομπέρ. Τὴν ἔρεῖς; Καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν γεμάτα ἀπάνω

στὴ γυναίκα του. — 'Ω, ναί, εἴμαστε παλῆς φιλενάδες. Εἶπε ή Ρενέ με ἀφέλεια. Μικρές, πηγαίναμε σὸ ἴδιο σχολεῖο. Εἶχα ὁμῶς πολλὰ χρόνια νὰ τὴ δῶ. Καὶ προχθές, χωρίς νὰ τὸ περιμένω, τὴν εἶδα στὴ Ζερμαῖν πού πῆγα νὰ παραγγείλω μιὰ τουαλέττα. — 'Ω, ἔκαμε ὁ Ρομπέρ, προσέχοντας δὴθεν ἀδιάφορα τὴν παλὰ συμπαθήτριά της γυναίκα του. — Ξέρεις; ἐξακολούθησε ή Ρενέ, πού ή σαμπάνια τῆς εἶχε κοκκινίσει τὰ μάγουλα καὶ τῆς εἶχε δώσει τὴ διάθεση γιὰ φλυαρία, ή Σούζυ φαίνεται πῶς κάνει μιὰ ζωὴ πολὺ ἐλεύθερη... Εἶχε μιὰ ἀπογοήτευση ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄντρα πού ἀγάπησε καὶ τώρα μεταχειρίζεται τὴν ὁμορφιά της γιὰ νὰ ἐκδικητῇ τοὺς ἄντρες, χωρίς ν' ἀγαπᾷ πιά κανένα... 'Ετσι μοῦλεγε. 'Ηταν ἕνας ἀξιοματικὸς τῆς αεροπορίας ὁ πρῶτος ἐκεῖνος πού τῆς ἔκαψε τὴν καρδιά. 'Αγαπιόντουσαν τρία ὀλόκληρα χρόνια. Ξαφνικὰ ἕνα βράδυ, πού πῆγε νὰ τὸν δῇ σὲ στιγμὴ πού δὲν τὴν περίμενε, τὸν βρῆκε νὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά του μιὰν ἄλλη καὶ νὰ τῆς ψιθυρίζῃ λόγια ἀγάπης... 'Η φτώχῃ! Φαντάζεσαι, Ρομπέρ, τὸ σπαρχμὸ τῆς! 'Αλήθεια, εἶνε τρομερὸ νὰ βρίσκονται ἄντρες τόσο ψεῦτες καὶ ἐπιπόλαιοι, νὰ κομματιάσουν καρδιές. 'Ε, Ρομπέρ, τί λές; — 'Ο Ρομπέρ ἦταν ὠχρός. Καὶ ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα τῆς γυναίκα του, ἐψιθύρισε: — Ναί... βέβαια... Δὲ βαρύνεσαι! Τέτοια εἶναι ή ζωὴ! — 'Η ζωὴ εἶναι ἕνα ἀτέλειωτο καρναβάλι. Νά, ἀκού τὸ τραγουδάκι πού παίζει τώρα ή ὀρχήστρα

στεῦω πῶς εἶναι ὅλοι ψεῦτες... ἐκτὸς ἀπὸ σένα! — Καὶ τί ἔγινε ὕστερα; ρώτησε ὁ Ρομπέρ μετὰ μιὰ προσποιητὴ πρόθεση νὰ γελάσῃ. — 'Ω, ή Σούζυ ἔπαιξε θαυμάσια τὸ ρόλο τῆς. Εἶχε πᾶσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν τρελλὸς γι' αὐτὴ. Καὶ τὸν ἐκοροῖδεψε μετὰ ψεύτικα λόγια, τὸν ἐτυράννησε μετὰ τρελλὰ καπρίτσια, ὥς πού μιὰ μέρα ἔκαμε ἐπίτηδες νὰ τὴν βρῇ στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἄλλου! Καὶ τότε τὸν ἔδωξε μ' ἕνα γέλοιο γεμάτο σαρκασμὸ καὶ σκληρὴ εἰρωνεία! Τὸν ἐκουρέλιασε, τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ με συντριμμένη καρδιά! Καλὰ δὲν τοῦκαμε; Δὲν τοῦπρεπε, ἀγάπη μου; Τὴν καυμένη τὴ Σούζυ! Νά τη, τώρα ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας! Πρόσεξε τὴν. Δὲν ἦταν κρῖμα Ρομπέρ μου, νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἔτσι ἀσπλαχνα, χωρίς λόγο, ἀφοῦ ή καυμένη ή φίλη μου ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα πού μπορεῖ νὰ ποθήσῃ ἕνας ἄντρας νὰ βρῇ σὺντροφο τῆς ζωῆς του; — Σταμάτησε τὸ διθύραμβο πού τόνιζε στὰ χαρίσματα τῆς φίλης της, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ σάλα καὶ καθὼς εἶδε πῶς ή Σούζυ δὲν ἀπείχε παρὰ λίγα βήματα, φώναξε στὸν ἄντρα της. — Γιὰ δὲς Ρομπέρ, μὰς πλησίασε πιά. Δός μου νὰ τῆς ρίξω σερπαντίνες! 'Ο Ρομπέρ, ἀμίλητος, ὠχρός, τρέμοντας, ἔδωσε στὴ Ρενέ ἕνα πακέτο μετὰ σερπαντίνες. — 'Εκείνη τὴ στιγμὴ ή Σούζυ ἐπέρασε κοντὰ τους μετὰ τὴν παρέα της, γελώντας δυνατὰ. — Καλησπέρα Σούζυ! ἐφώνασε ή Ρενέ. — 'Εκείνη ἐσταμάτησε κι' ἐκάρφωσε τὰ μάτια της στὸ ἀντράγονο, κόβοντας ξαφνικὰ τὸ γέλοιο καὶ χάνοντας ἀπ' τὸ πρόσωπο τὴν ἐκφραση τῆς τρελλῆς εὐθυμίας. — 'Ελα νὰ σοῦ συστήσω τὸν ἄντρα μου! ἐξακολούθησε ή Ρενέ. — Πῶς; 'Ο ἄντρας σου; ἔκαμε ή Σούζυ. 'Ο ἄντρας σου; Καὶ ξαναπαίρνοντας τὸ γλεντζεδικο ὕφος της: Χαῖρα πολὺ! 'Ω, μὰ πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένη μικρούλα μου! Μπράβο! — Καὶ σὲ ἕνα τρελλὸ κλαυσίγελο, σὲ ἕνα ξέσπασμα προσποιητῆς χαρᾶς, πούμοιαζε μετὰ παραλήρημα, ἐξακολούθησε: — 'Εμπρός, λοιπὸν, φίλοι μου. 'Ας πιούμε τώρα στὴν εὐτυχία σας! — 'Εμπρός, γέμισε τὰ ποτήρια κρασί κι' ἀκούσε τὴ συμβουλὴ μου. Εἶναι σοφὴ. Γλέντησε τὴ ζωὴ πού εἶναι τόσο ὡραία! Πού μὰς δίνει τόσες χαρές! Μὴν ἀφίνης καμμιὰ μέρα τῆς ζωῆς νὰ περάσῃ χωρίς γλέντι. Ξέρεις τί εἶναι ή ζωὴ πού περνᾷ τόσο γρήγορα, πού φεύγει πρὶν προφτάσουμε νὰ γλεντήσουμε ὅλες τις χαρές πού μὰς δίνει μικρούλα μου; Τὸ λέει κι' ή ὀρχήστρα! — 'Ακού! — Κι' ἀρχίσε νὰ τραγουδάῃ δυνατὰ: — 'Η ζωὴ εἶναι ἕνα ἀτέλειωτο καρναβάλι!

Αὐτὸ λέει: ή ζωὴ εἶναι ἕνα ἀτέλειωτο καρναβάλι! — 'Ας πιούμε, Ρενέ, στὴν ἀγάπη μας! Τί μὰς μέλει γιὰ τις περιπέτειες τῶν ἄλλων! — 'Ω, ναί! Βίβα! Μὰ ξέρεις τὸ πιὸ τραγικὸ ἀπ' τὴν ἱστορία τῆς Σούζυ εἶναι ὅτι βρῆκε τώρα τελευταία τὸν ἀεροπόρο της παντρεμένο! Καὶ θέλησε πάλι νὰ ξαναρχίσῃ μαζί της τὴν παλὰ ἐρωτικὴ τους ἱστορία, μετανοιωμένος, συντριμμένος, κάνοντας τῆς ὀρκους πῶς μονάχα αὐτὴ ἀγάπησε στὴ ζωὴ του! Τί φοβερὸ! Μὰ πές μου! — 'Ετσι εἴσατε ὅλοι αἱ ἱεροπόροι ἀγάπη μου; — 'Ω, ἔκαμε ὁ Ρομπέρ, μ' ἕνα βιασμένο χονόγελο. Τὸ πιστεύεις εσύ; — Ναί, τὸ πῃ

νούμ, την ανέμορφη. "Αν δέν πάω ως τά ξεμερώματα, νά μέ ιδούν οί άνθρωποί μου, άν ξεμερώση κι' έγώ δέν έχω γυρίση... τότε...

—Ο Τούρκος διοικητής έκιτρίνισε. Τώρα έξηγειτο γιατί ή αγαπημένη του αδελφή δέν είχε φανή στην αίθουσα. Προσποιήθηκε έν τούτοις τόν αδιάφορο και άπάντησε.

—Ο άνθρωπος πού κατηγορούσε έμένα γιατί σήκωσα χέρι σέ μιá γυναικά, έκανε κι' αυτός σ' άλλη τó ιδιο.

—Τόκανα έγώ γιατί μ' ανάγκασες. Κι' είμαι έτοιμος νά την άφήσω ελεύθερη άν φανής παλληκάρι κι' έρθης νά χτυπηθούμε οί δυό μας παλληκαρίσσια και τίμια. "Αν μέ σκοτώσης ώρα μου καλή. "Αν σέ χτυπήσω θά σέ πάω νά σέ δικάσουνε οί σύντροφοί μου. Κι' άν σέ καταδικάσουν γι' αυτό πού έκανες, θά σέ σκοτώσω μέ τó πιστόλι μου. Δέχεσαι;

—Ο "Οσμάν Ραντί έγέλασε μέ την άφελή αυτή πρότασή του.

—Φαίνεται πώς μέ νομίζεις πολύ κουτό! άπάντησε. "Ε, όχι λοιπόν! Προτιμώ νά σέ σκοτώσω έδω.

—Και την αδελφή σου δέν την λογαριάζεις.

—Τά βασανιστήρια, λεβέντη μου, θά σου λύσουν τή γλώσσα πριν τά ξεμερώματα, και θά μαρτυρήσης πού την έχεις κρυμμένη. Κι' ύστερα θά σέ βάλω νά ίδης αυτό πού σουτάξα. Και στό τέλος... Ε, στό τέλος θά γλεντήσουμε πιό καλά.

Φούχτισε τή λαβή τής μαχαίρας του ύστερα και κινήθηκε κατά τόν Μπελογιάννη, πού στεκότανε άπέναντί του άκίνητος. Την ίδια στιγμή, μέσα στό δωμάτιο άρχισαν νά μπαίνουν οί άνθρωποί του, πού είχαν άκούσει όσα είπαν κι' είχαν καταλάβει πώς ήταν καιρός νά τρέξουν νά βοηθήσουν τόν άφέντη τους. Δέκα πάνοπλοι φύλακες φανήκανε κατόντικρύ του και βιαστικά βήματα άλλων άκόμη άντηχοΰσαν άπ' έξω.

Κατενόησε τώρα πόσο μεγάλος ήταν ό κίνδυνός του και πόσο άσχημα είχε ύπολογίσει τά πράγματα. Ο αντίπαλός του, προκειμένου νά τόν ξεκάνη, έθυσίαζε την αδελφή του, και αυτός, δέν έπρεπε νά στηριχθή παρά τις δικές του δυνάμεις μονάχα. Είχε τώρα νά χτυπηθή μέ δέκα, σέ λίγο οί δέκα θά εγίνοντο είκοσι, κι' έπειτα τριάντα, στό τέλος ένα όλόκληρο στράτευμα.

Καμιά έλπίδα δέν μπορούσε νάχη πιά, πώς θά ξέφευγε και άλλο δέν είχε νά κάνη, παρά νά πεθάνη όπως έταίριαζε σ' ένα παλληκάρι, και πρό παντός νά σκοτώση τόν άνάξιο αντίπαλό του πού δέν έτόλμησε νά τόν άντιμετωπίση μονάχος, κι' από φόβο θυσίαζε κι' αυτή την αδελφή του.

Μέ άστραπιαία κίνηση τράβηξε τó μαχαίρι του και μέ μιá γρήγορη ματιά, είδε τή θέση όλων εκείνων μέ τούς όποιους θά έχτυπιώτανε. Γύρισε δεξιώτερα και ύποχώρησε και πάλι λίγο, γιά νά στηριχθή σέ κάποιο τοίχο και νάχη έτσι προφυλαγμένα τά νώτα του. "Υποχωρόντας χωρίς νά βλέπη πού, στάθηκε μπροστά σέ μιá κλειστή πόρτα πού την έκρυναν βαρεία παραπετάσματα. Τό κατάλαβε όμως άμέσως και θέλησε ν' άποτραβηχθή, γιατί ήταν φόβος ν' άνοιξουν και νά τόν χτυπήσουν κι' από εκεί. "Αλλά την ίδια στιγμή έννοιωσε ένα χέρι, ένα άπαλό γυναικείο χέρι νά τόν πιάνη από την ώμοπλάτη, κι' άκουσε μιá σιγαλή φωνή νά τού λέη.

—"Ελα μαζί μου. Έκατό άνθρωποι σ' έχουν περικυκλώσει. Τι θά κάνης έσύ, στους έκατό αυτούς, άφοΰ έπροδόθηκες;

Τι μπορούσε σι' αλήθεια, νά κάνη μονάχος του αυτός, όσο παλληκάρι και άν ήταν, και πώς θά πάλευε μέ την προδοσία και τó μίσος τού "Οσμάν Ραντί, υπό τέτοιες συνθήκες; Και δέν είχε την ύποχρέωσι, άν όχι άπέναντι τού έαυτού του, άλλ' άπέναντι τών συντρόφων του και τής Ξάνθως, νά μη έκθέσθι τή ζωή του σέ μιá άνώφελη παλληκαριά;

—Γρήγορα! τού ξαναθυθύρισε ή γυναικεία φωνή. Κάνε γρήγορα.

"Αφέθηκε στη διάθεσι τής άγνωστης γυναίκας, πού τόν τραβούσε πρós τó πίσω. "Ενα παραπέτασμα άνασηκώθηκε. Χώθηκε στό άνοιγμα πού σχηματίσθηκε και βρέθη μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, τή στιγμή πού ή φωνή τού "Οσμάν Ραντί, άκουγότανε νά λέγη:

—"Απάνω του, τού δειλοΰ, φοβήθηκε κι' έφυγε. Ζωντανό τόν θέλω, παλληκάρια μου...

Ο Μπελογιάννης άφισε άπειλητικό γρυλλισμό, και φάνηκε σάν νά ήθελε νά σταθή αλλά τó γυναικείο χέρι πού τόν τραβούσε κρατώντας τó δικό του, τόν έσπρωξε.

—Γρήγορα! τού ξανάειπε ή άγνωστη. Κάνε γρήγορα... Έπροχώρησε τρία τέσσερα βήματα άκόμη. "Η γυναικά πού τόν οδηγούσε, τόν άφησε και χάθηκε κατά τρόπο άκτανόητο. Τι είχε γίνη; Ο άρματωλός έκύτταξε γύρω του. Τό σκοτάδι πού έπικρατούσε στό δωμάτιο ήταν τόσο βαθύ και άδιαπέραστο, ώστε τά μάτια του νά μη μπορούν νά ξεχωρίσουν τά άντικείμενα άν και ήταν συνηθισμένα νά διακρίνουν μέσα στη νύχτα.

"Αφισε άπειλητικό ψιθυρισμό κι' έσφυξε τó μαχαίρι του. "Ητα φανερό, πώς ή άγνωστη γυναικά τόν εξαπάτησε και τόν έκλεισε εκεί μέσα όπου φαίνεται πώς δέν θά μπορούσε νά χτυπηθή μέ τόν "Οσμάν Ραντί. "Αλλ' έστο! Μέσα στό σκοτάδι θά τόν χτυπούσε, κι' άς τόν έσκότωναν κι' αυτόν έπειτα.

Δέν είχε όμως προφθάσει νά συμπληρώση τις σκέψεις του και αισθανθηκε τó έδαφος νά ύποχωρή κάτω από τά πόδια του. Τό σώμα του έγυρε πλάγια. Έχασε την ίσορροπία του, δοκίμασε νά κρατηθή αλλά δέν τό κατόρθωσε: Τό κομμάτι τού πατώματος έκλινε πλάγια. "Επese έτσι ό Μπελογιάννης και γκρεμίσθηκε κάτω μάτια τρoσπαθοΰσε νά πιασθή από κάπου. Την ίδια στιγμή τó σκέπασμα τής καταπακτής, π' άνοιξε έτσι άπροσδόκητα, ξανάλθε και πάλι στη θέση του γρήγορα.

"Εκατάλαβε πώς είχε πέσει σέ κάποιο μέρος ψυχρό, υγρό και λασπώδες. Μήπως τάχα θά κατέβαιναν έως εκεί οί διώκταί του; "Η μήπως θά ξαναπαρουσιάζονταν και πάλι τó γυναικείο χέρι πού τόν τράβηξε έως εκεί; "Ακρόασθηκε. "Επάνω στό δωμάτιο άκούγονταν βήματα. Αυτοί πού τόν κυνηγούσαν είχαν μπει εκεί και διόλου παράδοξο νά κατέβαιναν κάτω. "Ασυναίσθητα ύποχώρησε, έτσι γιά νά μην βρίσκεται κάτω από την τρύπα, άπ' όπου γκρεμίσθηκε. Ψύχραιμος τώρα, μ' όλο τó μυστήριο πού τόν έκύκλωνε, έπερίμενε μέ τά μάτια όρθάνοιχτα και τ' αυτής τευτωμένα, έτοιμος νά πωλήση άκριβά τή ζωή του.

"Η Ρόζ χανούμ, έξ άλλου — γιατί αυτή ήταν ή γυναικά εκείνη πού τόν παρέσυρε έως εκεί τόν Μπελογιάννη —

κρυμμένη μέσ' τó σκοτεινό δωμάτιο, άκουσε τις φοβέρες τού "Οσμάν Ραντί και την άπάντησή του άρματωλοΰ, έκανε γρήγορα τά σχέδιά της και τάβαλε άμέσως

εις ένέργεια. Είχε λόγους νά επιδιώκη τó σκοτωμό τού Μπελογιάννη, είχε σοβαρές άφορμές νά μισή θανάσιμα την πανέμορφη αδελφή τού άνδρός της. Και τώρα πού τής παρουσιάζετο ή εΰκαιρία νά έκδικηθή και τούς δυό, δέν την άφισε νά πάη χαμένη. Γκρέμισε τόν άρματωλό άπ' την καταπακτή, κι' έτρεξε νά φύγη γιά νά μην την ίδή κανείς.

—"Α, Μπελογιάννη! Σέ κρατώ τώρα, και θά λογαριστούμε μαζί γιά την προσβολή πού μου έκανες. Και σύ, "Αζιγιέ χανούμ, όμορφη στρίγγλα πού

σέ μισώ μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής μου, θά μετανοιώσης τώρα, γιατί έτόλμησες νά τά βάλης μαζί μου...

"Εάν έπιαναν τόν Μπελογιάννη ίσως νά τόν ανάγκαζαν μέ τά βασανιστήρια νά

μαρτυρήσθι τó μέρος όπου έφύλαγε την "Αζιγιέ χανούμ. "Επρεπε λοιπόν νά τόν βαστήξουν κρυμμένο έως τά ξεμερώματα, όπóταν οί άνθρωποί του, σύμφωνα μέ τις οδηγίες του, θά την έσκότωναν άφ' οΰ δέν θά είχε φανή. "Επειτα θά έπρόδινε τó μέρος όπου

είχε γκρεμίσει και θά γύρευε από τόν άντρα της, ως έπ' άλλαγμα, νά τής έπιτρέψη νά βασανίσθι αυτή τόν έμφορο πολεμιστή.

Γύρισε στη θέση της, κοντά στις φιλενάδες της, κι' έκανε έτσι μπορούσε γιά νά φανή εύχαριστημένη και γελαστή. Μιλούσε, έδινε άπαντήσεις, έξηγουσε ότι δέν έξήλεψε και δέν είχε φύγει γι' αυτό, αλλά ταυτοχρόνως είχε τó νοΰ της άκούσθι τί γινότανε, γιατί άνησυχούσε μήπως κατάλαβαν πού βρισκότανε φυλακισμένος ό άρματωλός και τόν γυρόψουν μέσα στό ύπόγειο.

Κι' ένώ μιλούσε και γέλαγε, ένώ άκουγε άφηρημένη τι της έλεγαν, κι' άπαντούσε μηχανικά, είχε την προσοχή της και παρακολουθούσε μέ άγωνία την λυσσαλέα αναζήτησή τού άτιθασσου κλέφτη, πού τόν είχε τώρα αυτή στην έκδικητική κυριαρχία της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

ΕΜΠΟΡΟΙ ΣΑΡΚΑΣ ΛΕΥΚΗΣ

"Αλλ' άς ξαναγυρίσωμε στην Ξάνθω γιά νά την παρακολουθήσωμε εις τις έκπληκτικές περιπέτειες και τούς τρομερούς κινδύνους πού βρέθηκε, από την ίδια στιγμή πού ό Γιουσούφ την άφισε κι' έφυγε γιά νά πάη νά φέρη τó άλογό του.

Τό πρωινό αεράκι δρόσισε τó πρόσωπό της, και ή Ξάνθω άστερ' από λίγη ώρα άρχισε νά συνέρχεται. "Ανοίξε τά μάτια της, αλλά στην άρχή δέν είχε ούτε την παραμικρή άντίληψη τών όσων εγίνοντο γύρω της. Προσπάθησε έν τούτοις νά συγκεντρώσθι τή δύναμη τού λογικού της. Είδε και έτρόμαξε: Μπροστά της βρισκόντουσαν άνθρωποι μέ μαύρα πρόσωπα, μέ πλατεία χείλη, μέ μάτια πού λάμπανε από κάτασπρα δόντια, πού διακρίνονταν κοπτερά κάτω από τά μελαψά χείλη τους.

"Εφρίκιάσε! "Ηταν όνειρο; "Ηταν τάχα τó άποτέλεσμα τού τρόμου της, ή κάποια φρικτή όπτασία; Εκλεισε τά μάτια της και τ' άνοιξε έκ νέου, άλλ' άντίκρυσε και πάλι τις ίδιες μαύρες μορφές πού—πράγμα παράδοξο—τις χαμογελοΰσαν σάν νά προσπαθούσαν νά τις δώσουν θάρρος και την έκύτταζαν, σάν νά θελαν νά την καταβροχθίσουν όλόκληρη. "Η γή τρούμου διέτρεχαν τώρα τά μέλη της. "Η καρδιά της έπάγωνε, τó λογικό της έσάλευε, άλλ' έν τούτοις δέν έχανε τάς αισθήσεις της. Μέ ρά μάτια όρθάνοιχτα κύτταζε τά παράδοξα εκείνα όντα, και φαινότανε πώς προσπαθούσε νά καταλάβη άν βρισκότανε στην πραγματικότητα, ή ή φαντασία της αναπαράστανε μιá από τις άγριες εκείνες σκηνές πού τις διηγόντουσαν όταν ήταν πολύ μικρή, γιά νά την φοβίσουνε.

Ποιοί όμως ήσαν αυτοί οί άνθρωποι; Μαύροι, "Αλγερίνοι κουρσάροι, έμποροι άνθρωπίνης σάρκας, κακοποιοί τών θαλασσών, μάλιστα τού πελάγους, έπιδρομείς τών άφυλάκτων άκροθαλασσών.

Τή στιγμή πού ό Γιουσούφ έβγαине στηνξηρά μέ την λιποθυμισμένη καλόγρη, οί μισοάγριοι αυτοί κουρσάροι βρίσκοντο στό παρακείμενο σύμπλεγμα τών βράχων πού άναπηδούσαν μέσα από τή θάλασσα. "Απ' αυτή τους την κρύπη έβλεπαν χωρίς νά φαίνονται. Είδαν τή νέα, προεξόφησαν την ώραίότητά της, κι' άφρισαν άλαλαγμό γιά τó πολύτιμο έμπορεύμα πού τούς τύχαινε έτσι άπροσδόκητα μπροστά τους.

Ο Μπελούλ, ό άρχηγός τών πειρατών, έπερίμενε μέχρiss ότου ό Γιουσούφ έφυγε, κι' επήδησε έξω πρῶτος. "Υστερα έβλεπαν τó ιδιο και οί σύντροφοί του και σέ λίγο είχαν περιτριγυρίσει όλοι κ' έθαύμαζαν την λιποθυμισμένη ώραία καλόγρη.

—Χίλια φλωριά! φώναξε μέ ένθουσιασμό ένας από τούς πειρατάς. Στοιχηματίζω μέ τó κεφάλι μου πώς θά την πουλήσουμε χίλια φλωριά τó λιγώτερο.

Ο Μπελούλ είχε σκύψει επάνω στην Ξάνθω και την

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ =

ΦΥΛΛΟ, ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΑ'ΙΓ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΤΑΝΤΙ..

"Η τραγωδία μιáς γυναίκας πού άγάπησε τόν άντρα πού έπρεπε νά σκοτώσθι.

κύτταζε μέ βλέμματα γεμάτα άγριο πόθο κι' άνυπόκριτο θαυμασμό. Τά στήθη της πού αναπάλλοντο έλαφρά, τó θαυμάσιο σώμα της, ή γλυκειά μορφή της, πού την έπλαι-

σίωανε ό μαύρος θησαυρός τών μαλλιών της, έκανε τόν άγριο άρχηγό τών άξέστων εκείνων ανθρώπων, νά κυριευθή από πόθους, πού εύκολα μαντεύονταν από τις άστραπές τών μικρών στρογγυλών του ματιών.

—Στό καράβι μας! πρόσταξε μέ τή βαχνή φωνή του. Γρήγορα στό καράβι μας...

Τή στιγμή εκείνη ή Ξάνθω άνοιξε τά μάτια της και τούς έκύτταξε μέ τρόμο, έν ώ αυτοί εξακολουθούσαν νά την παρατηρούν χωρίς νά μιλάνε. Τέλος σ' ένα νεΰμα τού άρχηγού των τήν έσήκωσαν δύο στά χέρια τους, και κατευθύνθυσαν όλοι κατά τó μέρος όπου είχαν άφίσει τó καράβι τους. "Ανέβηκαν τελευταίος άπ' όλους ό καπετάνιος τους.

—Κανείς! έπιθύρισε ό Μπελούλ, διερευνώντας μ' ένα γρήγορο βλέμμα την γύρω έκταση. "Εφυγε αυτός πού την έφερε, και θά κάνη καλά ν' άργήσθι, νάρθη...

"Εκανε μεγάλο λάθος όμως νά πιστεύη πώς ήταν δυνατό νά μην είναι κανένας εκεί.

(Ακολουθεί)

‘Η γιαγιά ... έκαμε δίδυμα !

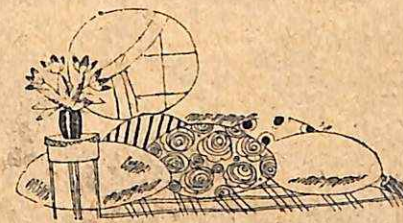
Στη Σουηδία, πρό δλίγου καιρού, ή κυρία Μάρθα Γράκερ, 55 έτων, ή κόρη της Έλίζα, 39 έτων, και ή έγγονή της Βιλελμίνα, 19 έτων, ... έγέννησαν όλες μαζί, την ίδια μέρα, θαυμάσια και ρωμαλέα παιδάκια.

Τό περιεργότερο όμως είναι ότι ενώ ή έγγονή έκαμε ένα κοριτσάκι και ή κόρη ένα αγοράκι, ή γιαγιά έκαμε ... δίδυμα, πρόσ μεγάλην χαράν του παπού, ό όποιος είναι υπερήφανος για τό κατόρθωμα! Οί φίλοι, φυσικά, του εύχθηκαν... και εις άλλα με ύγιαν!

‘Ο γύρος του κόσμου έν...ά-δαμιαία περιβολή.

‘Ενας φανατικός γυμνιστής, ό ‘Οττο Κάλμερ, αποφάσισε νά κάμητήν άνοιξη τον γύρο του κόσμου για προπαγανδιστικούς σκοπούς. ‘Επιμένει, χάριν παραστατικώτερας διαφημίσεως του γυμνισμού, νά κάμη την περιόδειαν του έν άδαμιαία περιβολή, άλλ’ οί φίλοι του, δι’ εύνοήτους λόγους, τον συμβουλεύουν νά φορή τουλάχιστον κοστούμι μπάνιου.

‘Η όριστική απόφασις για την περιβολή, θά ληφθή λίγες μέρες πρό της άναχωρήσεώς του· πάντως θεωρείται πιθανόν ότι ή γραμμή του δρομολογίου του δεν θά περνά...άπ’τή Σιβηρία!...

Τά μικρόβια ζούν πολλά έ-κατομμύρια χρόνια!

‘Ενα ώραίο θρύλο που είχε πλασθή και περιληφθή με τό θελκτικό σκότος του μυστηρίου, τό θρύλο ότι οί άρχαιοί αϊγύπτιοι θεοί έκδικούντι τους Ιεροσούλους τυμβωρύχους, που τολμούν νά ταράξουν τη γαλήνη των νεκρών Φαραώ, έρχεται τώρα ό Δρ Κάρολος Λίτμαν νά τον διαλύση κατά τον πιο άπογοητευτικό τρόπο.

‘Απαδεικνύει λοιπόν ό βιολόγος αυτός, ότι υπάρχουν μικρόβια, τά όποια κατώρθωσε ν’ άπομονώση στο έργαστήριό του, και τά όποια έχουν γεννηθή πρό πολλών έκατομμυρίων έτών. Διατηρούνται μέσα στο χόμα ή πάνω στίς πέτρες υπό μορφήν ‘σπόρων’ και, όταν βρουν κατάλληλους όρους ν’ άναπτυχθούν, ξανάρχονται στη ζωή και σκορπούν τό θάνατο.

Σέ τέτοια μικρόβια όφείλεται άσφαλώς ό θάνατος των άγγλων, που κατέβηκαν πρώτοι στον τάφο του Τούτ-‘Ανχ - ‘Αμμον. Οί αϊγύπτιοι ιερείς που άπειλούσαν με θάνατο τους τυμβωρύχους, φαίνεται πως κάτι ήξεραν από τις ιδιότητες των ‘σπόρων’, που έκρυβαν μέσα τους την ‘όργη των θεών...’

Τά ψεύτικα δόντια είναι λόγος διαζυγίου;

‘Εχει τό δικαίωμα ένας άντρας νά χωρίση τη γυναίκα του γιατί, λίγες μέρες ύστερα από τό γάμο τους, άνεκάλυψε πως έχει... ψεύτικα δόντια; Σ’ αυτό τό δίλημμα εύρέθηκε πρό δλίγων ημερών ένας Γάλλος δικαστής. ‘Ο Φρανσουά Κλεμπόν είχε παντρευτή μια πολύ ώραία και κομψή νέα. ‘Ενα πρωί όμως άνεκάλυψε, ότι ή μια από τις δυό σειρές των ‘μαργαριταρίων’ που είχε στο στόμα της, ήταν ψεύτικη. Τό έθεώρησε λοιπόν άπάτη έκ μέρους της συζύγου του κ’ έζήτησε διαζύγιον.

—‘Εγώ έπαντρεύτηκα μια ώραία γυναίκα, είπε στο δικαστήριο, με ‘πλήρη φυσική’ όμορφιά. Τώρα άποδεικνύεται πως ένα τμήμα της όμορφιάς αυτής είναι ψεύτικο. ‘Αρα έπεσα θύμα άπάτης.

‘Εξπνότατο τό έπιχείρημα, μά ό δικαστής ύπηρε έξυπνότερος.

—Πέστε μου, έρώτησε τον ένάγοντα, έπιστεύτε πως και τό χρώμα των χειλιών της γυναίκας σας και τά ‘ρόδα’ των παρειών και τά τόξα των φρυδιών ήταν φυσικά;

—‘Οχι’ άπάντησε ό σύζυγος, τώξερα πως είναι κραγιοναρισμένα.

—Και όμως έδεχθήκατε τά ψεύτικα αυτά ‘τμήματα’ της όμορφιάς ως άληθινά. Κατά συνέπειαν, όφείλετε νά δεχθήτε και τό συμπλήρωμα της όμορφιάς που σάς έβελξε, δηλαδή τά ψεύτικα δόντια, αφού μάλιστα είναι τά μόνα που φαίνονται τόσο φυσικά!

Κάποιος από τό άκροατήριο έχειροκρότησε τότε.

‘Ηταν ό... όδοντοίατρος της κυρίας!

Πόσο διαρκεί ένα φιλί;

Στη Φλώριντα έγινε ένας περιεργότατος και πρωτοφανής διαγωνισμός: ‘Ο Διαγωνισμός του... διαρκεστέρου φιλήματος!’ ‘Ελαβαν μέρος τριάντα ζευγάρια. Τό βραβείο, που ήταν πεντακόσια δολάρια, τό πήραν ό Μπίλλυ Ντόμπερ και ή Μίσιες Ρόζα Νιούμαν, που έφιλιόντουσαν—χωρίς καθόλου ν’ άποσπασθούν τά χείλη, σύμφωνα με τους όρους του διαγωνισμού—έπί... διόμιου μέρες, οί άθεόφοβοι!

Μεταξύ των μελών της έλληνοδίκου έπιτροπής, που ξεθεώθηκαν στο ξενόχτι καλοτήκνοοραση, παρακολουθούντες τά χείλη των φιλουμένων, ήταν και... ό κ. Νιούμαν, ό σύζυγος της Ρόζας.

Οί όργανωται του διαγωνισμού ζητούν τώρα κι’ αυτοί βραβείο, γιατί όργάνωσαν τον έξωφρενικώτερο διαγωνισμό του κόσμου.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

‘Ο άνθρωπος—έλέφας.

‘Ενας μαύρος της Καλλιφορνίας, ψηλός και όγκώδης σαν έλέφας, έκανε ένα πολύ περίεργο νούμερο στα Βαριετέ της ‘Αμερικής: έβγαине στη σκηνή και σε διάστημα ενός τετάρτου έτρωγε... όδόντα αυγά βραστά, χωρίς νά πιη καθόλου νερό.

Τελευταίως είχε προσληφθή σ’ ένα μεγάλο θέατρο ποικιλιών με συμβόλαιο ενός μηνός για... δυό παραστάσεις την ημέρα. Και κατεβρόχθιζε ό άθεόφοβος έκατόν έξήντα αυγά την ημέρα.

‘Αλλά λίγες μέρες πριν λήξη τό συμβόλαιό του, ό μαύρος αυτός, που όνομάζεται Μπίλλ Πάρνισον, έκίνησε άγωγή κατά του θεατρώνου ζητώντας μια τεραστία άποζημίωση και συγχρόνως άρνήθηκε νά εξακολουθήση τις παραστάσεις.

—Γιατί έκαμες την άγωγή; τον έρώτησαν οί δημοσιογράφοι.

—Γιατί ό θεατρώνης άλλαξε τον ‘όδηγό’ κι’ έβαλε τό νούμερό μου τελευταίο στην άπογευματινή παράσταση και πρώτο στη βραδυνή, ‘Ετσι, ήμουν υποχρεωμένος νά εργάζομαι για τις δυό παραστάσεις χωρίς σχεδόν κανένα διάλειμμα.

—‘Ε, και τί σε πείραζε αυτό;

—Πώς δεν πείραζε; Δεν μούδινε τον καιρό νά πάω νά φάω.

Κόκκαλο οί δημοσιογράφοι.

‘Ενας πολίσμαν... μέ φτερά!

‘Υστερα από τό ρομπότ, που έχρησιμοποίησαν, αντί άστυφυλάκων της κινήσεως, ίδου ότι τώρα μπαίνουν στην ύπηρεσίαν για την έξυπνότητα των αυτοκινητιστών και οί παπαγάλοι. Τό πείραμα, όσο κι’ άν φαίνεται κωμικό, έδωσε θαυμάσια άποτελέσματα.

‘Εγινε—που άλλοι;—στην ‘Αμερική. ‘Ο Δήμαρχος μιας μικρής πολίχνης, έξω από την όποιαν είναι ένα σταυροδρόμι άπ’ όπου ξεκινούν όκτώ δρόμοι για διάφορα γύρω χωριά, έπειδή δεν διέθετε αρκετούς άστυφύλακας, έσκέφθηκε νά τοποθετήση εκεί ένα καλά γυμνασμένο παπαγάλο. Τό έξυπνο αυτό πτερωτό έχει συνηθίσει, όταν άκούη τό όνομα ενός από τά όκτώ χωριά, ν’ άπαντά με ειδική φράση. Π. χ. άκούει ‘Γκρήνβιλ’, άπαντά: ‘Τρίτος δρόμος δεξιά’, άκούει ‘Μπράντον’, άπαντά ‘Πέμπτος δεξιά’ κ. ο. κ.

‘Ως τώρα είναι ένθουσιασμένοι όλοι με τον πτερωτόν πολίσμαν και περισσότερο, φυσικά, ό κ. Ντέκβις, ό δήμαρχος, που έπέτυχε ή έξωφρενική του μέθοδος. Γιατί, άσφαλώς, πρόκειται περί έξωφρενισμού, αφού μπορούσε ό κ. δήμαρχος αντί παπαγάλου νά τοποθετήση πινακίδες...

Σχολείον έρωτος για... τις γάτες και τά ποντίκια!

Τήν ίδρυση αυτού του παράδοξου σχολείου μας άναγγέλλει ή ‘Εφημερίς της Συγκριτικής Ψυχολογίας’ της Ουάσινγκτων, ή όποια περιγράφει τά καταπληκτικά πειράματα ενός κινέζου σοφού, του ψυχολογολόγου Τσιγκ—Γιάνκ—Κούο, του Πανεπιστημίου του Τσέκιανγκ.

‘Ο ιδιότροπος λοιπόν, αυτός κινέζος θέλησε ν’ άποδείξη ότι ή ιδιότης της γάτας νά κυνηγά και νά τρώη ποντικούς δεν είναι ‘ένστικτος ειδική παρόρμηση’, αλλά επίκτητος, που άνεπτύχθη έκ κληρονομικότητας λόγω των ειδικών συνθηκών της ζωής της και της διαίτης της, Για ν’ άποδείξη όσα έλεγε έπηρεμικρά γατάκια και τά άνέθρεψε χωριστά, κατά διάφορους τρόπους. ‘Υστερα από τρεις γενεές άπολύτου φυτοφαγίας, τά γατάκια ένιωθαν άποστροφή στο κρέας και δεν έσκότωναν πιά ποντικούς. Και με τη σύγχρονη άνατροφή γάτων και ποντικών άρχισε ν’ άναπτύσσεται μεταξύ τους φιλία και στο τέλος... έρως φλογερός!

Τό περιεργότερο είναι ότι ό κινέζος σοφός είχε την ύπομονή νά παρακολουθήση και νά μελετήση τις εύνοϊκώτερες συνθήκες για την άνάπτυξη του έρωτικού αίσθηματός και, έφαρμόζοντας τώρα τις μελέτες του, κατορθώνει νά... διδάσκη τον έρωτα σε γάτες και ποντίκια. Οί έρωτικές σκηνές που περιγράφει είναι περιεργότατες. Οί γάτες είναι τρυφερότεροι και μελωδικώτεροι στον έρωτα, φθάνοντας στο σημείο νά κάνουν και... ρομαντικές σερενάτες στίς έκλεκτές τους ποντικές, οί όποιες πάλι βγάζουν μικρές φωνούλες και εις έκδήλωσιν τρυφερότητας... κάνουν τουμπες στη ράχη του λατρευτού των.

Κάθε πρωί ό έρωτευμένος γάτος κάνει την τουαλέττα της καλής του, πλένοντάς την με τη γλώσσα του. ‘Υστερα την άρπάζει και την κυλάει χάμω με χαρούμενα ξεφωνητά.

‘Όταν στην έρωτική φωνή άπλησίασουν μια μικρή θερμάστρα, ό γάτος εξαπλώνεται με νωχέλεια και τό ρίχνει στον ύπνο, σφίγγοντας τρυφερά στην άγκαλιά του την ποντίκα του...

Οί βωβοί θά μιλούν μέ... ψεύτικο λάρυγγα!

‘Όσοι δέ μπορούσαν ως τώρα νά μιλούν από βλάβη του λάρυγγος, θά ξαναβρουν τη λαλιά τους, χάρις σε μια θαυμάσια έφεύρεση του άμερικανού Διρος Ράιες, ό όποιος κατώρθωσε νά φτιάση τεχνητό λάρυγγα.

‘Η έπιστημονική βάση της έφευρέσεως αυτής είναι άπλουστιάτη: ‘Η φωνή παράγεται από τη δόνηση δύο λεπτών μεμβρανών στην άρχή του λάρυγγος, που όνομάζονται ‘φωνητικές χορδές’ και άνάμεσα στίς όποιες περνά ό άέρας. ‘Η δόνησις μιας άνδρικής φωνής είναι περίπου 125 τό δευτερόλεπτο και μιας γυναικείας 250. ‘Ο Δρ. Ράιες κατώρθωσε ν’ άντικαταστήση τις κατεστραμμένες ή άτροφικές ή άνυπαρκτες φωνητικές χορδές μερικόν βωβών με μετάλλινες, που έχουν την ιδιότητα νά πάλλωνται όπως και οί φυσικές ανθρώπινες. ‘Η έγχειρσις είναι άπλη. Δέ χρειάζεται παρά μια μικρή έξάσκηση του βωβού για νά μάθη νά μιλή.

Με μια εύκολη προσαρμογή των τεχνητών φωνητικών χορδών, θά μπορεί ή φωνή, που θά παράγεται άπ’ αυτές, νά είναι βαρεία-άνδρική ή λεπτή γυναικεία.

Τά πειράματα που έγιναν ως τώρα είχαν καταπληκτική έπιτυχία. ‘Ανθρωποι, που ήταν, είτε έκ γενετής, είτε άπό δυστυχήματα διάφορα και άρρώστειες, άλαλοι, κατώρθωσαν νά μιλήσουν και ένας μάλιστα άπ’ αυτούς έξειλίχθη σε άληθινό ρήτορα κ’ έβγήκε δήμαρχος στην μικρή έπαρχιακή πόλη του.

Είδικο ίδιαιτοϋτο. υπό την διεύθυνση του έφευρέτου, τοποθετεί τους τεχνητούς λάρυγγας σ’ όσους έχουν χάσει τη λαλιά τους.

Μά τό πράγμα δεν έσταμάτησε ως έδώ. ‘Ενας άλλος άμερικανός μηχανικός, στηριζόμενος στο μηχανήμα του Ράιες και τις άλλες κινήσεις των μυών του λάρυγγος, της γλώσσης κλπ. για την παραγωγή της φυσικής φωνής, προσπαθεί νά δώση τό χάρισμα της λαλιάς... σε ρομπότ, δηλαδή σε ψεύτικους, μηχανικούς ανθρώπους...

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΛΗΣ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

—Κι' αυτό το φόξ, κυρία μου;
—Λυπούμαι πολύ: το έχω παραχωρήσει στον κύριο που έρχεται...

Ήταν η τρίτη φορά που ο Ζάνος, ο γνωστός στους κοσμικούς κύκλους γλεντζές, ζητούσε από την κυρία Παρίση, τη γυναίκα του πλοίαρχου Παρίση, να του παραχωρήσει έναν χορό, κι' αυτή κάθε φορά τ' αρνιόταν, χορεύοντας με άλλους.

Η προχωρημένη ηλικία του δεν ήταν βέβαια αρκετός λόγος για να τον αποφεύγει. Γι' αυτό επέμενε να χορέψει μαζί της. Κι' αυτή τη φορά τ' αρνήθηκε επίμονα. Πεισματωμένος κάθισε σε μια γωνιά κι' από κει κύτταζε επίμονα την έλκυστική κορμοστασιά που στριφογύριζε στο χορό και το ξανθό κεφάλι της, που τινάζοταν τόσο προς τα πίσω.

Η γυναίκα αυτή του γεννούσε ένα παράξενο συναίσθημα που δε μπορούσε να εξηγήσει. Προσπαθούσε όσο μπορούσε πιο ήρεμα να εξετάσει κάθε της έκδηλωση, κάθε της κίνηση, να μαντέψει το χαρακτήρα της. Τη ματιά της όμως δεν την είχε ακόμα αντικρύσει. Μήπως αυτός δεν την πρόσεξε ή μήπως απόφυγε εκείνη να τον κυττάξει; Κάρφωσε λοιπόν τα μάτια του στο προφίλ της και προσπαθούσε να συναντήσει τα δικά της.

Τόσες πολλές στροφές, τόσα πολλά αντικρύσματα μεσολάβησαν κι' όμως τα μεγάλα εκείνα μάτια δεν του δώσανε ούτε μια φορά την άφορμη να πιστέψει πως, έστω κι' άδιστα, τυχαία, στράφηκαν μια φορά προς το μέρος του.

Κι' όταν το φόξ χορεύτηκε και τα ζευγάρια πήραν κάποια θέση ο Ζάνος κράτησε άμέσως τους τύπους και θέλησε να δικαιολογήσει τη στάση του:

—Όμολογώ πως είχατε δική να μ' αρνηθήτε κι' αυτό το φόξ, γιατί ποτέ μου δε θα παράβγαινα τονκαβαλιέρους στην τέχνη του χορού.

Τόν κύτταζε περίεργα και του είπε στον ίδιο τόνο:

—Πόσο λίγο, φαίνεται, να έκτιμάτε τον εαυτό σας, μικραίνοντας την αξία σας μπροστά σε μια γυναίκα...

—Είναι τόσο λίγο άντρας εκείνος που αυτοθαυμάζεται έστω μπροστά και σε μια γυναίκα.

Γι' αυτήν χρησιμοποίησε αυτό για μέτρο να ρυθμίσει την εμπιστοσύνη της. Κι' είναι τόσο πολύ μεγάλο πράγμα η εμπιστοσύνη...

—Η εμπιστοσύνη; Είναι μονάχα μια λέξη που στέκεται σε θεωρίες. Στην πράξη δεν αξίζει τίποτα.

—Και στην πράξη κάποτε, όταν η γυναίκα ξέρει που να προσφέρει την εμπιστοσύνη της.

—Για να μετανιώσει αργότερα, αφού... σ' α γυναίκα την παρασέρνει το αίσθημα.

—Ακριβώς σ' αυτό μειονεκτεί η γυναίκα, όσο και να είναι γερός χαρακτήρας.

—Δεν πιστεύετε σ' εξαιρέσεις;

—Όχι, πιστεύω σε μια τυχαία μονάχα σύμπτωση έκλογής. Χαμογέλασε περήφανα και με μια έντονη, σταθερή ματιά τον κύτταζε για κάμποση ώρα.

Ανατρίχιασε σ' αυτό το παράξενο χαμόγελο. Σχηματιζότανε πανω στο πρόσωπό της μια έκφραση που μολονότι δεν είχε σχέση με την κουβέντα τους, τον τάραξε, του θύμιζε κάτι, κάτι ακατάληπτο μά πολύ γνωστό, που διακρίνε στο σύμπλεγμα αυτό του χαριτωμένου της μορφασμού.

—Έχετε ζήσει στη Ρουμανία, κυρία μου;
Ξέφυγε από τα χείλη του η ερώτηση αυτή σ' α να έδινε κάποιο συμπέρασμα στην άοριστη σκέψη μιας γνωριμίας ακαθόριστης σε χρόνο και σε τόπο.

—Στη Ρουμανία; Ποτέ! Άλλα πρέπει να χήση μια γυναίκα στο εξωτερικό για να' αντιλαμβάνεται ποιά θέση πρέπει να δώσει στην ατομικότητά της σχετικά με τον άντρα.

—Όχι... δεν ήθελα να πω αυτό, μά έχετε απόλυτο δικαιοκρη... Δεν κάνει, βέβαια, ο τόπος τον άνθρωπο εκλεκτικό, αλλά το ένστικτο μαζί με τη μόρφωση που θα πάρη...

—Εξαρτάται από τη μόρφωση... που βγαίνει από την πείρα.

—Ακριβώς, ή πείρα...

—Ενας άντρας με σπολή ναυτικού σταμάτησε μπροστά στη γυναίκα που απασχολούσε το Ζάνο και έκοψε τη συνέχεια της κουβέντας.

—Πάμε, αγάπη μου;!

Μια αστιμάδα, μια πραγματική άφρημάδα κύκλωσε τον Ζάνο σαν πέπλο μουντό, που γινόταν σιγά-σιγά πιο διάφανο, για να διακρίνη, με μάτια θαμπωμένα, μακριά από διάδρομο, απέναντί του, τη ζηλευτή κορμοστασιά της γυναίκας εκείνης, που πριν λίγο ακόμα καθότανε δίπλα του. Μονάχα τη στιγμή εκείνη συνήλθε, κατάλαβε πόσο συναίσθητα, μηχανικά, θ' άπαντησε στο χαίρειό του.

και τώρα την αντίκριζε στο βάθος σ' α να βγαίνει μέσα από μια σκιά και ολοένα ζωήρευε κάτω από το θαμβωτικό φώς του χάλι, καθώς είχε σταθεί για να σιαχτή μπροστά στο μεγάλο καθρέπτη.

Την είδε να τινάζει το κεφάλι της ναζιάρικά για να πάρουν τα ξανθά μαλλιά τη θέση τους, και να γέρνει με χαρη για να δεχθή στους ώμους το μακρύ γούνινο γκρίζο μαντώ που της φορούσε ο άντρας της.

Με μια φιλάρεσκη κίνηση μάζεψε με τα δυο της χέρια το μαντώ γύρω από το κορμί της, κι' αφού έρριξε τις τελευταίες της ματιές, μια στον καθρέφτη και μια στο μεγάλο σαλόνι, ανάμεσα απ' το διάδρομο, με σβέλτα περπατησιά χάθηκε από τα μάτια του, πίσω από την πόρτα.

Ο Ζάνος, με τα μάτια κλειντα προχώρησε στο διάδρομο χώνοντας τα χέρια στις τσέπες του πανταλονιού.

Έκείνο το ξεπέταμα του ξανθοῦ κεφαλιού της, που έμοιαζε σαν το φτερούγισμα

ήδυπάθειας, του κεφαλιού που βγαίνει μέσα από ένα γκρίζο γούνινο μαντώ, και τέλος το κύτταμά της σαν έφευγε βιαστικά γέρνοντας το κεφάλι, του θύμι-

ζαν κάτι. "Ολ' αυτά του ήταν γνωστά και μάλιστα στην πιο έντονη εντύπωση που του είχαν συμβεί με μια άλλη γυναίκα. Μά ποῦ; Πότε; Πῶς;..

Τα χέρια του κλείσανε με πείσμα στις τσέπες, και τα δάχτυλά του σκόνταψαν σε κάτι το ξεχαμένο. Τράβηξε τα χέρια με βία έξω από τις τσέπες και μέσα στη χούφτα του βρισκότανε τσαλακωμένη μια μαύρη, μικρή, μεταξωτή μάσκα.

Προχώρησε νευρικά, πέρασε το διάδρομο και στάθηκε μπροστά στον ίδιο καθρέφτη, που λίγο πριν φιλάρεσκα φορούσε το μαντώ της ή γυναίκα εκείνη. Μια μυροδιά είχε μείνει στη θέση της, κι' ο καθρέφτης απέναντί του...

Και ξαφνικά, σαν κάτι να θυμήθηκε, άπλωσε τα δυο του χέρια στον καθρέφτη κι' άνοιξε αντίκρου του τη μαύρη μάσκα, σ' α να περιμένε να διη πίσω από τις τρύπες να λάμπουν δυο μάτια. Κύτταξε καλά, τί παρουσίαζε ο κα-

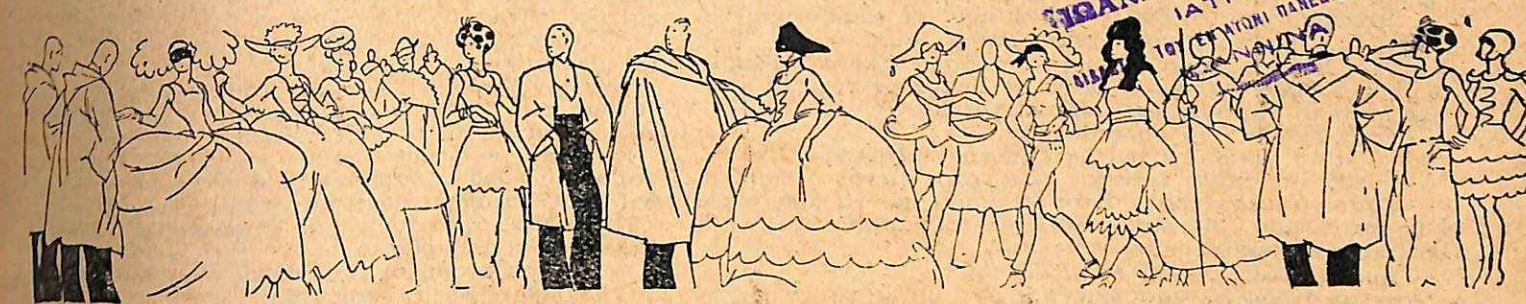
θρέφτης μαζί με τη δική του φαντασία, κι' έπειτα με μια χαρούμενη σχεδόν συγκίνηση, έγύρισε τη μάσκα, χαμήλωσε τα χέρια κι' έστήριξε τα δυο του γεμάτα από λάμψη μάτια πάνω στις άδειες μαύρες κόγχες που είχανε γιομίσει κάποιο βράδυ, δύο άλλα μάτια λαμπερά.

Μέσα απ' τα χείλη του, ασυναίσθητα πιά, ξέφυγε μια μόνη λέξη: —Έκείνη...

Ένα μικρό, κοκκινωπό λαμπιόνι φώτιζε την κάμαρα. Μια πελώρια σκιά τύλιγε ένα χαμηλό τραπέζακι πουμπερ-δευότανε ανάμεσα σ' α ανοιχτά τεντωμένα πόδια ενός ανθρώπου. Πολυθρόνα, άνθρωπος, τραπέζακι, βυθισμένα πίσω από το μισοσκόταδο, σε μια απόλυτη ήρεμια που δυνάμωνε τη μυσταγωγία μιας σκέψης, μιας σιωπηλής αναπαράστασης της πιο περίεργης μά και της πιο τραγικής περιπέτειας που είχε συμβή μέχρι σήμερα στο Ζάνο.

Με το κεφάλι σκυμμένο, σ' α μάτια ορθάνοιχτα, προσηλωμένα ανάμεσα σε δυο σκοτεινές τρύπες της μάσκας που είχε μπροστά του τεντωμένες ανάμεσα σ' α δυο του γόνατα, αναπαύονταν μακριά από το θόρυβο του σαλονιού, και του χορού, κλεισμένος μέσα στη μοναξιά της κάμαράς του ένα αποκρηάτικο βράδυ.

Μάσκες πολλές, πολλές, κι' αυτός ανάμεσα σ' α όλες αυτές, και πιο κοντά, πιο κοντά σε μια κορμοστασιά, μια αι-

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΟΥ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Στη Γερμανία υπάαχει ένα χωριό που το λένε Στρόμπεκ, κι' όπου από περίεργη παράδοση, όλοι παίζουν σκάκι, και παίζουν μάλιστα πολύ καλά. Έδω και πολλούς αιώνες, το παιγνίδι αυτό καλλιεργείται στο Στρόμπεκ από πατέρα σε γιο και από μητέρα σε κόρη, με πραγματική λατρεία. Τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο όχι μονάχα με τη σάκκα τους, αλλά και με το σκάκι. Στην τάξη το Α, Β, και οι στοιχειώδεις κανόνες της αριθμητικής δεν διδάσκονται απάνω στον μαυροπίνακα, αλλά πάνω στο σκάκι. Το ζατρίκι περιλαμβάνεται στο σχολικό πρόγραμμα. Γίνονται μεγάλα μάτς υπό την επίβλεψη του δασκάλου. Κι' όταν τα παιδιά βγαίνουν απ' το σχολείο, παίζουν παρτίδες γύρω στη βρύση της Δημαρχίας.

Στο χάνι του χωριού, που λέγεται δικαίως «Το σκάκι», δείχνουν ένα σκάκι με ασμένιους πεσσούς, που το δώρησε στους κατοίκους του Στρόμπεκ ο Μέγας Έκλεκτωρ του Βραδεμβούργου.

Υπάρχουν στο χωριό γέροι, που έφθασαν σε βιβλική σχεδόν ηλικία, που παίζουν πάντα με τον ίδιο παίκτη.

Γίνονται πεισματώδεις παρτίδες που μείνουν έκρεμεις μισό αιώνα και που δεν τελειώσαν παρά με το θάνατο ενός από τους σκακιστάς.

Μερικές οικογένειες παίζουν αναμεταξύ τους όσο ζούν. Κάθε χρόνο όργανώνουν μεταξύ των παιδιών δημο-

σίους διαγωνισμούς που τους προικοδοτούν με μικρά βραβεία.

Σ' όλη την περιοχή, το Στρόμπεκ είναι γνωστό με τ' όνομα Shachendorf, δηλαδή το χωριό του σκακιού.

Ο ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ

Όλοι ξέρουμε τι μαρτύριο είναι για τον καπνιστή σ' α δεν έχει τσιγάρο να καπνίσει. Πόσοι όμως γνωρίζουν πως ένας άνθρωπος μαρτύρησε ακριβώς γιατί καπνίζει.

Να το Ιστορικό του πρώτου... μαρτύρου του καπνίσματος.

Ο Ροδρίγος ντε Γκέρεζ, ποδαν ένας από τους συντρόφους του Χριστόφρου Κολόμβου στην ανακάλυψη της Αμερικής, είχε φέρει καπνό και άρχισε να καπνίζει.

Η γυναίκα του ήμα είδε να βγαίνει καπνός από το στόμα του άντρα της, τρώμας, νόμισε ότι ήταν δαιμονισμένος και τον κατήγγειλε στην ιερή Έξέταση.

Ο Τουρκοεμάδας διέταξε να βάλουν το Ροδρίγο φυλακή και να κάνουν αγιασμό στο σπίτι του για να φύγουν τα δαιμόνια.

Ο δυστυχής θαλασσοπόρος έμεινε μέσα στην ύγρη και ανήλια φυλακή δέκα χρόνια και χωρίς να μπορή μάλιστα να... καπνίσει.

Όταν αποφυλακίστηκε η χρήση του πολυτίμου φυτού ήταν πιά διαδομένη στην Εύρωπη.

Η ανάμνηση αυτή άξιζε να διαιωισθή με μια μαρμαρένια πλάκα. Με την υποστήριξη της Καπνικής Εταιρίας της Ισπανίας, η Α' Ιαχμόντ η πόλι που γεννήθηκε ο Ροδρίγος ντε Γκέρεζ, στην επαρχία Ουέλβα, έντειχισε τον περασμένο χρόνο μια πλάκα στην δδδ που έχει το όνομα του δυστυχισμένου πρόδρομου... χωρίς τον οποίον δε θα γνωρίζαμε την ηδονή του καπνίσματος.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΜΙΑΣ ΑΓΚΥΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Το 1498, κατά το τρίτο ταξίδι του στον νέο κόσμο, ο μικρός στόλος του Χριστόφρου Κολόμβου, έρριξε την άγκυρα στο νοτιοδυτικό άκρο της νήσου της Αγίας Τριάδος. Την νύχτα η άρμάδα έτρεξε μεγάλο κίνδυνο από τη θαλασσοταραχή. Ός τόσο, η μόνη άβραρα που έπαθε ήταν να χάση μια άγκυρα.

Το 1880 σ' έναν κήπο του Ποϋντα—Άρένας έγιναν ανασκαφές κι' ανακαλύφθηκε μια άγκυρα που ζύγιζε 1,100 λίτρες. Στην αρχή υπέθεσαν πως αυτή η άγκυρα ήταν απ' την εποχή των Φαϊάκων, αλλά έπειτα από προσεκτικότερη εξέταση παρατήρησαν την ημερομηνία 1497.

Και κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι αυτή η άγκυρα είναι εκείνη που έχασε ο Χριστόφορος Κολόμβος το 1498 από τη θαλασσοταραχή, που λίγο ακόμα θα του κατάρτεφε την Άρμάδα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΥ ΠΟΥ ΠΕΡΝΕΙ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΑΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΡ-
ΘΕ ΑΠΟ ΠΟΥΘΕΝΑ

—Όταν έχω κανέναν στην τσέπη του Ι.σελίνι και ξηγ πέννες για μόνη του περιουσία και πρέπει μ' αυτά να ικανοποιήσω ένα απαιτητικό στομάχι, το πράγμα χρειάζεται κάποια σκέψη. Το Παρέλλι δίνει άφθονη τροφή αλλά το Καρὸς είναι ασύγκριτα πιο καθαρό. Έπειδή όμως αυτή τη στιγμή μ' ενδιαφέρει πάνω απ' όλα να γεμίσω το άδειο μου στομάχι, γι' αυτό θα προτιμήσω το πρώτο.

Μόλις έσπρωξα την πόρτα του εστιατορίου ποιόν αντί- κρύζω; Τὸν Μπίλλυ Λόγκαν. Τὸν ανέγνωσα αμέσως ἀπὸ τὸ σημάδι πὸ τοῦ ἔχει ἀφίσει στὸ πρόσωπο μιά μαχαιριά πὸ ἔλαβε σὲ κάποια ἐπανάσταση στὴ Δελή.

—Μπίλλυ, τί γίνεσαι! φώναξα.

Σήκωσε τὰ μάτια καὶ μὲ κύτταξε κατάπληκτος.

—Ίάκωβε Μπύρτον ἐσύ! Καὶ γὰρ πὸς σὲ νόμιζα χαμένο.

Πῆρα μιά καρέκλα καὶ κάθισα δίπλα του.

—Ἀλήθεια, θυμάμαι αὐτὴ τὴ διάδοση. Ἐκρίνα φρόνιμο νὰ μὴ τὴν διαψεύσω γιατί ἔτσι μὲ συνέφερε τότε.

Ὁ Μπίλλυ χαμογέλασε καλοκάγαθα.

—Μπᾶ, ἐγὼ δὲν τὸ πολυπίστεψα.

Φώναξα τὸ γκαρσόνι καὶ ζήτησα τὸν κατάλογο.

—Ἐλα, σοὺ κάνω τραπέζι! εἶπε χαρούμενος ὁ Μπίλλυ.

—Τόσο τὸ καλύτερο! Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ προσφέρω στὸν ἐαυτὸ μου καὶ κάποια πολυτέλεια. Γκαρσόν, φέρε καὶ ἓνα μπουκάλι κρασί.

—Δυὸ, φώναξε ὁ Μπίλλυ.

Ἐπειτα στράφηκε πρὸς ἐμένα.

—Ἀν δὲν κάνω λάθος συναντηθήκαμε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν ἀναμυμπούλα τοῦ Μπουένος Ἀϊρες.

—Ναί, θυμάσαι; Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παλαιοῖστορία μὲ ἀνάγκασε νὰ φύγω γιὰ τὴ Βολιβία. Καὶ τί νομίζεις βρήκα ἐκεῖ κάτω; χρυσάφι.

—Διάβολε! καὶ τοῦ;

—Δὲν εἶναι γνωστὸ μέρος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἰθαγενεῖς δὲν μπορέσα τίποτα νὰ κάνω. Γι' αὐτὸ βρίσκομαι στὸ Λονδίνο. Γυρεύω κεφάλαια.

—Κατ' ὀρθωσες τίποτα;

—Ὁχι. Ἀπολύτως τίποτα. Οἱ πρωτεύουσianoι δὲ μὲ βλέπουν μὲ καλὸ μάτι. Τὸς φοβίξει, φαίνεται, τὸ τυχοδιωκτικὸ μου παρελθόν. Γι' αὐτὸ, σκέπτομαι νὰ φύγω, ὅπως διήποτε, μὲ πρώτη εὐκαιρία γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

—Ἀν δὲν ἤμουνα ἀναγκασμένος νὰ φύγω γιὰ τὸ Μεξικό θὰ σὲ ἀκολουθοῦσα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση. Νὰ κάνω τὴ διεύθυνσή μου. Δὲν ξέρεις, καμμιὰ ὥρα, πὼς ἔρχονται τὰ πράγματα.

Καὶ μοῦδωσε τὴν κάρτα του μὲ τὴ διεύθυνσή του ἀπάνω:

Ὁδὸς Βοεχῶλλ 34.

Πίνοντας κρασί ἤρθαμε σιγά - σιγά στὸ κέφι κι' ἀναπολούσαμε τὴν Ἀργεντίνη, ὅπου εἶχαμε γιὰ πρώτη φορὰ συναντηθῆ, πέντε χρόνια πρίν.

Ξαφνικά ὁ Μπίλλυ θυμήθηκε πὼς εἶχε κάποια δουλειὰ κι' ἔφυγε βιαστικά, ὅχι ὅμως πρίν μ' ἀφίση δυὸ λίρες.

Τράβηξα τὸ δρόμο ἀργά - ἀργά, καταχτυπώντας τις δυὸ λίρες στὴν τσέπη μου. Ἀνέπνευα βαθειὰ τὸ δροσερὸ ἀέρα τῆς νύχτας καὶ σκεπτόμουν πὼς δὲν ἦταν δὴ καὶ τότε μεγάλη δυστυχία, τ' ὅτι δὲν ἐνέπνευα καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸς κυρίους κεφαλαιούχους τοῦ Λονδίνου. Ἔτσι θὰ ἔφευγα μιά ὥρα ἀρχίτερα. Ἡ ζωὴ τῆς πρωτεύουσας μ' ἐπνιγε. Νοσταλγοῦσα τὴν ἀρμυρὴ πνοὴ τῆς θάλασσας καὶ τὸν ἐλεύθερο βίὸ τῆς πάμπας.

—Μεγαλοδύναμη, φώναξα. Μὲ πόση χαρὰ θὰ ἐγκαταλείψω πάλι ὅλα αὐτά.

—Σὰς συγχαίρω! ἀποκρίθηκε μιά φωνὴ πίσω μου.

Συνήθως δὲν τὰ χάνω εὐκολα. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω, πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ τινάχτηκα καὶ στράφηκα ἀπὸτομα. Ἐνας ἀντρας ψηλός, καλοδεμένος, ἀψογα ντυμένος, μὲ περιεργαζόταν μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Μοῦ φάνηκε σὰ γνωστὴ φυσιογνωμία καὶ... ξαφνικά...

—Διάβολε, φώναξα. Εἶναι ἀπίστευτο! Μήπως βλέπω

τὸν ἐαυτὸ μου σὲ καθρέφτη; Γιατί ἂν ἐξαιρέσης βέβαια τὰ ρούχα, ὁ ἄγνωστος ἦταν ὁ σωσίας μου τέλειος. Μόρφασε ἓνα περίεργο μεί- δισμα, πὸ δὲ μαλάκωσε διόλου τὸ ψυχρὸ καὶ ἀκίνητο βλέμμα του.

—Πραγματικῶς μοιάζουμε καταπληκτικά. Καὶ οἱ ρωγές μας ἀκόμα εἶναι ἴδιες. Καὶ νὰ ὑπάρχουν ἡλίθιοι, σ' αὐτὸν κόσμῳ, πὸ δὲν πιστεύουν στὰ θαύματα! ἀπάντησε.

Μεῖναμε σιωπηλοὶ λίγα δευτερόλεπτα, κυττάζοντας ἐξαι- ταστικά ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ἐπειτα ἔβγαλε τὴν κάρτα τοῦ καὶ μοῦ τὴν ἔτεινε ψιθυρίζοντας.

—Ὀνομάζομαι Στούαρτ Νορθκόουτ. Ἴσως νὰκούσατε νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα...

Ἄν τὸν ἤξερα; Ἡ κοσμικὴ στήλη ἀνέφερε συχνότατα τὸνομά του. Ὁλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τ' ἀμόθητα πλοῦ- τη του καὶ τις πολυτελεῖς δεξιώσεις του.

Κανέναν δὲν ἤξερε ἀπὸ τοῦ εἶχε ἔρθει. Νοίκιασε τὸ με- γαρο τοῦ λόρδου Λαμεροφίλδ στὴ Λεωφόρο τοῦ Πάρκου καὶ ἐγκαταστάθηκε ὀριστικὰ στὸ Λονδίνο.

Πῆρα τὴν κάρτα του χωρὶς νὰ φανερώσω τὴν παραμικρὴ ἔκπληξη καὶ ἀποκρίθηκα.

—Καὶ γὰρ ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Μπύρτον.

Ἐποκλήθηκε μὲ τὴ σειρά του.

—Λοιπόν, κύριε Μπύρτον, θέλετε νὰ δειπνήσετε ἀπὸς μαζὶ μου καὶ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα;

—Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ μόλις σηκώθηκα ἀπὸ τὸ τραπέζι.

—Δὲν ἔχει σημασία. Θὰ πάρουμε λίγο κρα- σὶ καὶ θὰ κουβεντιά- σουμε...

Ὁ κύριος Νορθκόουτ ἔκαμε νόημα σ' ἓνα τα- ξίδι. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὸ τὸ ταξὶ σταματοῦ- σε, ἓνας ἄνθρωπος ρα- κενδύτος, πὸ καθόταν σ' ἓνα μπαγκάκι, ὥρ- μησε γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινή- του... Ἐμεινα τότε κα- τὰπληκτος βλέποντας τὴν μεταβολὴ πὸ πα- ρουσίασε ἀπὸτομα ὁ Νορθκόουτ. Τὸ πρόσω- πὸ του ἀγρίεψε, τὸ βλέμμα του ἔγινε πὸ σκληρό, κι' ἔχωσε γρή- γορα τὸ χέρι στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιῦ του, σὰν νὰ βρισκό- ταν μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο κίν- δυνο.

—Πίσω! φώναξε μὲ τραχεῖα φωνή.

Ὁ ἀλήτης παραξενεμένος στα- μάτησε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε μὲ κλαψιά ρικὴ φωνή.

Ἦθελα μόνο νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν πόρτα.

—Καλὰ, καλὰ! ἔκα- με, ὁ Νορθκόουτ: νὰ, πάρε.

ΤΟΥ VICTOR BRIDGES

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Καὶ τοῦ πέταξε ἓνα ἀσημέ- νιο νόμισμα.

Ἀνεβήκαμε γρήγορα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔδωκε τὴ διεύ- θυνση τοῦ Μιλάνου στὸ σωφέρ.

—Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ- ἔπε βέβαια νὰ τοὺς λυπάται κανέναν, ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς

θέλοντας φαίνεται νὰ διασκεδάσω κάπως τὴν ἐντύπωση

μοῦ προέξινε, ἡ περίεργη ἐκείνη σκηνή, γέλασε.

—Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ- ἔπε βέβαια νὰ τοὺς λυπάται κανέναν, ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς

θέλω νὰ διατρέχουν κίνδυνο θανάτου καὶ ἔξερὰ πο- κάλὰ τὰ συμπτώματα πὸ πρόδιναν τὸν τρόμο τους.

Τέλος φθάσαμε στὸ περίφημο εστιατόριο, καὶ ὁ μέτρ- στέλ μὰς ὠδήγησε σ' ἓνα ἰδιαιτέρω διαμέρισμα.

—Μήπως ἔχετε καμμιὰ προτίμηση;...

Μὲ ρώτησε ὁ Νορθκόουτ.

Σήκωσα τοὺς ὤμους κι' ἀπάντησα,

—Καμμιὰ... Ἀφίνω σὲ σὰς τὴν ἐκλογή.

Παράγγειλε ἓνα σωρὸ ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ κρασιὰ καὶ

ἔμεινα μόνος, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ

ἔβλεπε μὲ τὴν ἴδια παγερὴ φωνή...

—Πῶς περνάτε τὴ ζωὴ σας;

Ἐπειδὴ δὲν περιμένα μιά τέτοια ἐρώτηση βράδυνα λίγο ἀπάντησα. Ἔτσι ὁ συνομιλητῆς μου συνέχισε:

—Δὲ σὰς ρωτῶ ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια: πρέπει νὰ τὸ κα- λαβαίνειτε αὐτὸ.

—Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπάντησα μὲ τὴ σειρά μου. Γι' αὐτὸ

κρῶς συλλογίζομαι ἂν μπορῶ νὰ εἶμαι ἀπολύτως εἰλι- κρῶς μαζί σας.

Χαμογέλασε:

—Ἄς μιλήσουμε ἐλεύθερα, κύριε Μπύρτον. Θέλετε; Βρί- σκετε σήμερα σὲ θέση νὰ μοῦ προσφέρετε μιά μεγάλη

Σταμάτησε.

—Ἀλήθεια; ρώτησα, ἀνάβοντας ἓνα τσιγάρο.

—Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά δὲν ἀποκλείεται νὰ μπορῶ καὶ

νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

Πθανάτοτα! ἀναγνώρισα.

—Γι' αὐτὸ, πρέπει νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα. Καὶ γρή- γορα μάλιστ. Ποῖος εἶστε; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε; Τί περιμέ- τε ἀπὸ τὴ ζωή;

Ἦταν ὅλ' αὐτὰ μαζεμμένα καὶ περιμένα μ' ἀγωνία τὴν ἀπάντησή.

Ἐγὼ, ὅμως, ἂν κι' εἶχα ὅπ' ὕψει νὰ μὴ δώσω καμμιὰ σαφὴ

ἀπομνημόνευσι γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς φλέβας τοῦ χρυσοῦ

μου μολοτοῦ τὴν ἀπόφαση ν' ἀποκαλύψω στὴν καινούρ-

για μου γνωριμία ὅλο μου τὸ παρελθόν. Δὲν εἶχα, ἄλλωστε

κατὰ νὰ κρύψω, κι' ἔκανα τὸ συλλογισμό πὼς ἴσως ὁ

Νορθκόουτ ὡς ἀντάλλαγμα, τῆς ὑπηρεσίας πὸ θὰ μοῦ ζη-

τούσε, νὰ μοῦ προσέφερε τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια γιὰ τὴν

ἀνακάλυψη τοῦ μεταλλείου μου.

—Τὴν ὑπηρεσία θὰ μοῦ ζητοῦσε; Βέβαια ὅλα αὐτὰ εἶχαν

ἓνα σέβας μὲ τὴν καταπληκτικὴν ομοιότητά μας. Ποιὰ

ἔκπληξη! Ἡ περιέργειά μου εἶχε φθάσει πιά στὸ κατακόρυφο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε ὁ μέτρ ντ' στέλ, καὶ σιωπήσαμε.

Ὁταν μείναμε πάλι μόνος, γέμισα τὰ ποτήρια μας καὶ

ἔμεινα κανένα δισταγμὸ προστάθησα μὲ λίγα λόγια νὰ τὸν

ἀποκαταπῶς στὴ ζωὴ μου.

Εἶμαι, τοῦπα πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τριάντα τεσσάρων χρόνων.

Μοῦ ἔρριξε ἓνα ἐξεταστικὸ βλέμμα.

—Φαίνεται τοῦλάχιστο πέντε χρόνια μεγαλύτερος.

Ἡ ζωὴ μου κάτω κεί στὴν Ἀμερικὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ

καλὴ. Γι' αὐτὸ γέρασα πρόωρα.

—Μπᾶ; Καὶ σὲ ποῖο μέρος τῆς Ἀμερικῆς ζήσατε;

—Σχεδὸν παντοῦ. Περισσότερο ὅμως στὴν Ἀργεντίνη...

—Τί κάνετε κεί;

—Ὁλων τῶν εἰ- δῶν τὰ ἐπαγγέλ- ματα! τ' ἀπάντη- σα καὶ μετὰ τοῦ ἐξήγησα γιατί εἶ- χα ἐπιστρέψει στὸ Λονδίνο.
—Καὶ τώρα τί

σκέπτεσθε νὰ κάνετε;

—Νὰ ἐπιβιβασθῶ στὸ πρῶτο πλοῖο πὸ φεύγει γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μείναμε σιωπηλοὶ. Ὑστερα ὁ Νορθ- κόουτ σηκώθηκε καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

—Κύριε Μπύρτον, εἶπε, ἐπιστρέφοντας στὴ θέση του, πόσο ὑπολογίζετε πὼς μπορεῖ ν' ἀξίξῃ ἡ ζωὴ σας; Δη- λαδὴ ἐξηγοῦμαι: πόσο θὰ ζητούσατε γιὰ νὰ διατρέξετε ἓνα κίνδυνο νὰ τὴ χάσετε;

Μοῦκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν μὲ τὸ ἴδιο ἀδιάφορο ὕφος, σὰ νὰ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω ἓνα χαμόγελο.

—Δὲν ξέρω, εἶπα. Ἀν φανταζόμουν, στ' ἀλήθεια, πὼς ἔχει κάποια ἀξία, δὲ θὰ δίσταζα διόλου, νὰ τὴ βγάλω στὸν πλειστηριασμό.

Ἐσκυψε πάνω στὸ τραπέζι καὶ μὲ κύτταξε κατάματα.

—Ἀν δεχθῆτε, δήλωσε, μὲ τὴν παγερὴ, ἴσχυρ, φωνή του, τὴν πρόταση πὸ θὰ σὰς κάνω, σὰς δίνω γι' ἀντάλ- λαγμα δέκα χιλιάδες λίρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν χάνω εὐκολα τὴν ψυχραιμία μου. ἀλλὰ, ἡ ἀναπάντεχη μεγαλοπρέπεια αὐτῆς τῆς προσφο- ρᾶς, μοῦκοψε τὴν ἀναπνοή. Ἀκούμπησα στὴν καρέκλα καὶ κύτταξα τὸ σωσία μου μὲ εἰλικρινὴ θαυμασμό.

—Δὲ μοῦ λέτε, ρώτησα, πληρώνετε σὲ μετρητὰ;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτο- φόλι του, πῆρε τέσσερα χαρτονομίσματα καὶ τ' ἀφίσε στὸ τραπέζι.

—Ἰδοὺ δυὸ χιλιάδες λίρες. Ἐὰν δεχθῆτε, θὰ σὰς δώσω ἓνα τσέκ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο ποσόν.

Κύτταξα τὰ χαρτονομίσματα μὲ τὸ σεβασμὸ πὸν ταιριά- ζει σ' ἓνα ξένο περιωπῆς. Ἐπειτα ἀργά - ἀργά ἀναψα ἄλλο ἓνα τσιγάρο.

—Ἀσφαλῶς ἡ δουλειὰ πὸ θὰ μοῦ προτείνετε θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσάρεστη.

Ὁ συνομιλητῆς μου ἄρχισε νὰ γελά ἓνα γέλοιο ψυχρὸ, δίχως χαρὰ, σχεδὸν εἰλικρινές.

—Ναί, ἀπάντησε ξερά. Ἀν αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν ἔβαζα σὲ μειοδοσία, δὲ φαντάζομαι νὰ παρουσιάζονταν πολλοὶ υποψήφιοι.

Σταμάτησε λίγο.

—Πρίν προχωρήσω θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς δὲ θὰ ἐπανα- λάβετε σὲ κανέναν ἀπολύτως τὴ συνδιάλεξή μας, ἀσχετα ἂν θὰ δεχθῆτε, ἢ ὅχι, τὴν πρότασή μου!

—Βεβαίωτα! ἀποκρίθηκα χωρὶς δισταγμό.

—Πολὺ καλὰ.

Ἐμεινε συλλογισμένος λίγο, σὰ νὰ γύρευε τις λέξεις πὸ θὰ ἔλεγε.

—Κατὰ κάθε πιθανότητα, ἐξακολούθησε, σὲ λίγες μέρες θὰ εἶμαι νεκρός.

Τόνισε καθε λέξη καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια. Θυμήθηκα τὸ περιστατικὸ τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ἐννοίωσα πὼς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

—Γιὰ νὰ μιλήσω πιὸ καθαρά, πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ, νὰ χάσουν τὰ ἴχνη μου, τοῦλάχιστο γιὰ κάμποσον καιρὸ. Ἀν παραμείνω στὸ Λονδίνο μὲ τὸνομά μου, οἱ ἐχθροί μου θὰ κατορθώσουν νὰ μὲ δολοφονήσουν ἀσφαλῶς. Εἶναι πιά ζή- τημα ἡμερῶν, ἐβδομάδων ἢ μηνῶν τὸ πιὸ πολὺ. Ἀλλὰ ἡ ἐξόντωσή μου εἶναι ἀποφασισμένη.

Γέμισα τὸ ποτήρι μου κονιάκ.

—Τὰ πράγματα, τοῦλάχιστο, εἶναι τελειῶς ξεκαθαρισμένα; Τὸ ἴδιο ψυχρὸ χαμόγελο φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Νορθκόουτ.

—Ὁχι, τόσο, ὅσο φαίνονται. Οἱ ἄνθρωποι πὸ ἐπιθυμοῦν τὸ θάνατό μου μὲ παρακολουθοῦν ἀπὸ πολὺ κοντὰ, καὶ μ'

ένα τρόπο έξυπνο. Απόψε κατώρθωσα να τους διαφύγω. Αμφιβάλλω όμως αν μπορέσω να εγκαταλείψω ζωντανός αυτό τον τόπο.

—Μπα; έψιθύρισα.
Είχα αρχίσει να καταλαβαίνω.
Κίνησε το κεφάλι επιβεβαιωτικά, σά ν' απαντούσε σε κάποια ερώτησή μου, κι' είπε.

—Αυτή ή ιδέα μου ήρθε τη στιγμή που σάς συνάντησα. "Αν πίστευα σε καμιά υπερφυσική δύναμη, θα έλεγα πως σάς έστειλε ο διάβολος. Γιατί, στ' αλήθεια, δεν μπορώ να φανταστώ άλλο σύμμαχο απ' αυτόν.

—"Αν αλήθεια μ' έστειλε ο διάβολος σε σάς, του όφείλω τουλάχιστο ένα καλό γεύμα. Πήτε μου καθαρά, τί θέλετε από μένα; Έρωτα, σά;

Δίστασε πάλι λίγο και ύστερα, χωρίς να βιάζεται, μου έμπιστεύτηκε το πρωτακουστο σχέδιό του. Μιλούσε με θέληση, με ψυχραιμία και με συγκεντρωμένη ένεργητικότητα, που είχαν κάτι το άγριο.

—Θέλω να πάρετε τη θέση μου στον κόσμο. Θέλω να αλλάξετε μαζί μου, απόψε, ρούχα και να βγείτε από αυτό το έστιατόριο μεταμορφωμένος σε Νορθκόουτ. Θέλω να πάρετε τη θέση μου στο μέγαρο της Λεωφόρου του Πάρκου και να ζήσετε εκεί τρεις εβδομάδες όπως θα ζούσα εγώ. "Αν μετά την πάροδο αυτού του χρονικού διαστήματος, πράγμα εξαιρετικά άπιθano, είστε ζωντανός ακόμα, έχετε κάθε δικαίωμα ν' αποκτήσετε πάλι την έλευθερία σας και την προσωπικότητά σας.

Για μία στιγμή έκανα τη σκέψη πως όλα αυτά, δεν ήταν παρά μία κωμωδία, το καπρίτσιο ενός άρτοστολου πολυκατομυριούχου. "Αλλά το βλέμμα του Νορθκόουτ που δεν είχε χάσει τίποτα από τη συνειθισμένη του σκληρότητα, και που ήταν, άμελικά πάντα, καρφωμένο άπάνω μου, διάλυσε απότομα όλες μου τις αμφιβολίες.

—Είμαι πολύ δύσκολη έπιχείρηση. αναφώνησα. Κι' αν ακόμα οί ύπνρέται σας δεν ανακαλύψουν την αντικατάσταση, οί φίλοι σας δε θα γελαστούν εύκολα.

—Οί φίλοι μου θα αποδώσουν την μεταβολή στο χαρκτηρά μου. Με ξέρουν όλοι ιδιότροπο. Τί άλλο μπορούν να φανταστούν;

—Μα για σκεφθήτε πόσα πράγματα άγνοώ. Δεν είμαι καν σε θέση να προσανατολιστώ στο μέγαρό σας. "Ασφαλώς θα προδοθώ.

—Τά έχω όλα σκεφθί. "Αν δεν ήμουν βέβαιος πως θα υπερπηδήσω όλα αυτά τά εμπόδια, δε θα σάς έκανα αυτή την πρόταση.

Τόν κύτταξα με περιέργεια.
—Και τί μ' έμποδίζει να δεχθώ την πρότασή σας, να κρατήσω τά χρημάτά σας, και να μη φανώ συνεπής;

—Τίποτα μόνο ή υπόσχεσή σας.

Και πάλι ή σιωπή απλώθηκε μεταξύ μας.

—Για νάμαι ειλικρινής, είπα, δε βρίσκω να είμαι τά χρημάτά σας εξασφαλισμένα. "Αλλά αφού έσεις μένετε ίκανοποιημένος, έμένα μου είναι αδιάφορο.

Σήκωσε τους ώμους.

—Και τώρα για να δούμε αν κατάλαβα καλά. Για δέκα χιλιάδες λίρες θα γίνω κύριος Νορθκόουτ για τρεις εβδομάδες. Είναι σχεδόν βέβαιο, πως σ' αυτό το διάστημα θα με δολοφονήσουν. "Αν γλυτώσω θα έχω τό δικαίωμα ν' ανακτήσω την προσωπικότητά μου και την έλευθερία μου.

Ο Νορθκόουτ ύποκλήθηκε με κάποια ειρωνεία.

—Εκθέσατε τά πράγματα άκριβώς όπως έχουν, είπε.

—"Η έλπίδα να γίνω εκατομυριούχος, έστω και για τρεις εβδομάδες, με σαγήνευε, τό όμολογώ. "Επί πλέον εύρισκα

κάτι τό εξαιρετικά ενδιαφέρον σ' όλη αυτή την υπόθεση! "Ενιωθα την καρδιά μου να κτυπά δυνατά, όταν αναλογιζόμουν τις συγκινήσεις που μου ύποσχόταν αυτή ή περιπέτεια.

—"Αν δεν είναι αδιακρισία, ρώτησα με ήρεμο τόνο θα ήθελα να μάθω γιατί όρισμένα πρόσωπα έπιβου-

λεύονται τη ζωή σας, αγαπητέ μου κύριε σωσία.
Τά βλέφαρα του Νορθκόουτ έπαιζαν νευρικά και ένα χαμόγελο παράξενο φάνηκε στά χείλη του.

—Αυτό, άφορά μόνο έμένα απάντησε μυχρότατα. Λυπούμαι αλλά δεν μπορώ να ίκανοποιήσω την περιέργειά σας. Μπορώ να σάς βεβαιώσω όμως, ότι αν πάρετε τη θέση μου δε διατρέχετε παρά τόν κίνδυνο να δολοφονηθήτε. Δεν με βαραίνει τίποτα, —και γέλασε σαρκαστικά—που να μπορή να θεωρηθί ως έγκλημα στά μάτια της άγγλικής δικαιοσύνης.

—Αυτό με καθουαχάζει κάπως, αλλά θα δεχόμουνα πιο εύκολα την πρότασή σας, αν ήξερα τό πρόσωπο που έπιβου μεί τόσο να σάς εξαποστείλν στον άλλο κόσμο.

—Τό δυστύχημα είναι πως και γώ δεν ξέρω καλά καλά. Τό μόνο που μπορώ να σάς πώ είναι πως ο κίνδυνος είναι πολύ κοντά και άναποφευκτος. "Εχω λόγους να πιστεύω πως οί ύπνρέται μου είναι ειλικρινείς και άφοσιωμένοι. Σε κανέναν άλλον όμως δεν μπορείτε να βασισθήτε.

—Μου φαίνεται, είπα κάπως σκεπτικός, πως δεν πρέπει να φυλακισθώ στο δωμάτιο.

Ο Νορθκόουτ τράβηξε από την τσέπη του ένα σημειωματάριο.

—"Αφοι περάσουν οί πρώτες δέκα μέρες θα μπορέσετε να διαθέσετε τόν καιρό σας όπως θέλετε. "Τώρα όμως, στην αρχή, πρέπει να φανήτε συνεπής με όρισμένες ύποχρεώσεις που έχω αναλάβει.

—Και νομίζετε πως είμαι σε θέση...

Ο Νορθκόουτ με διέκοψε με ζωηρότητα.

—Είμαι βέβαιος. Τά νεύρα σας είναι γερά και έχετε και πρακτικό μυαλό. "Αν δεν έπιτύχετε—σήκωσε τους ώμους χωρίς να με κυττάζει—ίσως προλάβω εγώ έν τώ μεταξύ να φύγω.

—Πολύ καλά, είπα. "Υπόσχομαι να κάμω ό,τι είναι δυνατό.

Ο Νορθκόουτ μου έσφιξε τό χέρι και μείναμε λίγο σιωπηλοί. "Επειτα πήρε ένα μολύβι και άρχισε κάτι να σχεδιάζει στο σημειωματάριο.

—Νά, είπε, ή διαίρεση του έσωτερικού του σπιτιού.

—"Εδώ είναι ή τραπεζαρία, έδω τό σαλόνι, έδω τό μπιλιάρδο. Τό γραφείο σας και ή κρεβατοκάμαρη βρίσκονται στο άπάνω πάτωμα. Συγκοινωνούνε μ'αυτήν έδω την πόρτα. Σχεδίασε κατόπιν τά άλλα διαμερίσματα.

—Αυτό άρκεί, είπα, πέρνοντας τό χαρτί. Και οί ύπνρέται;

—Δέν υπάρχουν παρά τρεις: δύο γυναίκες και ο Μίλφορντ ο μαίτρ ντ' ότέλ.

Στό διάστημα των δυο τελευταίων εβδομάδων έδωξα όλους τους άλλους. Αυτοί οί τρεις μένουν κοντά μου απ' όταν εγκατεστάθηκα στο μέγαρο και νομίζω πως μπορείτε να τους έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη.

Για τόν Μίλφορντ είμαι άπολύτως βέβαιος. Του πρόσφερα κάποια εκδούλευση κάποτε και μου είναι πολύ άφωσιωμένος. Θέλω ακόμα να σάς πώ, πως πρέπει να φυλάγεσθε πολύ από τόν εξάδελφό μου

Μαυρίκιο Φέρνιβαλ. Νομίζω πως έχω ύποσχεθί να περάσω λίγες μέρες μαζί του στον πύργο του. "Αν μπορείτε ν' αποφύγετε την πρόσκληση χωρίς να γεννησετε ύπόνοιες, είναι προτιμότερο. Νά είστε όμως πολύ προσεκτικός μαζί του. "Ανοιχτήκα λίγο μαζί του και μου φαίνεται πως δεν έκαμα καλά. "Αν ήμουν βέβαιος....

Τό πρόσωπό του σκυθρώπασε και έσφιξε τά χέρια του δυνατά.

—Νά τά χρημάτα, έξακολούθησε. "Εχω ακόμα ένα άνοιχτό λογαριασμό στην Τράπεζα, στο

όνομά μου και μπορώ να σάς δώσω ένα δυο τσέκι, με την ύπογραφή μου, για να σηκώσετε όσα χρημάτα σάς χρειαστούν για τά καθημερινά σας έξοδα. "Αλήθεια. "Ισως αναγκασθήτε ν' απομιμηθήτε την ύπογραφή μου. Θα μπορέσετε;

—Εότυχώς δεν έκαμα ποτέ τό έπάγγελμα του

αστογράφου. Φαντάζομαι, όμως, πως δεν είναι εκεί που έσυντάφη.

—Κάποιος κτύπησε την πόρτα. Ο Νορθκόουτ έχωσε τό κεφάλι του στήν τσέπη του και άνοιξε. Κτύπησε τό κεφάλι κι' ο μέτρ ντ' ότέλ παρουσιάστηκε.

—"Ηθελα να ρωτήσω τους κυρίους αν είχαν ανάγκη από τίποτα.

—"Οχι, απάντησε ψυχρά ο Νορθκόουτ. Φέρε τό λογαριασμό. Δεν έχετε ύποθέτω αντίρρηση να μείνουεάκόμα λίγο. "Εχομε να συζητήσωμε για κάτι πολύ σπουδαίες χρηματικές ύποθέσεις.

Ο μέτρ ντ' ότέλ ύποκλήθηκε.

—Παρακαλώ, κύριοι. Τό έστιατόριο κλείνει στις 12 1/2. "Αν σείς μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε στο σεπαρέ σας.

—"Ασφαλώς θαώμε τελειώσι ως τότε.

Ο Νορθκόουτ έβγαλε από την τσέπη του πέντε λίρες, έπέρασε τό λογαριασμό και άφισε τό ύπόλοιπο ποσόν στο μέτρ ντ' ότέλ.

Αυτός έφυγε εύχαριστώντας.

Μόλις μείναμε μόνοι— κλείδωσε πάλι με προσοχή την πόρτα και ήρθε κοντά μου.

—Είμαι έτοιμος, είπε άπλά.

—Ένα τέταρτο είχαμε αλλάξει. Τά ρούχα του Νορθκόουτ που ήγιναν θαυμάσια σαν να τά είχα παραγγείλν στα μέτρα μου! Μόνο τά λουστρινένια του παπούτσια με στένευαν λίγο.

—"Οποιος μās έβλεπε ήταν αδύνατο να καταλάβη την διαλλαγή.

—Είμαι προτιμότερο, είπε, να βγί ή καθένας χωριστά.

Με κύτταξε λίγο και πρόσθεσε:

—Χαίρετε! δεν πιστεύω να συνάντηθώμε πιά.

Πήρα από τόν καναπέ τό πανωφόρι του Νορθκόουτ και τό καπέλλο του και άνοιξα την πόρτα.

Με τά χέρια σταυρωμένα με παρακολουθούσε με τό αίτιο μυστηριώδες και ψυχρό μειδίαμά του.

—Χαίρετε, είπα με τη σειρά μου, και καλή τύχη.

Βγήκα από την πλαϊνή έξοδό του έστιατορίου και πήρα τά τσέκια. "Εδωκα τη διεύθυνση του σπιτιού του Νορθκόουτ και κάθισα αναπαυτικά στο βάθος.

—"Ωστε δε χωρούσε πιά καμιά αμφιβολία. Ζούσα την παράδοση ρομαντική περιπέτεια που μπορούσε να έγινε ένας άνθρωπος στον αιώνα μας, μέσα σε μία, από τις πιο πολιτισμένες πρωτεύουσες του κόσμου. Είχα δεχθί

να αντιμετώπισω τους μεγαλύτερους κινδύνους και τις μεγαλύτερες πραγματικά δυσκολίες. Τό τελευταίο με άταραχούσε περισσότερο. Πώς θα ξεγελούσα όλον αυτόν τον κόσμο, ότι ήμουνα πραγματικά ο Νορθκόουτ;

Συλλογίζόμουνα μήπως ο Νορθκόουτ ήταν τρελλός ή με έπείθετο στο αυτόκίνητο, σχηματιζόταν μέσα μου ή πεποίθηση πως αυτός ο άνθρωπος πραγματικά βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο, ή έπίστευε στ' αλήθεια ότι ή ζωή του διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο.

Βγαίνοντας από την τσέπη μου τό σχέδιο του σπιτιού, τό έλάτνησα με μεγάλη προσοχή.

Τό αυτόκίνητο σταμάτησε απότομα μπροστά σ' ένα έπισημικό μέγαρο. Πλήρως και, με κάποιο δισταγμό, ανέβηκα τά σκαλοπάτια. "Εβαλα τό κλειδί στην πόρτα, άνοιξα χωρίς δυσκολία και αφού άνάπνευσα βαθειά πέρασα τό κατώφλι.

Περίβηκα στο χώλλ που φωτιζόταν από ένα μεγάλο πομπώδες. "Αφού κύτταξα καλά καλά όλα γύρω μου, προχώρησα. Σαφνικά διακριτικά βήματα άκούστηκαν, ένα παραπάνω στο βάθος σηκώθηκε, και ένας άνθρωπος σαραντάπέντε χρόνων με μαλλιά που άρχιζαν ν' άσπρίζουν, έυκαμένος, με έξυπνη και δραστήρια φυσιογνωμία, παρουσιάστηκε μπροστά μου.

Αυτός θα είναι ο Μίλφορντ άσφαλώς, συλλογίστηκα. "Εβαλα τό καπέλλο.

—Κανένα γράμμα Μίλφορντ; ρώτησα κυττάζοντάς τον κατάματα.

—Είχατε κάτι γράμματα με τό τελευταίο ταχυδρομείο. Τά άφησα πάνω στο γραφείο του κυρίου.

—Χωρίς την παραμικρή έκπληξη προχώρησε και με άπάλη από τό καπέλλο μου και τό πανωφόρι μου.

—Εύχαριστώ.

Και διευθύνθηκα προς τη σκάλα.

—Θέλετε κύριε τό κονιάκ σας και τη σόδα;

—Ναι.

Μόλις ανέβηκα βρήκα εύκολα την πόρτα του γραφείου.

Τό ήλεκτρικό κουμπί στη συνηθισμένη του θέση δίπλα στην πόρτα. Τό δωμάτιο ήταν ευρύχωρο. "Η ίδια πολυτέλεια, τό ίδιο έκλεκτό γούστο παντού. Και τό πάτωμα στρωμένο όπως και τό χώλλ με τά ακριβότερα ανατολίτικα χαλιά. Σχεδόν άμέσως χτύπησε διακριτικά ή πόρτα και παρουσιάστηκε ο Μίλφορντ.

Μου έφερε σ' ένα άσημένιο δίσκο τό κονιάκ και τη σόδα. Χωρίς να μου άποτεινή τό λόγο άποσύρθηκε άθόρυβα όπως είχε έρθει.

Κάθισα μπροστά στο δρύινο γραφείο που ήταν τοποθετημένο στο βάθος του δωματίου. "Εως έδω όλα ήγιναν καλά. Μιά περίεργη εύθυμία με κυρίευσε και ακράτητα γέλοια με συγκλόνισαν. "Αλλά σταμάτησα άμέσως γιατί αναλογίστηκα πως ή καινούργια μου προσωπικότητα δε μου επέτρεπε τέτοια άστεία. "Εβγαλα τό σημειωματάριο του Νορθκόουτ από την τσέπη μου, και άρχισα πάλι να τό μελετώ, ένώ με τό άλλο χέρι έπαιζα άσυνείδητα μ' ένα καθεφτάκι που βρισκόταν πάνω στο γραφείο.

Καθώς μελετούσα τό σχεδιαγράφημα του Νορθκόουτ και έπαιζα με τό καθεφτάκι ο νους μου δούλευε:

—"Ωστε θέλουν σώνει και καλά να τόν... δηλαδή να με ξεμπερδέψουν; Τί νάκανά άραγε; "Εβλαψα κανένα; Πρόδοσα κανένα μεγάλο μυστικό; "Υπάρχουν κληρονόμοι που θέλουν να κληρονομήσουν μία ώρα άρχίτερα την περιουσία μου;

Σ' αυτόν τόν τελευταίο συλλογισμό σταμάτησα:

—Κληρονόμο μου δεν έχω άλλο από τόν περίφημο ξαδερφό μου, ώστε ίσως αυτός να...

"Ενας θόρυβος που μόλις άκούόταν, και που φαινόταν να έρχεται από πίσω μου, κίνησε την προσοχή μου. Χωρίς να κουνηθώ διόλου, έρριξα μία πλάγια ματιά στο καθεφτάκι.

Μιά κουρτίνα που φαινόταν να κρύβη ένα βαθούλωμα στον τοίχο, άποσυρόταν σιγά σιγά. Τό μάτι μου δεν ξεκόλλούσε από τό καθεφτάκι ένώ ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και γρήγορα.

"Εμεινα όμως έμβρόντητος. Μιά νέα κοπέλλα εξαιρετικής όμορφιάς, κάτωχρη όμως, βγήκε από την κρύπτη και, όσο μπορούσε πιο άθόρυβα, προχώρησε προς τό μέρος μου. "Εμεινε ακίνητη λίγο, κι' έπειτα με μεγάλες προφυλάξεις, έβγαλε τό χέρι της κάτω από τό πανωφόρι της όπλισμένο μ' ένα ρεβόλβερ και σκόπευσε, με μεγάλη ψυχραιμία, στη διεύθυνση του κεφαλιού μου....

(Άκολουθεί)

627

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΑΔΙΚΗΜΕΝΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΣΕ ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΛΥΤΡΩΘΗ ΑΠ' ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Μπα! Έγραψε ή μαμά; Στη Ζωζέττα, φυσικά, όπως συνηθίζει πάντα. Και τί λέει για το «δυστυχισμένο κοριτσάκι της»;

«Η μαμά είναι πιά 38 χρονών, φαίνεται όμως μόλις 30. Είναι λιγερή, πολύ καλοκαμωμένη, πάντα γελαστή. Ο τύπος της όμορφης γυναίκας σε όλη της την άνθιση».

«Η μαμά δεν ανέχεται καμιά στενοχώρια. Γι' αυτό μ' έχει έμένα, χειμώνα - καλοκαίρι, έδω στη βίλλα μας, στην έξοχή. Στο Παρίσι, φυσικά, θά της ήμουν κάπως όχληρή. Η παρουσία μου εκεί, θά ήτανε σαν ένα συννεφάκι στον γαλάζιο ουρανό της ευτυχίας της. Κατά λάθος βέβαια ή φύση έδωσε σε μιά τέτοια γυναίκα ένα κορίτσι σαν και μένα: μιά καμπούρα! Τά κανόνισε όμως όλα εκείνη μιά χαρά. Έρχεται και με βλέπει σπανιώς».

«Η αλήθεια όμως είναι πώς δεν μου λείπει τίποτα... Τίποτα; Και τά γράμματά της ακόμα, τά στέλνει στη νταντά μου, τη Ζωζέττα, που άφοσιώθηκε σε μένα τόσα χρόνια τώρα. Ποιός ξέρει... Ίσως θά την ένοχλούσε τη μαμά να μου γράφει απ' ευθείας... Έτσι λοιπόν κατορθώσαμε να μείνουμε ξένες άναμεταξύ μας, και να μη στενοχωρούμε διόλου ή μιά την άλλη».

Ξέρω από πριν τί θά γράφει ή μαμά, γι' αυτό δεν θέλω ούτε να τό διαβάσω τό γράμμα της: — Δεν αξίζει τον κόπο καλή μου Ζωζέττα, είμαι βέβαιη πώς σου γράφει να φροντίσεις για τό «ταλαίπωρο τό παιδί της».

— Γράφει και κάτι άλλο. Έχει ανάγκη να ξεκουραστή λιγάκι κι' έρχετ' έδω μαζί με δυο καλεσμένους.

— Μπα; Της χρειάζονται δυο καλεσμένοι για να ξεκουραστή; Και πότε έρχονται με τό καλό; — Τετάρτη, γράφει, είν' έδω. Σήμερα δηλαδή. Αυτή ή έτδηση με στενοχώρησε πραγματικά. Η γρηά όμως εξακολουθεί άτάραχη:

— Αν έρθουν με τ' αυτοκίνητο θά φθάσουν πριν απ' τό μεσημέρι...

Κι' άμέσως έτρεξε να έτοιμάση κάτι τό έκτακτο, για την κυρία της και τους καλεσμένους της.

Έγώ αίσθανόμουν μεγάλη στενοχώρια. Η κατάσταση μου μ' έχει κάνει μισάνθρωπο. Άποφεύγω κάθε σέση, γιατί δεν μπορώ να υποφέρω να με κυττάζουν με οίκτο. Είναι ή χειρότε ή βρισιά για ένα άνθρωπο. Είχα άπομυχισμένη με τά λουλούδια μου, με τά ζωα, που μπορουν κι' αγαπούν και τους καμπούριους, κάτω απ' την άγαπημένη μου τη μηλιά, που τώρα τό Μάρτη ήτανε πάλι άνθισμένη. Καθόμουν με τις ώρες κάτω απ' τον ίσκιο της, παραδομένη στις άκαρπες, μ' τόσο γλυκιές όνειροπολήσεις μου. Και τώρα, περίμενα την έπιδρομή...

Έπρεπε όμως να ντυθώ κάπως καλλίτερα κι' έτσι μόλις πρόκανα να καταίβω, για να υποδεχτώ τη μαμά και τους φίλους της.

Η μαμά με θαύμαζε πάλι, όπως κάθε φορά, που μ' έβλεπε: φαίνεται πώς με ξεχνούσε άμέσως κατόπι:

— Καλέ, κύττα τί όμορφο χρώμα, που έκανες έδω στην έξοχή! Κι' ότνη όμορφιάς! Δεν πιστεύω να σε κουράζουν οι ξένοι μας. Ε; —

Βλέπω να κατεβαίνει από τ' άμάξι ένας νέος, ψηλός και ξανθός. Μου σφίγγει τό χέρι χωρίς να φαίνεται πώς με βλέπει. Κάτι μου λέει κι' έπειτα πέρνει δρόμο άμέσως, πίσω απ' τη μαμά μέσα στο σπίτι.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΣΑΝ

Ται. Στην άρχή, κύτταξα μονάχα τά μάτια του. Στέκω άναποφάσιστη, κάπως δειλή, χωρίς να βρω μιά λέξη κατάλληλη να του πώ.

Ο άγνωστος με κυττάζει κι' αυτός χαμογελώντας. Φαίνεται να τον διασκεδάσει πολύ ή έμφάνισή μου. Τό χαμόελό του όμως δεν κρύβει ούτε κακία ούτε εϊρωνία: έχει μάλιστα κάποια καλωσύνη. Δεν μπορεί όμως στο τέλος να μη ξεσπάσει σε δυνατά γέλια.

Αφ' ότου γεννήθηκα άντίκρυσα μονάχα στενοχωρημένα βλέμματα, γεμάτα οίκτο. Τί έχει λοιπόν αυτός και γελά;

Τά μάτια μου γεμίζουν δάκρυα και φωνάζω δυνατά:

— Γιατί γελάτε, σάς παρακαλώ, κύριε; Δεν μου λέτε γιατί γελάτε; —

— Εϊστε τόσο περίεργα ντυμένη, δεσποινίς Φρανσουάζ! —

— Έγώ; —

Κι' αλήθεια, τά παπούτσια μου τ' αγοράζω πάντα στην τύχη, πέρνω δτι μου δώσουν. Τά φορέματά μου τά ράβει ή Ζωζέττα, χρόνια τώρα, από μόνη. Και μιά μάλλινη χοντρή σάρπα συμπληρώνει τό άκαλαίσθητο ντύσιμό μου.

— Και πώς θέλετε λοιπόν να ντυθώ; Είμαι καμπούρα!

— Εκείνος γελάει ακόμα:

— Τό βλέπω. Άλλά τί πειράζει;

— Τί πειράζει; Ω!...

Η περιέργεια όμως δέ μ' άφίνει πιά:

— Και πώς θά έπρεπε λοιπόν να ντύνομαι;

— Αν ήμουν εγώ στη θέση σας, μ' αυτό τό θελκτικό προσωπάκι, με τις θαυμάσιες αυτρες μουδικές σας, τό γλυκύτατο μελαχροινό σας χρώμα, θά φορούσα πάντα λευκά ή μπλε όργαντί, σάρπες άσορτί και καπέλλα πλατύγυρα. Αν είχα εγώ τις τορνευτές γάμπες σας, θά φορούσα τις λεπτότερες όλομέταξες, άραχνοφάντες κάλτσες και τά έκλεκτότερα γοβάκια.

— Ξεχνάτε βλέπω την καμπούρα μου...

— Να την ξεχάσετε και σεις. Αν σάς είναι άνυπόφορη, άπλούστατα, ν' αυτοκτονήσετε, είδεμή, πάρτε το άπόφαση και χαρήτε τη ζωή, με τά τόσα της θέλητρά...

— Ω!...

— Με τό να έχη κανείς μιά καμπούρα, δεν θά πη πώς είναι και καμπούρης!

Τάχω χαμένα. Τόν κυττάζω σαστισμένη. Δεν είναι ψηλός, είνε όμως καλοκαμωμένος, ως σαράντα χρονών, με λίγα γκρίζα μαλλιά και μαύρο μουστάκι, σαν τους κινηματογραφικούς άστέρες της Άμερικής.

Μ' άρπάζει απ' τό μπράτσο και με τραβάει μέσα στο σπίτι, χωρίς να μπορώ ν' άντισταθώ, ούτε να πώ τίποτα.

Υστερα απ' τό γεύμα ο Κλώντ Σωρέρ—τόρα ξέρω τ' όνομά του όπως βέβαια θά τό ξέρουν όλες οι γυναίκες, γιατί είναι εξακουστός ράφτης κυριών στο Παρίσι—με συν οδεύει στον κήπο. Κάτσαμε κάτω απ' την άγαπημένη μου τη μηλιά. Ο Κλώντ έβγαλε από την τσέπη του ένα καρτέ και ζωγράφισε μιά Φρανσουάζ όπως είμαι. Ώστερα όμως μιά όμορφη κυρία με μιά άνεπαίσθητη καμπούριτσα.

— Αυτή εϊστε εσείς, μου εϊπε δείχνοντάς με τό μολύβι

την κυρία. Αυτή ή άλλη, είναι ή συχωρεμένη ή γιανά σου.

Τόν κύτταξα κατά πρόσωπο:

— Πολύ άμφιβάλλω!

Χωρίς ν' άποφύγη τό βλέμμα μου έξηκολούθησε:

— Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα; Άφήστε με λοιπόν να κάνω όπως ξέρω εγώ. Θά γίνη ή μεταμόρφωση, που σάς τρώσονται.

Κι' αλήθεια έγινε! Έλειψε δυο μέρες στο Παρίσι και γύρισε με τό αυτοκίνητο φορτωμένο από κουτιά και κουτάκια, κατόνια και πακέτα άναρίθμητα. Όλα εκείνα τά όνειρα, που μονάχα στο Παρίσι μπορουν να πραγματοποιηθώ.

Μπορουν λοιπόν αυτά τά κουρέλια ν' αλλάξουν έτσι τη ζωή!;

Πριν λίγες μέρες ήμουν μιά θλιμμένη καμπούρα, που φυτοζωούσε κοντά στη γρηά νταντά της. Πώς λάμπει τώρα ο ήλιος! Τί πράσινα που είναι όλα στο περιβάλλο! Τί χαρούμενος που είν' όλος ο κόσμος γύρω μου!...

Έχω φουστάνια, παλτά, τουαλέτες, γουναρικά, γοβάκια πιό άπαλά, πιό μαλακά κι' από γάντια και κάτι κάλτσες μαγεία! Φαίνομαι ψηλότερη κι' οι όμοι μου κρύβονται όλότελα κάτω από διάφορα χαριτωμένα γαρνιρίσματα, τρέλλα!... Εκείνο όμως που άλλαξε πιό πολύ απ' όλα, εϊμ' εγώ ή ίδια. Θέλω να τρέξω, να περδήξω, να χορέψω.

Και γιατί να υή χορέψω; Οι άνθρωποι άπορουν, σχεδόν άγανακτούν, που ένω είμαι καμπούρα, μπορώ κι' εγώ να γελά, να χαίρωμαι, να δέχομαι κόσμο, να βγαίνω έξω, να παίζω τέννις, να χοροπηδάω ευτυχισμένη, ξεφωνίζοντας ένα χαρούμενο τραγούδι.

Η ζωή μου θέλει ν' άνθισάν σαν τά όψιμα λουλούδια.

Ο Κλώντ με κυττάζει περήφανος.

— Μά την αλήθεια, Φρανσουάζ, δεν μπορούσα να βλέπω χαμένη τόση όμορφιά. Τί λές λοιπόν τώρα;

Μονάχα ή Ζωζέττα βρίσκει άφορμή να μουρμουρίζει, αλλά ποιός την άκούει!...

— Ζηλεύεις; Ζηλεύεις Ζωζέττα; Τί να γίνη; Τό μωρό σου φαίνεται πώς μεγάλωσε πιά...

— Φοβούμαι!...

Φοβάται; Και τί έχει να φοβηθή;

Η μαμά θά με πάρη μαζί της στο Παρίσι. Δεν φοβούμαι τί τον κόσμο. Άπόκτησα μεγάλο θάρρος, κι' έπειτα ο Κλώντ θά είναι πάντα εκεί. Θά πηγαίνω στο θέατρο, που έν έχω πάει ποτέ μου, στα ντάνσιγκ, στις υποδοχές!

Θαυτάζομαι πώς θά με βρίσκουν όμορφη. Όμορφη, μείνα!

Ίσως βέβαια να λένε:

— Η Φρανσουάζ Ραμπώ είναι καμπούρα; Μπα! δεν τό είχα προσέξει!

— Έπ' τέλους έφτασε ή μέρα να φύγουμε. Πριν κλείσω τις βαλίτσες μου—κι' είναι τόσο πολλές!—θέλω ν' άπομνηστώ όλες τις άγαπημένες μεριές του περιβολιού μας. Τρέχω πρώτα—πρώτα σιή μηλιά μου. Εκεί έαναγεννήθηκα, όταν ο Κλώντ μάντεψε την όμορφιά μου! Τό δεν μπορουν να τά ξεχάσω ποτέ μου, στα ντάνσιγκ, στις υποδοχές!

Θαυτάζομαι πώς θά με βρίσκουν όμορφη. Όμορφη, μείνα!

Ίσως βέβαια να λένε:

— Η Φρανσουάζ Ραμπώ είναι καμπούρα; Μπα! δεν τό είχα προσέξει!

— Έπ' τέλους έφτασε ή μέρα να φύγουμε. Πριν κλείσω τις βαλίτσες μου—κι' είναι τόσο πολλές!—θέλω ν' άπομνηστώ όλες τις άγαπημένες μεριές του περιβολιού μας. Τρέχω πρώτα—πρώτα σιή μηλιά μου. Εκεί έαναγεννήθηκα, όταν ο Κλώντ μάντεψε την όμορφιά μου! Τό δεν μπορουν να τά ξεχάσω ποτέ μου, στα ντάνσιγκ, στις υποδοχές!

Θαυτάζομαι πώς θά με βρίσκουν όμορφη. Όμορφη, μείνα!

Ίσως βέβαια να λένε:

— Η Φρανσουάζ Ραμπώ είναι καμπούρα; Μπα! δεν τό είχα προσέξει!

— Έπ' τέλους έφτασε ή μέρα να φύγουμε. Πριν κλείσω τις βαλίτσες μου—κι' είναι τόσο πολλές!—θέλω ν' άπομνηστώ όλες τις άγαπημένες μεριές του περιβολιού μας. Τρέχω πρώτα—πρώτα σιή μηλιά μου. Εκεί έαναγεννήθηκα, όταν ο Κλώντ μάντεψε την όμορφιά μου! Τό δεν μπορουν να τά ξεχάσω ποτέ μου, στα ντάνσιγκ, στις υποδοχές!

Θαυτάζομαι πώς θά με βρίσκουν όμορφη. Όμορφη, μείνα!

Ίσως βέβαια να λένε:

— Η Φρανσουάζ Ραμπώ είναι καμπούρα; Μπα! δεν τό είχα προσέξει!

— Έπ' τέλους έφτασε ή μέρα να φύγουμε. Πριν κλείσω τις βαλίτσες μου—κι' είναι τόσο πολλές!—θέλω ν' άπομνηστώ όλες τις άγαπημένες μεριές του περιβολιού μας. Τρέχω πρώτα—πρώτα σιή μηλιά μου. Εκεί έαναγεννήθηκα, όταν ο Κλώντ μάντεψε την όμορφιά μου! Τό δεν μπορουν να τά ξεχάσω ποτέ μου, στα ντάνσιγκ, στις υποδοχές!

Θαυτάζομαι πώς θά με βρίσκουν όμορφη. Όμορφη, μείνα!

Ίσως βέβαια να λένε:

— Η Φρανσουάζ Ραμπώ είναι καμπούρα; Μπα! δεν τό είχα προσέξει!

— Θά είμαι ένας θαυμάσιος μπαμπάς για σάς. Φοβούμαι μάλιστα πώς θά σάς παραχαϊδέψω...

«Όστε!...»

Κιτρινίζω, τά γόνατά μου δέ με κρατούν, ζαλίζουμε, όλα στριφογυρίζουνε μπροστά στα μάτια μου και πέφτω χάρω λιγοθυμισμένη.

«Όλα έσβυσαν! Όλα. Όλα!»

Δεν ξαίρω να πώ με λόγια τί αίσθάνθηκα για μιά στιγμή. Κόκκινες, πράσινες, κίτρινες και μαβίες βούλες έβλεπα γύρω μου. Η καρδιά μου χτυπούσε γοργά κι' άκατάστατα, όπως χτυπάνε οι καμπάνες όταν άναγγέλουνε μιά πυρκαγιά, μιά καταστροφή.

«Άκουγα κάτι βαρύ να χτυπάει στα μυϊλλίγια μου μ' έν αίσθανόμουν κανένα, μ' κανένα πόνο. Στο στόμα μου είχα μιά πικράδα άλλόκοτη. Και τ' αυτιά μου βούιζαν, βούιζαν...»

Τί είπα; Τί έκανα;

Δεν θυμάμαι.

Δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο παρά εκείνο τό φιλή, κείνο τό γλυκό φιλή μέσα στην άγκαλιά του...

Φύγανε σαν τους κλέφτες. Βρίσκουμαι τώρα στο κρεβάτι μου με πυρετό. Πόσο μακριά μου φαίνονται όλα! Η καρδιά είναι σαν μιά πληγή. Πρέπει να την προσέχη κανείς πολύ, να την κρύβη καλά, κι' εγώ ή άμυαλη, την άφησα ξεσκεπη, γυμνή, χωρίς να φοβηθώ τίποτα.

Έντυσα την καμπούρα μου με μεταξωτά και στολίδια, έκρυψα τό κακοφτιασμένο μου κορμί με τά λούσα και τις ταντέλες κι' άφισα την καρδιά μου, τη φτώχη μου την καρδούλα, που ματώνει τώρα και πονάει, γυμνή...

Εδίδωα τη θλίψη που τη σκέπαζε και την προφύλαγα. Εδίδωα την πίκρα, την απογοήτση κι' άφισα την πόρτα της καρδιάς μου όρθάνοιχτη για να μπουνε τά όνειρα...

Α! τά όνειρα.

Τά όνειρα που έρχονται γιομάτα φως μαργαριταρένιο, που θαμπώνει και ξεγελά. Τά όνειρα που έρχονται σαν άνοιξιάντικη αύγουλα, χτυπάνε τό κρύσταλλο του γέλιου και τό κάνουν νάνητση χαρμόσυνα, όπως τά καμπανία των μακρινών έρημοκλησιών που γιορτάζουν...

Α! τ' άπατηλά τά όνειρα.

Τά όνειρα που σβύνουν σαν πρωϊνός άχνός πάνω από την άσημένια λιμνούλα, σαν συννεφάκια καλοκαιριάτικα. Γιατί ν' άφήσω τά όνειρα να κυριέψουν την καρδιά μου; Γιατί να δώξω την πίκρα, που την προφύλαγα;

Κι' όμως κι' αυτή τη στιγμή που καταρτίζομαι, τά όνειρα δεν μπορώ να ξεφύγω από ένα όνειρο, ένα όνειρο γλυκό, που μουχει γίνει έμμονη ιδέα, γλυκός εφιάλης.

Κλείνω τά μάτια μου και φαντάζομαι πώς ήμουν, εγώ μέσ' στην άγκαλιά του, λυγισμένη κάτω απ' τά φιλιά του.

Τί γελοία όμως που θά ήμουν, Θεέ μου, με την καμπούρα μου...

Έχουν περάση δυο μήνες από την μέρα που είδα την μητέρα μου στην άγκαλιά του. Ο πυρετός μ' άφισε πιά μ' είμαι τόσο άδύνατη και βήχω τόσο που ή καλή μου ή νταντά κλαίει από τό πρωϊ ως τό βράδυ, προσπαθώντας να κρύψη από μένα τά δακρυά της.

— Ζωζέττα, άγαπημένη μου Ζωζέττα, μην κλαίς! Σοδ χαρίζω όλες μου τις τουαλέτες, όλα μου τά γουναρικά, τά γοβάκια μου και τις λεπτές, τις άραχνοφάντες μεταξωτές μου κάλτσες. Μά γιατί κλαίς, Ζωζέττα, γιατί κλαίς Σοδ τά χαρίζω όλα! Όλ, αυτά τά όμορφα πράγματα!...

Μην κλαίς πιά! Μην κλαίς. Αχ! Μην κλαίς!...

ΜΑΡΙΟΝ ΣΤΑΛ

ΤΟ ΑΒΑΣΤΑΚΤΟ ΦΟΡΤΙΟ

— «Η κυρία θέλει τίποτ' άλλο;»
— «Όχι, ευχαριστώ. Πήγαινε να κοιμηθείς. Αν αύριο το πρωί δεν σε φωνάξω τη συνηθισμένη ώρα, να μη ξηλωθείς να χτυπήσεις και ν' ανοίξεις τα παράθυρα. Καλή νύχτα, Βαλεντίνα.»

«Η κυρία δεν έπεσε άμέσως στο κρεβάτι. Στάθηκε μιά στιγμή όρθια στη μέση της κάμαρας, άναποφάσιστη.»

«Άκουε τον θόρυβο του δρόμου.»

Δεν ήταν πιά νέα, και το χλωμό πρόσωπό της, με την κουρασμένη έκφραση, ήταν ένα πρόσωπο άρρώστου.

Πήγε σιγά, κουρασμένη και κάθησε στο γραφειάκι της.

Στάθηκε ακίνητη μιά στιγμή, συλλογισμένη.

Το δωμάτιο ήταν μεγάλο, κομψό, με παλαιά έπιπλα από πολύτιμο ξύλο, βελούδινες κουρτίνες και μαλακά χαλιά.

Διακοσμημένο με γούστο περασμένης εποχής. Γούστο λεπτό και ήλικιωμένο. Έπιπλα και πράγματα σχεδόν μελαγχολικά από άναμνήσεις, σχεδόν φοβισμένα μην τα εγκαταλείψουν.

«Αλλά η κυρία δεν τα είχε εγκαταλείψει. Κύτταξε γύρω της λίγο, κι' έπειτα άρχισε να γράφει.»

«Έγραφε σιγά και το χέρι της έτρεμε. Κάθε τόσο σταματούσε, αλλά δεν ξαναδιάβαζε εκείνο που είχε γράψει.»

«Ο γραφικός χαρακτήρας της ήταν λεπτός, όρθιος, και συμφωνούσε απόλυτα με τον ρυθμό των πολυτίμων έπιπλων.»

«Πολλές μέρες τώρα σκέπτομαι να σας γράψω αυτό το γράμμα. Σκέφθηκα να σας γράψω πριν πολλά χρόνια, αλλά φοβόμουν μην σας φανώ γελοία. Τώρα όμως δεν φοβόμαι πια την γελοιοποίησή, δε φοβόμαι τίποτα πια. Τό «γιατί» θα το ξέρετε όταν θαχτεί διαβάζει αυτό το γράμμα.»

«Έλαβα σήμερα τη σύντομη έπιστολή σας, που μ' έρωτούσε για την ύγεια μου. Υγεία! Κάτι που ανοίγει τις μεγαλύτερες προοπτικές και δίνει τις καλύτερες έλπίδες. Υγεία! Άρχη κάθε χαράς. Αλλά για μένα δεν θ' άρχισή τίποτα πια.»

«Αγαπημένε μου φίλε, σε λίγο θα εγκαταλείψω τη ζωή. Ξέρετε, όπως κι' όλοι οι φίλοι μου, πώς είμαι πολύ άρρωστη. Γι' αυτό δεν θα έκπλαγείτε όταν θα λάβετε αυτό το γράμμα, που θα σας φέρη τον τελευταίο μου χαιρετισμό. Απεναντίας θα σας εκπλήξουν τ' άλλα πράγματα, που πρό-βλέπονται να σας μάθω.»

«Αν δεν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν εβδομάδες, μήνες. Ένα απόγευμα με συναντάτε στον κήπο. Μου πιάνετε το χέρι μου, μου ψιθυρίζετε λόγια τόσο τρυφερά, που εγώ ξεχνώ πώς υποφέρω. Κάποιος μου τρομαγμένη άλλ' εύτυχής. Βγαίνω ύστερα από λίγο έξω, ψάχνω να σας εύρω ανάμεσα στα δένδρα. Και βλέπω τη δεσποινίδα Λ. μέσα στην άγκαλιά σας.»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν εβδομάδες, μήνες. Ένα απόγευμα με συναντάτε στον κήπο. Μου πιάνετε το χέρι μου, μου ψιθυρίζετε λόγια τόσο τρυφερά, που εγώ ξεχνώ πώς υποφέρω. Κάποιος μου τρομαγμένη άλλ' εύτυχής. Βγαίνω ύστερα από λίγο έξω, ψάχνω να σας εύρω ανάμεσα στα δένδρα. Και βλέπω τη δεσποινίδα Λ. μέσα στην άγκαλιά σας.»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν εβδομάδες, μήνες. Ένα απόγευμα με συναντάτε στον κήπο. Μου πιάνετε το χέρι μου, μου ψιθυρίζετε λόγια τόσο τρυφερά, που εγώ ξεχνώ πώς υποφέρω. Κάποιος μου τρομαγμένη άλλ' εύτυχής. Βγαίνω ύστερα από λίγο έξω, ψάχνω να σας εύρω ανάμεσα στα δένδρα. Και βλέπω τη δεσποινίδα Λ. μέσα στην άγκαλιά σας.»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν εβδομάδες, μήνες. Ένα απόγευμα με συναντάτε στον κήπο. Μου πιάνετε το χέρι μου, μου ψιθυρίζετε λόγια τόσο τρυφερά, που εγώ ξεχνώ πώς υποφέρω. Κάποιος μου τρομαγμένη άλλ' εύτυχής. Βγαίνω ύστερα από λίγο έξω, ψάχνω να σας εύρω ανάμεσα στα δένδρα. Και βλέπω τη δεσποινίδα Λ. μέσα στην άγκαλιά σας.»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

«Αν ήμουν άδύνατη και κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τι θα χρησίμευαν; Φτάνουν οι λίγες λέξεις, που θα σας πω. Θα έννοήσετε εκείνο, που δεν μπορέσατε ποτέ να καταλάβετε. Δεν μιλώ για τον έαυτό μου, αγαπητέ μου φίλε, μιλώ για σας.»

«Σας ξαναβλέπω νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζουν. Και σε σας μου χαμογελάτε όπως και κείνοι, άλλ' εγώ χαμογελώ μόνον σε σας. Και μιά μέρα μιά φίλη, που ήταν είκοσι έτών, (έγώ ήμουν τότε δέκα έξη), μου λέει: δείχνοντάς σας: «Είναι ο έραστής της κ. Χ.» Εγώ δεν ήξερα (ω! τα δέκα έξη χρόνια των τότε κοριτσιών!) δεν ήξερα τί θα πη «έραστής» αλλά ήξερα πώς υπέφερα. «Ενιωθα πώς έχλωμαζα και μου φαινόταν πώς η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Μά γιατί, άφοι ήσαστε έραστής της κ. Χ. με κυττάζατε, μου χαμογελούσατε και με παρακολουθούσατε παντού;»

«Περνούν οι μήνες... Περνούν ένα, δυό, τρία χρόνια. Μιά μέρα κάθομαι στο γραφειάκι μου και γράφω πάνω σ' ένα φάκελλο τ' όνομά σας. Έχω παντρευτή και καλώ τους φίλους μου για μ. χ. μικρή έσπερίδα.»

«Έχω έτοιμάσει τη μουσική και τα χαρτιά. Το χέρι μου τρέμει γράφοντας τ' όνομά σας.»

«Μ' αυτό τον τρόπο ξαναμπαίνετε και πάλι μέσα στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός και ευένης. Είστε πάντα ο ίδιος. Πολλοί μιλούν για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας.»

«Καταλαβαίνω το χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε έτοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσα στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' ουδ' όν τόν κήπο μου είχατε προσφέρει μιά μέρα!! Άκούω τα έρωτικά σας λόγια, γίνονται χλωμή κι' η καρδιά μου σταματά να χτυπά. Αλλά έπειτα σας λέγω ήσυχα

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο Πάτρικ Κούν και εγώ υπηρετούσαμε στην ίδια σημαρχία της Βασιλικής Αεροπορίας.

Την άνοιξη του 1919 η σημαρχία μας είχε εγκατασταθή κάπου εκεί στο Βέλγιο, όπου δεν είχαμε να κάνουμε να απολύτως τίποτε το σοβαρό. Ο Πάτρικ και εγώ έμέναμε σ' ένα άγρόκτημα κοντά σ' αεροδρόμιο.

Κάναμε πολλές τρέλες μαζί, άλλ' όταν στά γλέντια μας έλάβαιναν μένος και γυναικες, ο Πάτρικ αποτραβιόταν ήσυχα—ήσυχα.

Είχε άρραβωνιασθή μιά λονδρέζα, που είχε γνωρίσει σε μιά από τις αδελφές του. Όνομαζόταν Μαρία. Αντίους και κατοικούσε με την αδελφή της σ' ένα μικρό διαμέρισμα στη Μάιντα Βέλ.

Ο Πάτρικ, που τα είχε εξομολογηθή όλα. Με τον ένθουσιασμό που δίνει η αγάπη, μου είχε παραστήσει τη Μαρία σαν κάποιο εξαιρετικά όμορφο άγγελο, που είχαν έλθει στη γη για να τον κάνουν εύτυχισμένο. Η μόνη σκιά στην ετυχία του, ήταν η αδελφή της Μαρίας. Ήταν φυματική και προς το παρόν η άρραβωνιαστικιά του δεν μπορούσε να την εγκαταλείψει.

Μιά άπριλιάτικη μέρα ο Πάτρικ έλαβε ένα γράμμα, που τον πληροφορούσε ότι η αδελφή της Μαρίας είχε πεθάνει.

— Τώρα μπορούμε να παντρευθούμε, μου είπε. Θα ζητήσω άμέσως άδεια.

«Υστερα από μιά βδομάδα ο Πάτρικ έφευγε μ' άδεια για να πάη να παντρευτή.

Μιά νύχτα, καθώς άνοιξα τα μάτια μου, είδα τον Πάτρικ να γδύνεται κοντά στο παράθυρο.

— Πάτρικ, γιατί επέστρεψες έτσι γρήγορα; τον ρώτησα. Με κύτταξε πολύ παράξενα. Έπειτα έβαλε τις πιζάμες του, έσβυσε το φως κι' έπεσε στο κρεβάτι του χωρίς να μου πη λέξη.

Τον άναρνήθηκα: — Γιατί ήρθες έτσι γρήγορα πίσω; Τι συμβαίνει; Παντρεύτηκες; Τι κάνει η Μαρία;

— Αφίσε με ήσυχο σε παρακαλώ, μου άπάντησε. Από κείνη τη στιγμή ο Πάτρικ και εγώ, είχαμε γίνει έντελώς ένοιό ο ένας για τον άλλον.

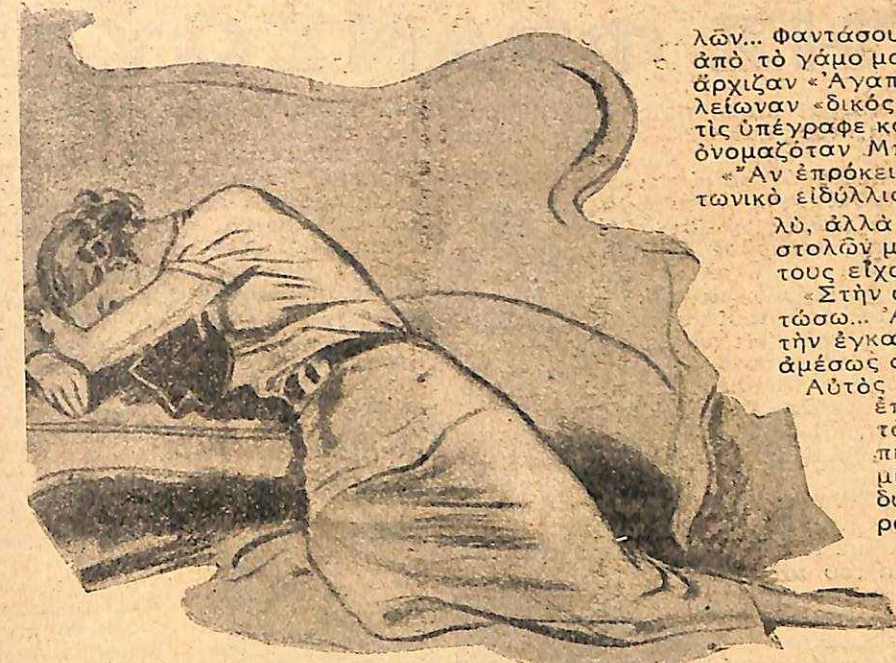
Την τρίτη ή τετάρτη μέρα της έπιστροφής του, του φέρανε ένα γράμμα μέσα στο συνεργείο όπου δούλευε. Ο Πάτρικ, χωρίς να τ' άνοίξει, το πέταξε μέσα στη φωτιά και συνέχισε τη δουλειά του.

Εκείνο το ίδιο απόγευμα έγινε η τραγωδία. Έγώ είχα πάει στο κοντινό δάσος να κυνηγήσω.

«Όταν γύρισα σ' αεροδρόμιο, είδα ένα σωρό από συντρίμια άεροπλάνου να καίνε. Ο σημαρχός μου με πληροφόρησε ότι ο Πάτρικ είχε σκοτωθεί.

Η άνάρκηση άπεφάνθηκε ότι το δυστύχημα έγινε «λόγω κακού χειρισμού του πιλότου». Αλλά μόνον εγώ γνώριζα τα πραγματικά έλατήρια, που ώθησαν τον Πάτρικ στην αυτοκτονία. Και ένα γράμμα, που βρήκα κάτω απ' το μαξιλάρι μου, μου έκαθάρισε έντελώς το μυστήριο.

Θυμάμαι ακόμα όλο το γράμμα εκείνο απ' έξω: «Αγαπητέ Μάκ, έλεγε η έπιστολή, σου χρεώστω μιά εξέγηση ως απολογία, για τη συμπεριφορά μου άπεναντί σου. Η Μαρία κι' εγώ παντρευτήκαμε ένα Σάββατο πρωί... Τό άλλο πρωί είχε πάει έξω να έπισκευτή μιά φίλη της... Κατά τύχη, εκεί που έψαχνα, βρήκα ένα δέμα έπιστο-

λών... Φαντάσου Μάκ, ότι ένα μήνα πριν από το γάμο μας λάβαινε έπιστολές, που άρχιζαν «Αγαπητή μου Μαρία», και τελείωναν «δικός σου για πάντα» κι' αυτές τις υπέγραφε κάποιος παληάνθρωπος που όνομαζόταν Μπίλλ.

«Αν έπρόκειτο για ένα καθαρώς πλατωνικό είδύλλιο δεν θα μένοιαζε και πολύ, αλλά το περιεχόμενο των έπιστολών μαρτυρούσε, ότι οι σχέσεις τους είχαν προχωρήσει πολύ...»

«Στην άρχή σκέφθηκα να την σκοτώσω... Αλλά έπειτα άπεφάσισα να την εγκαταλείψω... Κι' έτσι γύρισα άμέσως στη σημαρχία μου.

Αυτός είναι ο λόγος της άμεσης έπιστροφής μου... Όταν θα το διαβάσεις αυτό εγώ θα ήμουν πια στον άλλο κόσμο... Νομίζω πως ένα αεροπορικό δυστύχημα θάνατο το καλύτερο πράγμα...»

Αυτά έλεγε η τελευταία έπιστολή του Πάτρικ.

«Όταν βρέθηκα στο Λονδίνο παρουσίαση στο διαμέρισμα στη Μάιντα Βέλ.

Μιά κομψή καμαριέρα με εισηγάγε σ' ένα κομψό σαλονάκι. Σε λίγο η πόρτα άνοιξε και βρέθηκε άντιμέτωπος με το πρωτότυπο της φωτογραφίας, που είχα δει πάνω στο τρα

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ

Σ' όλο τ' ό χωριό, τ' ό μόνο παράθυρο πρὸς τὸ δρόμο πού ἦταν ἀνοιχτό, ἦταν τῆς Φρανσουάζ Ρουσαίν. "Όλα τ' ἄλλα σπίτια εἶχανε θεόκλειστα τὰ μπροστινὰ παράθυρά τους κι' ἀνοίγαν πίσω, πρὸς τοὺς κήπους κι' ἀπὸ κεῖ τῖνανταν τὰ χαλιά τους καὶ ἤλιαζαν τὰ σεντόνια καὶ τίς κουβέρτες τους.

Οἱ γείτονες, καὶ φυσικὰ περισσότερο οἱ γειτόνισσες, ἀπορούσαν γι' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία τῆς Φρανσουάζ. Τὶ μποροῦσε νὰ κάθεται ἐκεῖ μετὰ τὴν ὥρα νὰ κυττάζῃ τὸ παράθυρό της; Πολὺ λίγος κόσμος περνοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο: τὰ παιδιά, πού πηγαίνονταν στὸ σχολεῖο καὶ κάπου-κάπου κανέναν πελάτη στὸ ἀντικρινὸ μαγαζί.

Εἰδὼ πὺ τὰ λέμε, ὁ γάμος τοῦ Λουὶ Ρουσαίν δὲν εὐχαρίστησε κανένα μέσα στὸ χωριό. Ἦτανε καλὸς τεχνίτης, χτίστης ἀπ' τοὺς λίγους καὶ τὸ φυσικὸ ἦτανε βέβαια νὰ πάρῃ κορίτσι ἀπ' τὸ χωριό του. Καὶ δὲν ἦτανε λίγα στὸ χωριὸ τὰ κορίτσια τῆς παντρεῖας. Γι' αὐτὸ ἡ Φρανσουάζ δὲν εἶχε πολλὰς συμπάθειες, καὶ τὸ θάρρος της νὰ κάθεται μόνο αὐτὴ, στὸ παράθυρο τοῦ δρόμου, σχολιάσθηκε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα.

"Ότι καὶ νὰ λεγαν ὅμως δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ παραδεχτοῦν, πὺς ὁ Ρουσαίν δὲν φαίνονταν νὰ κατοπερνᾷ μὲ τὴ γυναῖκα του. Δὲν τοῦ λείπε τίποτα: καὶ τὸ φαγητὸ του καλομαγειρεμένο στὴν ὥρα του καὶ τὸ σπῖτι δλοκάθαρο καὶ ταχτοποιημένο στὴν ἐντέλεια. κι' ἡ Φρανσουάζ πάντα φρέσκια, δροσερή, πουδραρισμένη καὶ κοκέττα στὸ παράθυρό της.

"Όταν ὁ Λουὶ Ρουσαίν γυρνοῦσε τὸ βράδι ἀπ' τὴ δουλειὰ ἡ χακὶ φόρμα, πού φοροῦσε ἦτανε γιομάτη γύψους, καθὼς καὶ τὸ πρόσωπό του κι' ἔτσι ἔμοιαζε σὰν πιερότος. Διάλεξε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χτίστη ἀπὸ ἀσυνείδητο ἐνστικτό, ἀνακατεμένο μὲ κάποια δημιουργικὴ ποίηση. Τ' ἄρεσε νὰ χτίζῃ πύργους κι' ἐκκλησίες. Ἡ δουλειὰ ἦτανε βαρειά, ὅταν ὁ ὁ γάμος γυρνοῦσε σὰν πιερότος στὸ σπῖτι τὸ βράδι ὠνειροπολοῦσε στὸ δρόμο χαρούμενος.

Πῆρε τὴ Φρανσουάζ γιατί, ὅπως αὐτὸς δὲν ἦτανε σὰν τοὺς ἄλλους, ἦτανε κι' ἐκεῖνη διαφορετικὴ ἀπ' τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ του. Εἶχε μεγαλώσει σ' ἕνα πύργο, ὅπου οἱ γονεῖς της ἦτανε φύλακες. Μικρὴ ἔπαιζε μὲ τὴν κόρη τῶν ἀφεντικῶν, φοροῦσε τὰ φορεμάτά της καὶ διάβαζε τὰ βιβλία της. Ἐτσι συνήθισε νὰ περιμένῃ ἀπ' τὴ ζωὴ κάτι παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ...

Ὁ γάμος της ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τὴν φέρῃ στὴν πραγματικότητα. Ὁ Ρουσαίν ἔλειπε ὅλη μέρα καὶ καθὼς διψοῦσε τώρα νὰ κερδίζῃ ὅλο καὶ περισσότερα, γυρνοῦσε τὸ βράδι τσακισμένος ἀπ' τὴν κούραση. Δὲν ἦτανε πιά ὁ πουδραρισμένος πιερότος, πού ὠνειροπολοῦσε στὸ δρόμο τρέχοντας κοντὰ στὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἕνας κοινὸς ἐργάτης, ἕνας χτίστης κουρασμένος ἀπ' τὴ βαρειά δουλειὰ, πού δὲ ζητοῦσε παρὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ πεσῇ νὰ κοιμηθῇ. "Ετσι οἱ ὥρες, πού τὸν περιμένε, δὲν εἶχανε πιά κανένα θέλητρο γιὰ τὴ Φρανσουάζ. Πὺς λοιπὸν νὰ καταλάβουν οἱ χωρικοὶ ὅτι, ἔτσι ἀκίνητη στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρό της, κοινοδοῦσε ἀπὸ τὸ ἀγνωστο, πέρα μακριὰ, τὴν πραγματοποίηση τῶν ἀκαθορίστων ὀνείρων της;

"Στάσις λεωφορείων". Ἡ τετράγωνη πινακίδα τοποθετήθηκε σχεδὸν κατ' ἀντικρὺ στὸ σπῖτι τῶν Ρουσαίν. Ἀπὸ τότε ὁ δρόμος τους πῆρε καινούργια ζωὴ καὶ κίνηση. Στὸ χωριὸ τους ὅμως οὔτε ἀνέβαινε οὔτε κατέβαινε κανεὶς ἀπ' τὸ λεωφορεῖο. Τ' αὐτοκίνητα σταματοῦσαν λίγες στιγμὲς καὶ ἄμέσως ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους. Ἡ Φρανσουάζ τὰ γνώρισε ὅλα. Χαμογελοῦσε καθὼς τάβλεπε νάρχονται ἀπὸ μακριὰ σὰν νὰ βλεπε παληοὺς φίλους. Ἐνας χοντρός

τὴν πόρτα τῆς κοντινῆς ταβερνούλας. Ἐνας ἄλλος μὲ γινακὶ σφηνωτὸ, πού ἔχει καλὰ κουμπωμένη τὴν καπὸτα τοῦ ἀμαξιοῦ, δὲν ξεκολλᾷ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ δρομολόγιο. Ἐνας ἄλλος χωρὶς κασκέτο, πάντα καλοχτενισμένος καὶ φρεσκοξουρισμένος, καλοντυμένος, σωστὸς κύριος μὲ σκληρὸ κολλάρο καὶ μαῦρο λαιμοδέτη, αὐτὸς ζῇ γιὰ νὰ ντυνέται καλὰ. Δὲν τοῦ λείπει οὔτε ἡ ἀλυσίδα τοῦ ρολοιοῦ στὸ γελέκο. Αὐτὸς σηκώνει γελαστὰ τὰ μάτια του πρὸς τὸ παράθυρο τῆς Φρανσουάζ. Εἶναι ἀληθινὰ ὡμορφος ἄντρας. Καὶ νεώτατος...

Δὲν ἄλλαξαν οὐτ' ἕνα χαμόγελο: ἡ Φρανσουάζ ἤξερε καλὰ πὺς τὴν κατασκόπευαν πίσω ἀπ' τίς κλειστὲς γρίλιες. Μερικὲς κρυφὲς ματιὲς μονάχα. Ἐφτασε ὅμως αὐτὸ γιὰ νὰ νοιώσουν ὅλες τίς συγκλονιστικὲς συγκινήσεις ἑνὸς πόθου, πού δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ ἱκανοποιηθῇ μὰ οὔτε καὶ νὰ φανερωθῇ καν.

Ἐνα πρωὶ ἐκεῖνος κατέβηκε ἀπ' τ' ἀμάξι μὲ τὸ τσιγάρο στὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ κι' ὀρθοῖτο. Τὴν ἄλλη μέρα βγήκε ἡ Φρανσουάζ καὶ πῆγε στὸ παντοπωλεῖο, εὐτυχισμένη μὲ τὴ σκέψη, πὺς θὰ ἐθαύμαζε ἐκεῖνος τὸ χυτὸ κορμί της καὶ τὸ ὠραῖο της καὶ τὸ παλτὸ της καὶ κατέβηκε. Ἐφευγε ἀπ' τὸ σπῖτι της μὲ ἀπόλυτη ἡρεμία, σὰν νὰκανε κάτι φυσικὸ, σωστὸ, ἀναπόφευκτο.

Ὅταν βρέθηκε καθισμένη στὸ πλάι του δὲν εἶπανε τίποτα. Ἐκεῖνος τῆς ἀνοίξε τὴν πόρτα, πλάι στὴ θέση του μὲ τὸν φυσικώτερο τρόπο. Ἡξερε πὺς θὰ ἐρχότανε. Τὴν περιμένε ἀπὸ καιρὸ, σὰν κάτι πού τοῦ ἀνῆκε.

Τὸ αὐτοκίνητο στάθμευε δυὸ ὥρες στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του. Δυὸ ὥρες! Πὺς πέρασαν γρήγορα! Τώρα ὁ ὡμορφος σωφὲρ δένει βιαστικὰ τὸ μαῦρο λαιμοδέτη του:

— Κάνε γρήγορα, μικρὴ μου, ἂν θέλεις νὰ γυρίσουμε μαζί.
— Νὰ γυρίσουμε ;...
— Φυσικὰ! Δὲν φαντάζομαι νὰ σοῦ γουστάρῃ νὰ μείνῃς σ' αὐτὸ νὸ ξενοδοχεῖο ;
— "Όχι βέβαια ἐδῶ..., λοιπόν ;
— Τὶ λοιπόν; Τὸ δρομολόγιο τὸ ξέρεις ἀπ' ὅξω. Στὶς ἑπτὰ τὸ βραδάκι θὰ εἶσαι μπροστὰ στὸ σπῖτι σου.

— Στὸ σπῖτι μου ;...
— Ἐκτὸς ἂν ἔχῃς νὰ κάνῃς τίποτα ψώνια ἐδῶ στὴν πόλη. Τότε θὰ πάρῃς τὸ λεωφορεῖο τῶν ἑξῆ καὶ τριάντα. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως νὰ γυρνοῦσαμε παρέα. Τί ἔχεις ; σὰν ἀλλοιώτικη μοῖ φαίνεται...

— Δὲ θέλεις νὰ μὲ κρατήσῃς ;
— Ἀστείεςαι βέβαια ! Παντρεμένος ἄνθρωπος μὲ παιδί, πεθερικὰ κι' ὅλα τὰ ἐξαρτήματα, "Ας τ' ἀστεῖα νὰ ζήσῃς, κι' ὅταν τραβᾷ ἡ καρδιά σου περιπάτο, χόπι! καὶ πηδάς πλάι μου. Μὴ στραβομουτσουιάζῃς λοιπόν, χρυσὸ μου! Δὲν περάσαμε δὰ κι' ἄσκημα !...

— Πὺς καὶ δὲ φαίνεστε πιά στὸ παράθυρο, κυρία Ρουσαίν; ῥωτοῦσε ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ τὴ Φρανσουάζ μὴ γειτόνισσα.

— Τὰ λεωφορεῖα ξέρετε ... σηκώνουν πολὺ σκόνη... προτιμῶ ν' ἀνοίγω πρὸς τὸν κῆπο.

"Ετσι ἔκλεισε τὸ παράθυρο τῆς Φρανσουάζ καὶ τὰ πνεύματα στὸ χωριὸ ξανάπεσαν στὴ συνηθισμένη τους νάρκη.

ΖΑΝ ΚΤΥΦΩ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μ' ὅλο πού φρενάρει ἀπὸτομα ἡ Μάρθα, κάνοντας καὶ μὴ πολὺ τεχνικὴ στρόφῃ πρὸς τ' ἀριστερά, δὲ μπόρεσε ν' ἀποφύγῃ τὸ δυστύχημα: ὁ νέος πού βρέθηκε ἑαφνικὰ, στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, μπρὸς στὰ φανάρια τοῦ αὐτοκινήτου της, κυλίστηκε κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς. Μόλις πρόφθασε νὰ δῇ τὸ χλωμό του πρόσωπο, ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν ἑκφραση τοῦ τρόμου καὶ ἀμέσως τὸν ἔχασε.

Ἐπᾶντε δυνατὰ τὸ φρένο κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, τινάχτηκε ἀμέσως ἔξω. Δίπλα στοὺς τροχοὺς, διέκρινε ἕνα σκοτεινὸ ὄγκο πού κινιόταν, σὰν ἀπὸ ὀδονηροῦς σπαρμούς καὶ ἄκουσε ἕνα βαρὺ βογγητὸ. Ἀναψὲ ἀμέσως ἕνα ἡλεκτρικὸ φανάρι τῆς τσέπης κι' ἐφώτισε τὸ κορμὶ τοῦ νέου, πού μὲ τὰ μάτια του γεμάτα ἀγωνία φαίνονταν σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια.

Ἐσκυψε ἐπάνω του κι' ἔψαξε νὰ βρῇ πού ἦταν χτυπημένος, ῥωτώντας τον συγχρόνως μὲ φωνή, πού ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ τίς τύψεις, πού πλημμυροῦσαν τὴν ψυχὴ της:

— Ποῦ κτυπήσατε; Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε; Πέστε μου, πού πονεῖτε;

Ὁ νέος, μ' ὅλους τοὺς πόνους, πού φαίνονταν πὺς ἐνοιώθε, προσπάθησε νὰ κἀνὲ τὸ βλέμμα του πιδ ἡρεμο καὶ τὰ χεῖλη του νὰ χαμογελάσουν. Στὸ τέλος κατάρρωσε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε. Δὲν πιστεύω νὰ ναι τίποτα σοβαρὸ!

Κι' ἀμέσως ἄφισε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω βαρὺ, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ τὰ χεῖλη σφιγμένα...

— Θεέ μου! φώναξε τότε ἡ Μάρθα τρομαγμένη, ἀρπάζοντάς τον, μὲ τὴν τεράστια δύναμη πού τῆς ἔδινε ἡ ἀπόγνωση, στὴν ἀγκαλιά της.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ὁ θόρυβος μιᾶς μοτοσυκλέτας πού ἐπλησίαζε βιαστικὰ. Ἡ Μάρθα θυμήθηκε τότε ὅτι εἶχε παραλείψει νὰ στεῖλῃ γύρω τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου: τρεῖς διαδοχικὲς περιστροφὲς τοῦ μικροῦ καθέτου προβολέως τοῦ αὐτοκινήτου. Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ κἀνὲ δεύτερη σκέψη, ὁ πόλισμαν μὲ τὴ μοτοσυκλέττα ἦταν δίπλα της.

— Ῥαῖα τὰ καταφέρατε, δεσποινίς, τῆς εἶπε, τρέχοντας κοντὰ της.

"Ἦταν σ' αὐτὴ τὴν ἀπότομη στρόφῃ, ἐψιθύρισε ἡ Μάρθα:

— Ναί, στὴν ὁποῖαν τρέχατε μὲ σαράντα χιλιόμετρα. Ἐπρόσθεσε αὐστηρὰ ὁ πόλισμαν. Σὰς παρακολουθοῦσα μὲ τὸ χρονόμετρο, γι' αὐτὸ κι' ἔτρεξα, ὅταν εἶδα τὴν ἀπότομη στρόφῃ πού κάνατε καὶ τὸ ἑαφνικὸ φρενάρισμα. Τὸ βέβαιον ἦταν, παρακαλῶ...

— Δὲ βλέπετε; Κρατῶ στὰ χέρια μου ἕναν ἄνθρωπο χτυπημένο σοβαρὰ. Ἀς φροντίσωμε γι' αὐτὸν πρῶτα καὶ κατόπιν εἶμαι στὴ διάθεσή σας, εἶπε ἡ Μάρθα.

— Ῥαῖα. Ποῦ εἶναι χτυπημένος; Σεῖς τὸν χτυπήσατε, ἀσφαλῶς.

— Ἐγώ, γι' αὐτὸ στάθηκα.

— Διόβολε! Καὶ τὸ νοσοκομεῖο εἶναι μὴ ὥρα μακριὰ ἀπὸ δῶ, ἐμπουρίσει ὁ ἀστυφύλαξ, βοηθώντας τὴ Μάρθα νὰ μεταφέρουν τὸν τραυματία στὸ αὐτοκίνητό της.

Τὸ σπῖτι μου εἶναι μόλις πέντε λεπτὰ ἀπὸ δῶ, εἶπε τότε ἡ νέα. Ἀς τὸν μεταφέρωμε ἐκεῖ. Ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ χειρουργὸς τοῦ Νοσοκομείου καὶ αὐτὴ τὴν ὥρα ἔβλεπε ἀσφαλῶς στὸ σπῖτι. Γι' αὐτὸ μάλιστα ἔτρεχα πολὺ. Καὶ εἶχε ἀργήσει...

— Ὡ, εἰσθε λοιπὸν ἡ μὲς Μπάλφουρ, εἶπε ὁ πόλισμαν. Τότε ἂς πληρώσῃ ὁ μπαμπᾶς σας τὰ σπασμένα σας. Ὅσο γὰρ μένα, δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ἀς πᾶμε στὸ σπῖτι σας.

Ἐποβέτησαν μὲ προσοχὴ τὸν τραυματία στὸ αὐτοκίνητο τῆς Μάρθας. Ὑστερὰ ἐκεῖνη ἐκάθησε στὸ βολάν, ἐπάρρησε καὶ ὁ πόλισμαν ἀκολούθησε πάνω στὴ μοτοσυκλέττα του, φωνάζοντάς της:

— Μὴ μ' ἀναγκάσετε νὰ σὰς κυνηγῶ. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε σιγώτερα. Μὴ ξεχνᾶτε πὺς ἂν πεθάνῃ ὁ τραυματίας, θὰ σὰς συλλάβω ἀμέσως ἐπὶ φόνῳ...

— Ἡ Μὲς Μπάλφουρ, ἔτρεχε στὴν Ἀτκινσον στρίτ μὲ εἴκοσι χιλιόμετρα παραπάνω ἀπὸ τὴν ὀρισμένη ταχύτητα στὴν ἐπικίνδυνη καμπὴ τῆς Γκρήν-Φάουντεν: Πάρτε μὴ «κλήση». Ἡ Μὲς Μπάλφουρ ἐχτύπησε στὴν ἴδια καμπὴ ἕναν ἄνθρωπο: Πάρτε δεύτερη κλήση. Ἡ Μὲς Μπάλφουρ, ἀφοῦ ἐχτύπησε τὸν ἄνθρωπο, δὲν ἔστειλε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου ὅπως ἐπιβάλλει ἡ ἀστυνομικὴ διάταξη: πάρτε καὶ τρίτη κλήση. Παρακαλῶ τώρα, ἐξετάσατε τὸν τραυματία. Θὰ περιμένω νὰ δῶ ἂν πρέπει νὰ συλλάβω τὴν Μὲς Μπάλφουρ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ γιατροῦ, στὸν ὁποῖο μιλοῦσε ὁ πόλισμαν, ψυχρὸς, μονοκόμματος, μὲ μὴ ἑκφραση τελείως αὐστηρὴ στὸ πρόσωπο, σὰ νὰ μὴ δεχόταν ἀντιρρήσεις σ' ὅτι ἔλεγε, ἐχαιρέτησε κ' ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ἰδιαιτερο χειρουργεῖο τοῦ Δρος Μπάλφουρ κι' ἄρχισε νὰ κἀνὲ βόλτες στὸ διάδρομο.

Ὁ γιατρός, ἐπίσης ψυχρὸς, σὰν ἄνθρωπος, πού πρὶν ἀπ' ὅλα τὸν ἀπασχολοῦσε τὸ καθήκον, ἐπῆρε τίς ἀστυνομικὲς κλήσεις, χωρὶς νὰ τίς κυττάξῃ, ἀπαντώντας μ' ἕνα ξερό «ἄλλοιτ» στὰ λόγια τοῦ πόλισμαν κι' ἔτρεξε ἀμέσως δίπλα στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ τραυματίας.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Δρ Μπάλφουρ ἐδήλωσε στὸν ἀστυνομικὸ καὶ στὴν κόρη του, πού ἀγωνιοῦσε, ὅτι ὁ τραυματίας ἦταν ἐκτὸς κινδύνου καὶ ὅτι θὰ τὸν κροτοῦσε νὰ τὸν νοσηλεύσῃ στὴν ἰδιαιτέρη κλινικὴ του.

— Εἶμαι λοιπὸν καλὴ νοσοκόμος; ῥωτοῦσε ὕστερὰ ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ἡ Μάρθα τὸν τραυματία της, ἐνῶ ἔκαναν τὸν περίπατό τους στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της πού ἦταν τελείως θεραπευμένος.

— Μοναδική! Ἐφώναξε ὁ νέος, ἐνῶ τὰ γαλανὰ, γοητευτικὰ μάτια του ἔλαμπαν μὲ μὴ γλυκεῖα λάμψη. Καὶ φεύγω διπλὰ θεραπευμένος χάρις στίς φροντίδες σας...

— Τὸ «διπλὰ θεραπευμένος» σημαίνει ὅτι ἐξεχάσατε πιά ἐντελῶς τὴν ἀπιστὴ ἀρραβωνιαστικιά σας, πού σὰς ἔκανε νὰ γυρνᾶτε στοὺς δρόμους ἀφηρημένος, ἀπελπισμένος...

— Ζητώντας ἴσως τὸ θάνατο γιὰ ἀπολύτρωση, ἐσυμπλήρωσε ὁ νέος.

Ἡ Μάρθα τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα.

— Τὴν ξεχάσατε; ἐπέμεινε.

— Ἐντελῶς, ἀπάντησε ἐκεῖνος, σφίγγοντας μὲ συγκίνηση τὸ χέρι της. Εἰσθε τὸ πιδ τρυφερὸ πλάσμα πού ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου. Σὰς ὀφείλω τίς γλυκύτερές μου συγκινήσεις... Καὶ σὰς ζητῶ γιὰ ἀνταμοιβὴ νὰ μοῖ ἐπιτρέψετε κάτι: νὰ σὰς ὑπερασπίσω στὴ δίκη πού θάχετε γιὰ τὸ «δυστύχημα».

— Γιὰ τὸ εὐτύχημα δηλαδή. Ὡ, ναί, βεβαίως! Ξέχασα πὺς εἰσθε δικηγόρος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐφάνηκε ἔξω ἐπὶ τὰ κάγκελα τοῦ κῆπου ὁ πόλισμαν μὲ τὴ μοτοσυκλέττα.

— Ἀλλό, μὲς Μπάλφουρ, εἶπε. Μὴν ξεχνᾶτε: σὲ πέντε μέρες εἶναι ἡ δίκη σας. Φροντίστε νὰ ἔχετε καλὴ ὑπεράσπιση, γιὰτὶ σὰς ἔχω συγγρίσει καλὰ καὶ θὰ τὰ βρῇτε σκοῦραι. Ὁ νέος καὶ ἡ Μάρθα ἐγύρισαν καὶ ἐκύτταξαν τὸν πόλισμαν. Καὶ ἀφοῦ ἀλλάξαν ἕνα βλέμμα, πού ἦταν γλυκεῖα ὑπόσχεση, ἡ Μὲς Μπάλφουρ ἀπάντησε.

— Σὲ πέντε μέρες; Ἐνοῖά σας! Θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ... ὁ ἄντρας μου!

MARY BODOS

Ο μαρκήσιος Ροβέρτος ντε Σανσενέλ γύρισε στο Παρίσι από την άκουσια έξοδό του με μεγάλη ευκολία. Στά σύνορα δεν τον ενόχλησε κανείς. Δεν έκίνησε τις υποψίες των πατριωτών. Τό ψεύτικο διαβατήριο που του είχαν προμηθεύσει, τον ώνόμαζε πολίτην Σοβαζώ, γραφέα στο Δημαρχείο της Αλζης, έτών είκοσι έπτά. Δεν ήταν παρά είκοσι δύο, αλλά τὸ νεανικό πρόσωπό του, σκαμμένο από τις ταλαιπωρίες είκοσι δυο μηνών έμφυλου σπαραγμοῦ, τὸν έδειχνε πολύ μεγαλύτερο.

Ήταν ἡ 20ῃ ομιχλώδους—έτσι λέγουν τὸν μήνα οἱ επαναστάτες τοῦ δευτέρου επαναστατικοῦ έτους. Ἡ τρομοκρατία ήταν στο ζενίθ της δράσεώς της. Δεν περνούσε ἡμέρα χωρίς νὰ οδηγηθοῦν στή λαίμητόμο κουστωδίες εὐγενῶν.

Ο ντε Σανσενέλ γυρνούσε ἀσκοπα ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη πόλιν τοῦ Παρισιῦ, πού τόσο ἀγαποῦσε, κι' ἀπ' τὴν ὁποία τὸν εἶχε ξετινάξει ἐδῶ καὶ δυο χρόνια ἡ μεγάλη επαναστατικὴ καταιγίδα. Εἶχε γυρίσει ξένες χώρες. Ἐμεινε στή Γερμανία καὶ στήν Ὀλλανδία μαζί με ἄλλους ἐξόριστους, ἀλλ' ἡ καρδιά του ήταν δοσμένη στή Γαλλία. Ἦξερε καλά, τώρα πού πατοῦσε τὸ ἀγαπημένο χώμα της, πῶς παίζει τὴν ζωὴ του κορώνα ἢ γράμματα, πού ήταν ὅμως ἀδιάφορο. Ἀποφασίζοντας νὰ γυρίσῃ τὰ εἶχε ὅλα λάβει ὑπ' ὄψη του. Ἀπὸ τὴς σκέψεις του τὸν ἔβγαλε ἡ τραγουδιστὴ φωνὴ ἑνὸς κοριττοῦ.

—Μερικά λουλούδια ὥραϊε μου πόλιν;
Γύρισε καὶ κύτταξε. Ἐνα ὄμορφο κορίτσι τοῦ λαοῦ μ' ἕνα καλὰ θιν γέμιστο λουλούδια σὰ χέρια, τοῦ χαμογελοῦσε. Χαμογέλασε κι' αὐτὸς χωρίς ν' ἀγοράσῃ. Ἐξαφνὰ τὸ πρόσωπό του κατσούφιασε. Στὴς βιτρίνες τῶν καταστημάτων, στὰ κιόσκια, παντοῦ, ἔβλεπε παρατεταγμένες τρίχρωμες κονκάρδες, πού τοῦ ὑπενθύμιζαν σὲ κάθε του βῆμα τὴν τραγικὴ επαναστατικὴ πραγματικότητα. Μηχανικά, δίχως καὶ ὁ ἴδιος νὰ καταλάβῃ, βρέθηκε μπροστὰ σὸ πατρικὸ του σπίτι. Εἶχε μάθει ὅτι τὸ εἶχαν πωλήσει σὲ κάποιον ἰδιώτη πρὸς ὄφελος τοῦ ἔθνους. Ἐτσι ἔκαναν γιὰ ὅλα τὰ ἀκίνητα τῶν ἐξοριστῶν. Τὰ κατέσχον καὶ τὰ πουλοῦσαν. Περιέργο! Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει καὶ ἂν δὲν εἶχαν ἐνσωμένο τὸ οἰκογενειακὸ οἰκόσημο ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα τῆς προσόψεως θὰ περίμενε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ὁ μεγάλο-πρεπὴς λακὲς με τὴν λιβρέα, νὰ ὑποκλιθῇ καὶ νὰ τοῦ πῇ.

—Ὁ κ. μαρκήσιος ἔχει νὰ διατάξῃ τίποτε;

Ἐξαφνὰ ἀνατρίχιασε σὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του. Γύρισε καὶ εἶδε. Ἐνας ἄγνωστος ντυμένος φτωχικὰ τοῦ ἔλεγε με σιγανὴ φωνή.

—Μὴ φοβάσαι. Κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ φτωχικὰ ρούχα κρύβεται ὁ συγγενής σου ἱππότης ντε Μπουρμπέλ.

—Ἐσὺ!

—Πρόσεχε στὰ λόγια σου γιατί παντοῦ υπάρχουν αὐτιά... ἄς περπατήσουμε... μιλοῦμε σὸ δρόμο... διάβολε! δὲν ἔχεις βάλει σὸ καπέλλο σου τὴν τρίχρωμη κονκάρδα. Εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀγοράσουμε μιὰ γιὰ λόγους ἀσφαλείας.

—Πῶς! ἐσὺ ἕνας ἱππότης ἀφοσιωμένος στή βασιλεία μοῦ δίνεις μαθήματα δημοκρατισμοῦ;

—Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἡ ζωὴ μου δὲν μοῦ ἀνήκει. Εἶναι δοσμένη στήν τρισαχαιτῶμένη πριγκίπισσα τοῦ Βαλντέκ, ἡ ὁποία μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν λατρεύω.

—Τότε ἔπρεπε νὰ βρῖσκεσαι στή Γερμανία καὶ ὄχι σὸ Παρίσι.

—Ἦλθα ὅδ' γιὰ νὰ βρῶ σὸ Βοτανικὸ μας κήπο, ἕνα σπάνιο

Ἡ ΘΕΑ ΛΟΓΙΚΗ

εἶδος λουλουδιοῦ πού δὲν ὑπάρχει παρὰ μὴ νάχα ἐκεῖ...

—Τὶ τρέλλα!

—Μιὰ ἐπιθυμία τῆς πριγκηπέσσας μου... Φθάνω τρεχάτος, περνώντας, καταλαβαίνεις, πόσους κινδύνους... καὶ τώρα πού ἔχω στὰ χέρια ὅ,τι μοῦ χρειάζεται, βρίσκομαι μπροστὰ σὲ ἀνυπέρβλητες δυσκολίες. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγῶ ἀπ' τὸ Παρίσι ζωντανός. Φαντάζεσαι, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πεθάνω πρὶν καταθέσω στὰ πόδια τῆς πολυαγαπημένης μου τὸ λουλουδι πού μοῦ ζήτησε... Κ' ἐσὺ, Ροβέρτε;

—Μὰ τὴν πίστι μου κι' ἐμένα τὸ αἶσθημα μ' ἔσπρωξε πρὸς τὰ ἐδῶ. Τὰ ἔχω βαρεθεῖ ὅλα. Τὴν πολιτικὴ, τὴν προσπάθεια τῆς παλλινορθώσεως... Στὰ δυο τελευταῖα αὐτὰ χρόνια πόσες τραγικότητες, πόσοι ἥρωῖσμοί, πόσες δειλίες ἀνθρώπων πού θαυμάζαμε καὶ ήταν εἰδωλά μας!

Οἱ περισσότεροι στρατάρχαι μας ἐδείλιασαν μπροστὰ στὴς επαναστατημένες ὁρδές, οἱ πριγκίπες ἐπρόδωσαν τὸν ἀγῶνα μας καὶ μὰς ἐγκατέλειψαν... Ἄν εἶναι γραφτό μοῦ νὰ κατατομηθῶ, τοῦλάχιστον νὰ μπορέσω πρῶτα νὰ συναντήσω ἐκεῖνη πού ἀγάπησα ὅσο κανένα ἄλλο πλάσμα...

—Ναί, ξέρω, τὴν Τερέζα Ὁμπρέ.

Τὴν συνομιλία τῶν δυο φίλων διέκοψε ἕνα μπουλούκι ἐργατικῶν πού ἐγέμισε τὸν δρόμο καὶ τοὺς παρέσυρε.

—Ποῦ πάμε; ρώτησε ὁ Ροβέρτος τὸν ἐξάδελφό του.

—Σήμερα ἔφθασες σὸ Παρίσι, πόλιν; τοῦ φώναξε ἕνας ἐξαγριωμένος λαϊκὸς τύπος.

—Ἀκριβῶς.

—Λοιπὸν μάθε: στήν Παναγία!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πυκνωθῇ, εἰσέβαλε στήν μεγάλη παρισινὴ ἐκκλησία.

Ὁ Ροβέρτος, ἀκολουθοῦμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν ντε Μπουρμπέλ, σπρωχνόμενος ἀπὸ τὸν ἄξεστο ὄχλο, βρέθηκε μετὰ τῶν πρώτων σὸ κέντρο τοῦ ναοῦ. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἦλθε νὰ κάμῃ ὁ ἄθεος αὐτὸς κόσμος πού δὲν ἐσεβάσθη οὔτε ἱερεῖς, οὔτε θρησκεία, μέσα σὸ ἄντρον αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Στὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας εἶχε ἀναγερθεῖ ἕνας βωμὸς κι' ἐπάνω σ' ἕνα τεράστιο πανῶ διαβάζες γραμμένο με μεγάλη γράμματα. «Στὴ φιλοσοφία». Σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ ἱερόν, ξεπρόβαλλε μιὰ λιτανεῖα γυναικῶν τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα ἦσαν σκεπασμένα με πέ-

πλα. Ἡ πρώτη, ἡ μεγαλοπρεπέστερη σὸ παράστημα, ἐνεσάρκωνε τὴν θεὰ Λογικὴ. Οἱ γυναῖκες σταμάτησαν μπροστὰ σὸ βωμό. Καὶ ἡ πρώτη, ἡ θεὰ Λογικὴ, ἀνέβηκε ἐπάνω σὸ βωμό καὶ με μιὰ χειρονομία τελετουργικὴ ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Ροβέρτος, πού ἡ κατάπληξη, ἡ ἀηδία, κι' ἡ ἀγανάκτηση τὸν εἶχε κερφωμένο ἀκίνητο στή θέσι του, δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ὅταν σὸ πρόσωπο τῆς Θεᾶς λογικῆς ἀνεγνώρισε τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας του, τὴν Τερέζα Ὁμπρέ.

Ὁρμησε μ' ἕνα πήδημα πρὸς τὸ βωμό καὶ μ' ἕνα κίνημα, προτοῦ προφτάσῃ ὁ ντε Μπουρμπέλ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, πέταξε κάτω τὸ πανῶ με τὴν ἐπιγραφὴ «στὴ φιλοσοφία» καὶ ἔπειτα, γυρίζοντας μ' ἕνα περιφρονητικὸ τὸνο φώναξε στήν ἐμβρόντητη Τερέζα.

—Ντροπὴ σου...

Σὲ λίγο τὸν ἔπερναν κτυπώντας τον καὶ τὸν ἐκλείσαν στὴς φυλακές. Στὸ δρόμο μπόρεσε ν' ἀνταλλάξῃ δυο λόγια με τὸν ντε Μπουρμπέλ:

—Φτωχέ μου φίλε... ἔγινα ἀφορμὴ νὰ χαθῇς καὶ σύ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ ἦλθε ἡ Τερέζα νὰ τὸν δῇ. Με τὰ χί-

λια μέσα πού διέθετε, χάρις στήν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά της καὶ στὰ δείγματα επαναστατικῆς πίστεως πού εἶχε δεῖξει, κατάρθωσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Μόλις τὸν ἀντίκρουσε ἔπεσε στήν ἀγκαλιά του, τοῦ χάιδεβε τὰ μαλλιά, τοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια.

—Σὲ ἐξορκίζω, ἀφῆσέ με νὰ σε σώσω, ἀργότερα με βρίζεις ἂν θέλῃς... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅταν εἶνε καιρὸς τὴν διαγωγὴ μου...

Ὁ Ροβέρτος γιὰ μιὰ στιγμή λιγοψύχησε. Ἐμπρὸς του βρισκόταν ἡ λατρεμένη γυναῖκα πὺς ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Μὰ ἡ συγκίνησή του βάσταξε λίγο. Καὶ ὑπερήφανος, ὁ δέκατος κατὰ σειράν μαρκήσιος ντε Σανσενέλ, εἶπε

με φωνὴ πού δὲν ἐπρόδιδε καμμιὰ ταραχή.

—Ἀλλοῖμονο! εἴμαστε τόσο μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο! Δυο τελείως διαφορετικοὶ κόσμοι, μικροῦλα μου.

Ἡ Τερέζα τὸν κύτταξε με μάτια δακρυμένα. Κι' ἔξαφνὰ, βλέποντας τὴν ὥρα νὰ περνᾷ, ἔβγαλε γλήγορα, γλήγορα ἀπὸ τὴν τσέπη της τὸ σωτήριο χαρτί πού ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν σὸν ἀγαπημένο της, τοῦ ὁ ἔβαλε μέσα σὸ χέρι καὶ πρὶν αὐτὸς προφτάσῃ νὰ τῆς τὸ ἐπι-

στρέψῃ ἔφυγε ὡς τρελλή. Ὁ μαρκήσιος ντε Σανσενέλ στριφογύρισε τὸ χαρτί αὐτὸ τῆς σωτηρίας γιὰ κάμποι ὥρα μέσα στὰ χέρια του. Ἐνα χαμόγελο ἱκανοποίησε ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπό του καὶ χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ πλῆσιασε τὸν ἐξάδελφό του πού τὸν περιέμενε ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελλα.

—Σοῦ φέρνω, τοῦ εἶπε, τὴν ἀπολύτρωση καὶ τοῦ ἔδωσε με τρόπο τὴν ἀδεια στὰ χέρια. Ὅταν βγῇς ἀπ' ἐδῶ μέσα καὶ περάσῃς τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας καὶ φτάσῃς στήν ἀγαπημένη σου, μὴ λησμονήσῃς στοὺς κρίνους τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας νὰ προσθέσῃς καὶ τὸ ἐρυθρὸ λάβαρο τῆς Γαλλικῆς επαναστάσεως.

Μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ὁ Ροβέρτος ντε Σανσενέλ ἔμπηξε βαθεῖα μέσα στήν καρδιά του τὸ ἐγγχειρίδιο πού τοῦχαν ἀφίσει οἱ επαναστάτες καὶ σωριάστηκε νεκρός.

Ἐτσι ἀπέθανε τραγικὰ ὁ τελευταῖος μαρκήσιος ντε Σανσενέλ στὰ εἰκοσι δυο χρόνια.

Ἡ Τερέζα Ὁμπρέ ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου της φόρεσε πένθιμα καὶ δὲν τὰ βγαλε σ' ὅλη της τὴ ζωὴ.

PAUL GINISTY

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

—Ἡ Γῆ, σύμφωνα με τὴς στατιστικῆς τῶν εἰδικῶν, ζυγίζει 6.000 τρισεκατομύρια τόνους.

—Ἐὰν δὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὴς 122.000 ἀτμομηχανές πού υπάρχουν σὸ κόσμος μποροῦσε νὰ κινήσῃ 1000 τόνους κάθε λεπτό, ἡμέρα καὶ νύκτα, θὰ χρειάζονταν 93 ἑκατομύρια χρόνια γιὰ νὰ κινήσουν τὴ Γῆ τριάντα μόνον πόντους ἀπὸ τὴ θέσι της.

—Ἡ ἀρχαιότερα ἐπιστολὴ τοῦ κόσμου βρίσκεται φυλαγμένη σὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο.

—Μολοντὶ εἶναι γραμμένη πρὶν τριάντα αἰῶνες, ὥστόσο τὰ γράμματά της διατηροῦνται ἀκόμα.

—Τὸ κείμενό της δίνει μιὰν ἐνδιαφέρουσα εἰκόνα τῆς ζωῆς τῆς Αἰγύπτου τὴν ἐποχὴ πού βασιλεῦσε ὁ Ράμεσης ὁ δεύτερος.

—Στὴν Νέα Γουινέα ὑπάρχει ἕνα εἶδος ποντικῶν πού χρησιμοποιοῦν τὴν ὄρα τους γιὰ δόλωμα.

—Ἀνεβαίνουν πάνω στὰ φυτὰ πού φάνται μέσα στὰ νερά τῆς ὄχθης, πιάνουν τὴν οὐρὰ τους καὶ... πιάνουν ψάρια!

—Στὴ Βολιβία, τὰ μερμύγγια εἶχαν ἀνοίξῃ ἕνα μικροσκοπικὸ τοῦνελ μήκους τριῶν χιλιομέτρων.

—Στὴν ἔρημο Σαχάρα, ἀνοίγοντας ἀρτεσιανὰ φρέατα, βρῆκαν σὲ βάθος 299 καὶ 300 ποδῶν ζωντανὰ ψάρια!

—Τοὺς περισσότερους μύωπας τοὺς ἔχει ἡ Ἑλβετία. Αἰτία εἶναι τὰ χιόνια πού βλᾶπτουν στήν ὄραση.

—Ὁ λόρδος δήμαρχος τοῦ Λονδίνου στὴς ἐπίσημες τελετὲς φορεῖ ἕνα παράσημο πού ἔχει ἐπάνω διαμάντια ἀξίας 129.000 λιρῶν.

—Στὸ Ἀμβούργο ὅταν ἕνας ὁδηγὸς λεωφορείου ἢ τράμ πάρῃ σὸ ὄχημά του ἕναν ἐπιβάτη δίχως νὰ ἔχη θέσι νὰ τὸν τοποθετήσῃ, ὑποχρεοῦται νὰ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν... ὀρθοστάσια με τὸ διπλάσιο τῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου.

—Ἡ «ψύχα» τοῦ ξύλου ἅμα ὑγρανθῇ με λάδι ἡ πάχος γίνεται πρώτης τάξεως κατάπλασμα.

—Μπορεῖ κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ σ' ὀρισμένες περιπτώσεις καὶ γι' αἰοφίη.

—Ἡ μόνη Εὐρωπαϊκὴ χώρα πού δὲν ἔχει σιδηροδρομικὸ δίκτυο εἶναι ἡ Ἀλβανία.

—Ἡ διαθήκη τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας περιλαμβάνει ἕνα χρυσόδετο τόμο ἀπὸ 350 σελίδες καὶ εἶναι φυλαγμένη σὲ ἰδιαιτέρω χρηματοκιβώτιο.

—Ἐχει ἀποδειχθῇ πῶς ἡ ντομάτα εἶναι τὸ καλύτερο τὸνωτικό.

—Οἱ Κινέζοι ψαράδες ζωγραφίζουν στὰ πλοιάρια τους ἕνα μάτι γιὰ νὰ βλῆσουν καὶ νὰ μὴ χάνουν τὸ δρόμο.

—Υπάρχουν στὴς διάφορες χώρες τοῦ Κόσμου ὀρισμένα εἶδη δένδρων πού φαίνεται νὰ συμπαθοῦν ἰδιαιτέρως οἱ κεραυνοί.

—Στὴν Ἀγγλία δένδρα πού προτιμᾷ ὁ κεραυνὸς εἶναι ἡ φτελιά, ἡ δρύς, ἡ μελία καὶ λεύκα. Τὰ δέντρα αὐτὰ κεραυνοβολοῦνται καὶ ὅταν ἀκόμα βρῖσκονται πλάι σὲ ἄλλα δέντρα πολὺ ψηλότερα τους.

—Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

—Στὴ Γερμανία ἐπὶ 265 κεραυνῶν οἱ 155 ἔπεσαν πάνω σὲ δρύς.

—Λόγω τοῦ χειμῶνος μεγάλῃ ἀφθονία λαγῶν παρατηρήθη στὰ δάση τῆς Βοημίας. Γιὰ νὰ πεισθῇ περὶ αὐτοῦ φθάνει νὰ σὰς ἀναφέρωμε τὸ ἐξῆς: Σὲ μιὰ καὶ μόνον ἡμέρα ἐστάλησαν στὴ Βιέννη καὶ σὸ Παρίσι 37 βαγόνια με 25600 λαγούς.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΠΑΡΟΝΕ

Τή στιγμή που το Παρίσι δολόκληρο ήταν ανάστατο απ' τη μυστηριώδη δολοφονία του γιατρού Μπαρόν, κι' ο περίφημος «άσσο» των ντετεκτίβ, ο Μάξ Μαρεζιάν διάβαζε τα σχετικά στις εφημερίδες εφθασε ένα «πνευματικό». Ο Μαρεζιάν τ' άνοιξε και διάβασε κατάπληκτος:

«Ελάτε με το πρώτο τραίνο στη Νίς. Στο «Παλαιά ντε Βερσαίγ». Μισέλ».

Δέν είχε κανένα φίλο ούτε συνάδελφο Μισέλ. Κι' ύστερα για ποιά υπόθεση επρόκειτο; Μήπως έγινε κανένα έγκλημα στη Νίς; «Αλλά κι' αυτό αν ήταν, ο μυστηριώδης Μισέλ βρισκόταν αίγουρα στο Παρίσι αφού τουστέλνε «πνευματικό». Γιατί λοιπόν δέν έρχόταν να τον δει ο ίδιος; Κάτι τ'όποιο μυστήριον σ' αυτό την υπόθεση. Βγήκε, και πήγε ίσια στο γραφείο του. Μόλις έφθασε, έμαθε πως τον είχε ζητήσει ο Διευθυντής, και παρουσιάστηκε. Τού ανέθεσε την υπόθεση Μπαρόν. Ο Μαρεζιάν δέ φάνηκε καθόλου ένθουσιασμένος.

— Διστάζετε; τού είπε ο Διευθυντής.
— Όχι γιατί με τρομάζουν ή δυσκόλεις, αλλά...
— Αλλά;

Ο Μαρεζιάν τούδειξε το «πνευματικό». Ο Διευθυντής τ'ό διάβασε με μία γρήγορη ματιά και:
— Ποιός σας είπε πως κι' αυτό δέν μιλάει για την υπόθεση Μπαρόν; Τού είπε.

Με αληθινή αγωνία ο Μαρεζιάν πήρε το τραίνο για τη Νίς. Όταν έφθασε στο «Παλαιά ντε Βερσαίγ» δήλωσε την ταυτότητά του στο Διευθυντή και τον παρακάλεσε να τον πληροφόρηση ποιοι είχαν καταλάβει εκείνη την ημέρα στο ξενοδοχείο του. Διάβασε στο Βιβλίο: «Μαρσέλ Πρεβώ: Συγγραφέας... Κύριος και κυρία Ζάκ Φιντέλι. Τόπος προελεύσεως: Παρίσι. Διεύθυνσις μονίμου κατοικίας (άσυμπληρωτο) Επάγγελμα: «Εμπορός». Αυτό το ζευγάρι ήταν λοιπόν που τ'ένδιεφε. Αλλά ποιός ήταν ο κ. Φιντέλι; ο Μισέλ τού «πνευματικό» ή εκείνος που έπρεπε να παρακολουθήσει; Τό άσυμπληρωτο της «μονίμου κατοικίας» τον έκανε να πιστέψει πως μάλλον τ'ό δεύτερο θα συνέβαινε. Νοίκιασε τ'ό ακριβώς απέναντι δωμάτιο και τακτοποίησε δυο ώρες δολόκληρες τ'ό άσχετο της του με την πόρτα ανοιχτή, περιμένοντας να εμφανισθ'ό ζευγάρι.

Λίγα λεπτά πριν απ' τ'ό γεύμα βγήκαν απ' τ'ό δωμάτιο κι' οί δυο μαζί. Εκείνη ήταν ψηλή, λεπτή, μελαχροινή, με κάτι τ'ό αγέρωχο στην έκφραση και στις κινήσεις που την έκανε ακόμα πιο γοητευτική. Έκείνος αδύνατος, σκελετωμένος, με πρόωρα σπασίματα στο πρόσωπο, ύποπτο βλέμμα, κι' άνεγκραστη παγωμένη φυσιογνωμία.

Στο γεύμα, ο Μαρεζιάν κάθισε σ'ε γειτονικό τραπέζι. Δέ μιλούσαν καθόλου. Είχαν την εξεζητημένη ήρεμία, την υπερβολική εκείνη αταραξία τ'ό ένόχου που φανερώνει ταραχή σ' ένα έμπειρο μάτι.

Τό ίδιο βράδυ ο Διευθυντής που ένεργούσε έπειτ' από έντολή τ'ό Μαρεζιάν, ρωτούσε τ'ό ζευγάρι πότε σκέπτεται να φύγ'η κι' έπερνε την απάντηση πως τ'ό δωμάτιο ήταν ελεύθερο από μεθαύριο τ'ό πρωί.

Ο Μαρεζιάν δέν έκλεισε μάτι όλη τή νύχτα. Πού επρόκειτο να πάνε δέν ήξερε. Μ' αν έσκόπευαν να φύγουν για τ'ό Έξωτερικό; Πώς θα τούς σταματούσε; Με τι στοιχεία; «Ένδειξη ένοχής δέν είχε καμιά. Αλλά κι' ούτε ύπόνοιες θα μπορούσε να έκφραση. Γιατί για ποιά υπόθεση θα λέγε πως τούς ύποψιαζόταν; Για τήν υπόθεση Μπαρόν; Υπήρχε κίνδυνος να γίν'η γελοίος!... Ένα χτύπημα στην πόρτα τ'ό σταμάτησε τις σκέψεις. Η καμαριέρα τ'όφερε ένα «πνευματικό» τ'ό άνοιξε γρήγορα.

«Υπόθεσις Μπ. σ'α χέρια σας. Προσέξτε. Κινδυνεύει κι' άλλος. Μισέλ».

Αυτό πιά ήταν πολύ. Τί διάβολο φοβό-

ταν αυτός ο Μισέλ και δέν τ'όδινε ένα μυστικό ραντεβού αφού ένδιαφερόταν να τ'όν καθοδηγήσει!

Η άλλη μέρα πέρασε χωρίς κανένα γεγονός: τ'ό βράδυ τ'ό ζευγάρι έφαγαν και ζήτησαν γρήγορη ματιά πίσω τους. Άσχημο σημείο. Ίσως να ύποπτευόντουσαν τ'ό Μαρεζιάν. Ίσως όμως και να φυλαγόντουσαν από ένστικτο.

Ο ντετεκτίβ άκολουθούσε σ' άλλο ταξί. Σταμάτησαν στο «Μιράκλ», και μπήκαν μέσα. Ο Μαρεζιάν κατέβηκε απ' τ'ό ταξί, άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να περπατά στο πεζοδρόμιο. Δέν ήθελε να τούς ένισχύσει τις ύποψιες αν ύποτεθή πως είχαν τέτοιες. Ός τόσο άφισε να περάσουν λίγα λεπτά και μπήκε. Άν μέσα στο κέντρο είχαν κάποια συνάντηση θάπρεπε να μαρκάρη τ'ό πρόσωπο. Όταν τούς αντίκρυσε καθισμένους σ' ένα μικρό θεωρείο, αίσθάνθηκε τ'ά βλέμματα και τ'ών δυο να πέφτουν άπάνω του. Προχώρησε άδιάφορος ψάχνοντας να βρ'η τραπέζι. Άξαφνα είδε τ'όν αδύνατο κύριο να τ'όν χαιρετά! Δέν τ'άχασε. Άντα πένδωσε τ'όν χαιρετισμό εύγενικά. Τό πράγμα όμως δέν έμειν' ως έδω. Εκείνος σηκώθηκε και τ'όν κάλεσε στο τραπέζι του. Συνηθισμένος να μ'ην καταπλησθεί ποτέ, ο Μαρεζιάν δέχτηκε και κάθισε στο τραπέζι. Ήταν φανερό πως τ'όν ήξεραν. Και για να φτάση την ύπόθεση στο σημείο που ήθελε:

— Μάξ Μαρεζιάν, αστυνομικός! είπε.
— Ο χλωμός αδύνατος κύριος απάντησε στη σύσταση σοβαρά και τυπικά.

— Χαίρω πολύ. Ίατρός Μπαρόν;
— Ο Μαρεζιάν έγέλασε.
— Αυτό είναι κυνισμός; Τ'όν ρώτησε σιγά.
— Αυτό είναι αλήθεια! Απάντησε σ'όν ίδιο τόνο ο άλλος.

Ο Μαρεζιάν τ'όν κύτταξε με τρόπο. Ναί, είχε δίκιο. Ήταν αυτός ο γιατρός Μπαρόν, ο δολοφονημένος! Τ'ά μάτια του, ή μύτη του, τ'ό μέτωπό του... Τούλειπαν μόνο τ'ά γένεια και τ'ά μουστάκια! Τώρα που τ'όν πρόσεξε καλλίτερα είδε πως φορούσε και μία άριστοτεχνική περρούκα.

— Έλπίζω πως δέ συμφέρει να με προδώσετε. Είπε ο γιατρός. Η αστυνομία που εξετάζει τ'ό πτώμα μου, πως

μπορεί να με παραδεχτή ζωντανό;

Τό βλέμμα τ'ό Μαρεζιάν έπεφτε τώρα έρωτηματικά άπάνω του.

— Τό πρόσωπο και τ'ό κεφάλι τ'ό πτώματος βρέθηκαν έντελώς κατεστραμένα, εξακολούθησε ο γιατρός. Σας μένει καμιά άπορία;

— Πολλές. Η μάλλον δυο. Είπε ο Μαρεζιάν.

— Κραταβάνω. Γιατί έκανα ατή την τραγική σκηνοθεσία. Άνάγκη! Μεγάλη ανάγκη! Μ'ην άμφιβάλλετε. Θ'ά δ'ητε από αύριο πόσες μεγάλες άπάτες θ'ά ανακαλυφθούν με δράστη τ'ό γιατρό Μπαρόν.

Και σαρκάζοντας πρόσθεσε:

— Τό νεκρό δηλαδή!
Ο Μαρεζιάν δέ φάνηκε ίκανοποιημένος:

— Και τ'ό πτώμα; Είπε
— Τό διάλεξα. Μούμοιαζε πολύ στο σώμα. Ήταν ένας νέος που τ'όν προσέλαβα στην ύπηρεσία μου λίγες ώρες πριν... με δολοφονήσουν! Δέν είχε συγγενείς έδω. Θ'ά εξαφανισθ'.

Αλλά ποιός θέλετε να συσχετίση τήν άσημαντή ατή εξαφάνιση με τή δολοφονία μου; Πέρνετε ένα τσέρυ;
Ο Μαρεζιάν αίσθανόταν τ'ό αίμα ν' άνεβαίνει στο κεφάλι του.

— Εύχαριστώ! είπε.
Ο γιατρός έβγαλε τ'ό στυλό του και ένα μπιλιέττο. Κάτι σημείωσε και τ'όβαλε στη τσέπη.

— Πηγαίνετε; επρότεινε.

Η κυρία σηκώθηκε. Δέν είχε βγάλει λέξη σ' όλο τ'ό διάστημα. Κι' ο Μαρεζιάν θαύμαζε τήν αταραξία της. Όταν έφθασαν στο ξενοδοχείο ο γιατρός τ'όβαλε τ'ό μπιλιέττο στην τσέπη.

— Καληνύχτα σας! Τού είπε. Πιστεύω αύριο να άνακαλύψετε τ'ό δολοφόνο τ'ό γιατρού Μπαρόν!

Στο δωμάτιο του διάβασε τ'ό μπιλιέττο:

«Υποπτεύομαι πως ο Μισέλ Πατού θ'ά με σκοτώσει. Έχω μαζί τ'ό σοβαρές διαφορές. Άν βρεθ'ό δολοφονημένος να συλληφθ'.

— Δόκτωρ Μπαρόν».
Ο Μαρεζιάν έφριξε. Έκαψε άμέσως τήν κάρτα. Τ'όν π'ερε άργά ο ύπνος. Όταν κατέβηκε έμαθε πως ο κ. και ή κ. Φιντέλι έφυγαν για τ'ό έξωτερικό. Έστω. Ο Μισέλ δέν έκινδυνευε πιά! Π'ηρε τ'ό τραίνο για τ'ό Παρίσι.

— Λοιπόν; Τ'όν ρώτησε ο Διευθυντής τ'ής Άστυνομίας.
— Φάρσα. Απάντησε ξερά ο Μαρεζιάν.

ΕΤΣΙ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ ΤΗ ΛΙΖΑ

Δέν είχα καμιά πεποίθηση πως θα πήγαινα να τή δώ ποτέ, όταν με κάλεσε και τ'ής τ'ό ύποσχέθηκα. Γνωριστήκαμε σ' ένα φιλικό σπ'ητι. Ένα φλέρτ δυο ώρων άκολουθήσε. Έγώ ήθελα να διασκεδάσω τήν άνία μου. Εκείνη φαινόταν εύχαριστημένη. Όταν έφευγα άνταλλάξαμε τ'ά συνηθισμένα τυπικά λόγια:

— Ελάτε καμιά Πέμπτη στο σπ'ητι. Είμ' εκεί δολόκληρο τ'ό απόγευμα.

— Σας εύχαριστώ. Θ'άρθω άσφαλώς.
Γιατί να πήγαινα; Πόσες και πόσες τέτοιες γνωριμιές δέν περνούσαν άπατητήρες απ' τή ζωή μου... Άν μ'ού

είχε κάνει κάποια ζωηρή έντύπωση, ίσως να σκεπτόμουν να κρατήσω τις σχέσεις. Μά δ'χι. Τό μικρό άναιμικό αυτό κοριτσάκι με τήν έντελώς συνηθισμένη ζωηράδα τ'ών είκοσι χρόνων δέν μ'ούλεγε σχεδόν τίποτα. Χωρίς να είναι άσχημη— ίσως μάλιστα νάταν και χαριτωμένη— δέν τ'ά κάταφερε να με τραβήξει. Ήταν πολύ, πάρα—πολύ κοινός τύπος. Μία ποιότητα γυναικας απ' ατή που τή βρίσκουμε άσ' όλην. Τίποτα τ'ό προσωπικό, τίποτα τ'ό ιδιαίτερο.

Έτσι τήν έβλεπα.

Κι' όμως πήγα. Γιατί; Δέν ξέρω. Μιά Πέμπτη απόγευμα κατάφερα να πείσω τ'όν έαυτό μου πως δέν είχα να κάνω τίποτα καλύτερο. Ήταν νωρίς. Τή β'όκα μόνη της κι' είδα τ'ά μάτια της να λάμπουν από χαρά σάν μ' αντίκρυσαν. Μιλήσαμε ώρα πολλή, για διάφορα θέματα. Δέν ήρθε κανείς άλλος.

— Κανείς δέν έρχεται! Μ'ού έμπιστεύθηκε με πόνο. Πόσες Πέμπτες δέν περιμένω μονάχη μου δολόκληρες ώρες... Πού και πού καμιά γρηά κυρία μ'ά κάνει μία τυπική έπίσκεψη λίγων λεπτών...

— Έπ'ερε από λίγα δευτερόλεπτα:
Γιατί; με ρώτησε.

Κι' ήτανε τόσο βαθύ, τόσο τραγικό πονεμένο αυτό τ'ό «γιατί». Πρώτη φορά συγκινήθηκα στη ζωή μου. Σ'ε λίγα λεπτά μέσα τ'ό ξένο αυτό κι' άδιάφορο πλάσματάκι με τήν πληγωμένη ψ'η, μ'όβγινε πιο συμπαθητικό, πολύ συμπαθητικό, άγαπημένο. Τ'ής πρότεινα να βρούμε. Δέχτηκε με χαρά. Έτρεξα να βρω. Δέχτηκε με χαρά. Έτρεξα να βρω. Δέχτηκε με χαρά.

— Που και πού καμιά γρηά κυρία μ'ά κάνει μία τυπική έπίσκεψη λίγων λεπτών...

— Έπ'ερε από λίγα δευτερόλεπτα:
Γιατί; με ρώτησε.

Κι' ήτανε τόσο βαθύ, τόσο τραγικό πονεμένο αυτό τ'ό «γιατί». Πρώτη φορά συγκινήθηκα στη ζωή μου. Σ'ε λίγα λεπτά μέσα τ'ό ξένο αυτό κι' άδιάφορο πλάσματάκι με τήν πληγωμένη ψ'η, μ'όβγινε πιο συμπαθητικό, πολύ συμπαθητικό, άγαπημένο. Τ'ής πρότεινα να βρούμε. Δέχτηκε με χαρά. Έτρεξα να βρω. Δέχτηκε με χαρά.

— Που και πού καμιά γρηά κυρία μ'ά κάνει μία τυπική έπίσκεψη λίγων λεπτών...

— Έπ'ερε από λίγα δευτερόλεπτα:
Γιατί; με ρώτησε.

Κι' ήτανε τόσο βαθύ, τόσο τραγικό πονεμένο αυτό τ'ό «γιατί». Πρώτη φορά συγκινήθηκα στη ζωή μου. Σ'ε λίγα λεπτά μέσα τ'ό ξένο αυτό κι' άδιάφορο πλάσματάκι με τήν πληγωμένη ψ'η, μ'όβγινε πιο συμπαθητικό, πολύ συμπαθητικό, άγαπημένο. Τ'ής πρότεινα να βρούμε. Δέχτηκε με χαρά. Έτρεξα να βρω. Δέχτηκε με χαρά.

— Που και πού καμιά γρηά κυρία μ'ά κάνει μία τυπική έπίσκεψη λίγων λεπτών...

— Έπ'ερε από λίγα δευτερόλεπτα:
Γιατί; με ρώτησε.

— Θ'ά μπορούσαμε να μαθαίναμε σχετικά, απ' τή γυναίκα κάποιου Μισέλ Πατού. Αλλά εξαφανίστηκε... Ο Μπαρόν είχε σχέσεις έρωτικές μαζί της. Αυτό είναι εξακριβωμένο.

— Κι' ο άντρας; ρώτησε.
— Συνελήφθη. Προκύπτουν σοβαρά στοιχεία ένοχής έναντιόν του.

Ο Μπαρόν είχε διαπράξει και σοβαρωτάτη άπάτη. Στ'α χατιά του, λοιπόν, που βρέθηκαν, φαίνεται παντού συνένωχος ο Πατού. Δέν άπόκλείεται να είναι κι' ο δολοφόνος...

Στην άνάκριση ο Πατού ίσχυρίστηκε πως ο Μπαρόν ζ'η. Άγωνίστηκε να τ' άποδείξει. Τ'όν έκλεισαν στο ψυχιατρείο κι' ή δίκη του ματαιώθηκε.

Ατή ήταν ή μεγαλύτερη έπιτυχία κι' ή μεγαλύτερη άποτυχία τ'ό Μάξ Μαρεζιάν, τ'ό «άσσο» τ'ών ντετεκτίβ, που έγκατέλειπε τ'ό επάγγελμά του άμέσως μετά τήν υπόθεση Μπαρόν.

MARIE SEVRE

Υπάκουσα. Άνεβήκαμε στη σάλλα και κάτσαμε σ' έναν καναπέ.

— Καθίστε όσο μπορείτε πιο πολύ άπόψε! Μούπε. Τό ξέρω πως δέ θα ξαναρθήτε...

Συγκινημένος, πήρα τ'ά δυο μικρά χεράκια της και τ'ά φίλησα.

Κείνη ή νύχτα ήταν ή πιο εύτυχισμένη νύχτα τ'ής ζωής μου. Κι' όμως τήν άλλη μέρα είχα ξεχάσει τή Λίζα και όταν από ύποχρέωση πήγα έπειτα από δυο άπογεύματα με ένα μπουκέττο άσπρα τριαντάφυλλα να τήν χαιρετήσω αίσθανόμουν πως μ'ού ήταν έντελώς ξένη.

Μέσα στην καρδιά μου δέν είχε μείνει ούτε ο οίκτος που είχα αίσθανθ'η κάποτε γι' ατήν.

Μέ δέχτηκε μ' ένα χαμόγελο πούμοιαζε λιγάκι σάν τήν γκριμάτσα που κάνουμε όταν θέλωμε να συγκρατήσωμε τ'ά δάκρυα.

Προσπαθούσα να βρω κανένα θέμα, να θυμηθ'ό κανένα ανέκδοτο, να π'ω ένα κομπλιμέντο. Δέν τ'ό κατώρθωνα.

Η Λίζα με κυττούσε με μάτια θολά και φαινόταν πως προσπαθούσε κι' ατή να βρ'η κάτι να π'η για να σπάσει ο πάγος τ'ής σιωπής που μ'ας β'αριαν.

— Στο τέλος κατώρθωσα να π'ω:
— Έφερα λευκά τριαντάφυλλα γιατί ξέρω πως σας άρέσουν.

— Εύχαριστώ πολύ. Είσαστε πάντα τόσο καλός, φίλε μου.

Τή λέξη «φίλε μου» τήν έτόνισε πιο πικρά. Ύστερα σ'ώπασε κι' έσπρωξε τ'ά δάχτυλά της μ' έναν τρόπο που άσφαλώς θα τήν πονούσαν πολύ.

Π'ηρα τ'ό λικέρ που μ'ού πρόσφερε και πριν τ'ό φέρω στ'α χείλη μου, είπα:

— Στην ύγεία σας.
— Μάταια εύχ'η, μ'ού απάντησε.

Έπνιξε ένα στενάγμο κι' εξακολούθησε.

— Τό κακό είναι μονάχα, που τώρα θ'ά μ' έγκαταλείψετε κι' έσείς, από φόβο ίσως πως θ'ά αναλάβετε ύποχρεώσεις απέναντί μου. Μ'ην τ'ό κάνετε αυτό σας παρακαλώ.

Στάθηκε, με κύτταξε κατάματα κι' ύστερα είπε:

— Υποσχεθήτε μου πως θ'άρχετε να με βλέπετε πότε-πότε, πως θα μ'ού λέτε έστω και ψεύτικα κομπλιμέντα.

Δέν πρόφτασε να τελειώσει. Οί λυγμοί τήν έπνιγαν. Δέν ξέρω γιατί, όταν χ'αίδεα τ'ά μαλλιά της για να τήν παρηγορήσω βούρκωσαν τ'ά μάτια μου.

Έτσι έρωτεύτηκα τή Λίζα, που σ'ήμερα—ύστερ' από δυο χρόνια—είναι άγαπημένη γυναικούλα μου.

H. DUVERNOIS

ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΞΕΧΑΣΕΙ

Για πρώτη φορά στο διάστημα της γνωριμίας μας με το Ρογήρο Σιμόν, τον έβλεπα τόσο μελαγχολικό, τόσο πονεμένο, τόσο ανήσυχο.

Τόν πλησίασα ζητώντας να του πάρω μια λέξη επεξηματική της απότομης αυτής μεταβολής του, μα δεν το κατώρθωσα. Ήμουν κοσμήτορας την βραδιά εκείνη στον περίφημο χορό «των λευκών κλινών» που δινόταν στην όπερα και την ώρα που ήρθε, ή κίνηση ήταν στο ζενίθ, ώστε γρήγορα μ' απομάκρυναν από κοντά του. Κι' ή επιθυμία να μάθω με φλόγιζε.

Οι δρχήστρες έσκόρπιζαν γύρω τους μεθυστικούς ήχους τους και τα ζεύγη των χορευτών, μεταμφιεσμένων και μη είχαν παραδοθεί στους τρελλούς στροβιλισμούς του Βιεννέζικου βάλς. Στα θεωρεία, φανταχτερά στολισμένα, δεν απόμειναν παρά τα γεροντότερα μέλη κάθε συντροφιάς που νυσταγμένα παρακολουθούσαν την τρελή κίνηση της νεότητος και θαύμαζαν τις άφθονες όμορφιές που πλημμυρούσαν τη σάλα. Ξεαίρεση μοναδική αποτελούσε μόνο ο φίλος μου που με το τσιγάρο κρεμασμένο αδιάκοπα στον χειλιών του την άκρη, φαινόταν παραδομένος στη θύμηση κάποιας σβυσμένης, της ζωής του, χαράς.

Ξεφεύγοντας αποφασιστικά τώρα την ανιαρή μονοτονία της άχαρης δουλειάς που ο συνάδελφός μου ντέ Βαλέφ μου είχε αναθέσει, τον πλησίασα και ρώτησα με το θάρρος που μου δινε η παλιά μας φιλία.

— Μα γιατί δε χορεύεις απόψε έσύ;
Σάν να τον απόσπασε η φωνή μου από κάποιο βαθύ δειρο, τινάχθηκε απ' τη θέση του, γύρισε προς το μέρος μου, με κύτταξε βαθειά, παρατεταμένα στα μάτια και με φωνή άργή, σιγανή, μονότονη μ' απάντησε.

— Γιατί; Για ποιά σκοπό να χορέψω;
— Για να χορέψης, να ξευστάξης, να κινηθής, να γλεντήσεις τη νειότη σου, τ' αποκρίθηκα.

Με κύτταξε πάλι μ' ένα τρόπο παράξενο κι' έπειτ' από μικρή σιωπή ψιθύρισε.

— Δε βαρύνεσαι. Δεν υπάρχουν ούτε γεράμματα, ούτε ζωή, ούτε τίποτα. Μόνο μια αγάπη υπάρχει,

πηγή της ζωής, της χαράς, της νειότης. Αμα αυτή δε θερμαίνει την ψυχή σου, όσο νέος και να είσαι θα γεράσης, θα μελαγχολήσης, θα πονέσης, θα βαρυνστήσης τη ζωή και κάθε τί που μπορεί να σου τη θυμίξη.

Τόν κύτταξα μ' άπορία. Τα λόγια του, γιομάτα μυστήριο, ξάναβαν πότερο την περιέργειά μου και φλόγιζαν τόν πόθο μου να μάθω το μυστικό που φαινόταν να τόν βασανίξη τόσο βαθειά και επίμονα.

— Τι έπαθες απόψε Ρογήρε; τόν ρώτησα. Όμολογώ πως δε σε άναγνωρίζω. Απαισιόδοξος έσύ, που ή ζωή σου ως χτές ήταν ένα ατέλειωτο γλέντι; Τι σου συμβαίνει λοιπόν;

— Έρριξε μια ματιά στη πλατεία που ο χορός ολοένα ζωήρευε καθώς διαρκώς έμπαινε νέος κόσμος, στάθηκε λίγες στιγμές αναποφάσιτος, διατακτικός κι' ύστερα, τ'ά να πήρεν απότομα την απόφασή του, μούδειξε ένα κάθισμα δίπλα του και:

— Δουλειά δεν έχεις τώρα, Κάτσε λίγες στιγμές να με ακούσης κι' ύστερα μού λές αν έχω δίκιο ή άδικο! ψιθύρισε.

Γεμάτος περιέργεια πλησίασα και πήραθέση απέναντί του.

— Σ' ακούω μουρμούρισα. Έβγαλε την άσημένια τσιγαροθήκη του, πήρε ένα τσι-

γάρο, το έφερε στα χείλη του, τ' άναψε, και μού είπε.

— Σ'ό δεν καπνίζεις. Φαίνεται πως δε δοκίμασες πίκρες ή δεν ξέρεις να υπολογίσης την αξία της νικητοσύνης. Όσο τόσο, πρόσεξέ με. Σ'ό κάνει εντύπωση, λές, ή αλλαγή μου, Αϊ, λοιπόν φίλε μου, δεν έχεις άδικο. Ξέρεις όμως τί ήταν ή άφορμή της περασμένης χαράς μου;

— Η νειότη σου, ή έλλειψη κάθε φροντίδας.

— Αϊ λοιπόν, ξέρετο. Γελιόεσαι. Η άφορμή της ζωής μου, του κεφιοϋ, της χαράς που με πλημμύριζε, ήταν ο έρωας. Ναι, ναι, μια μικρή, κομψή, χαριτωμένη κουκλίτσα, που γνώρισα μια μέρα τυχαία σε μια φιλική συγκέντρωση και που την αγάπησα με πάθος και πίστεψα πως κι' εκείνη μ' αγάπησε έξ' ίσου τρελλά, ήταν ή πηγή της εδύχιας μου. Για να την εύχαριστώ, έπειδή της άρεσαν οι χοροί, οι διασκεδάσεις, οι τρέλλες, είχα γίνει κι' εγώ τρελλός, ζωήρος, εϋθυμος, έγινα ή ζωή κάθε διασκέδασης.

— Και τώρα; Μήπως εκείνη άλλαξε χαρακτήρα; μήπως...

— Δεν μ' άφισε να συνεχίσω.

— Όχι, φίλε μου, άλλαξεν απλώς έμένα αντικαθιστώντας με με κάποιον άλλον.

— Αλλά πώς, γιατί; Ρώτησα μ' άπορία. Δεν πιστεύω να είναι ούτε νεώτερος, ούτε πλουσιώτερος, ούτε ωραιότερος από σένα, πού, έξόν ότι από την εργασία σου κερδίζεις άρκετά έχεις κι' ένα γενναίο εισόδημα απ' την πατρική σου κληρονομία.

— Μα νά, φίλε μου, μ' απάντησε, αυτό το άνεξήγητο γιατί είναι πού με πληγώνει.

— Δε τη ρώτησες τουλάχιστον;

— Πώς όχι. Αλλά δε μούδωκε καμμιά απάντηση, καμμιά εξήγηση.

Περίεργο! Και πότε χωρίσατε, πως έμαθες τις νέες της σχέσεις;

— Η τελευταία συνάντησή μας ήταν πέρυσι στο χορό των θεατρικών συγγραφέων. Ήταν έδω με τους δικούς της ντυμένη με στολή μαρκησίας έποχής Λουδοβίκου δεκάτου, πέμπτου, που αναδείκνυε παραστατικώτερα την όμορφιά

της. Για να της κάνω μια σουρπριζ έβγηκα βιαστικά, πήγα προμηθεύθηκα μια πολυτελή στολή μαρκησίας της ίδιας έποχής, και γύρισα στο θέατρο. Την πλησίασα, ύποκλιθηκα μπροστά της και καθώς άνασχηκώθη να μού ανταποδώση την ύπόκλιση της ψιθύρισα.

— Θα θέλατε να χορέψετε λίγο μαζί μου;

Χαμογέλασε ευτυχισμένη, καθώς με είδε, και με άκολουθησε στην πίστα άμέσως.

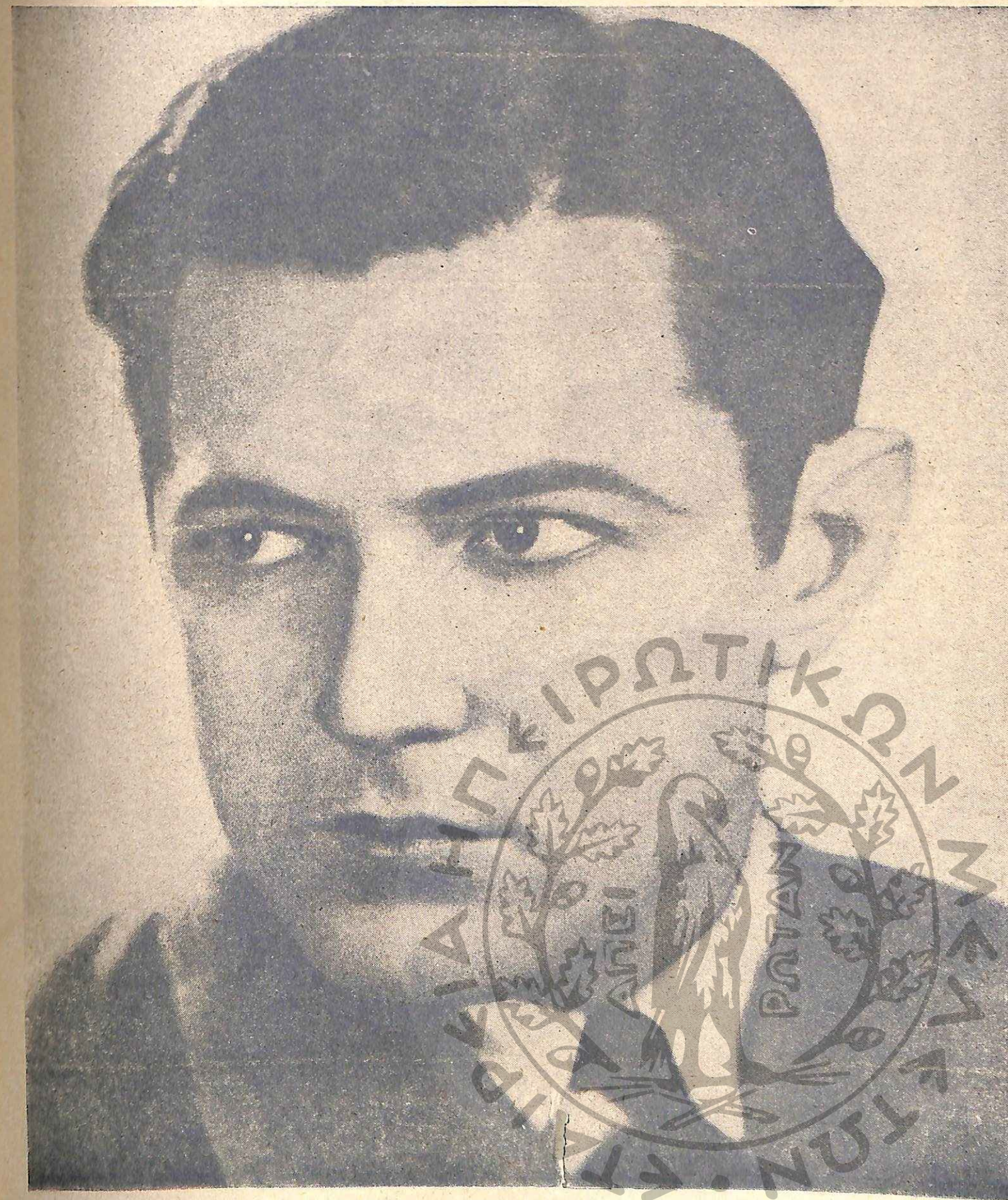
Χορέψαψε συνέχεια τέσσερους χορούς κι' έξαφνα την έχασα απ' την πλατεία. Δεν την ξανάδα παρά πρίν μια βδομάδα σ' ένα χορό. Την άναγνώρισα και της έκανα νόημα πως ήθελα να της πώ, μα ύποκρίθηκε πως δεν μ' αντιλήφθηκε. Όταν έφυγαν την παρακολούθησα με τη λιμουζίνα μου ως το σπίτι της, και την έπομένη της έστησα καρτέρι. Τοο κάκου, όμως, την παρακάλεσα να μού πη για την αλλαγή της όταν βγήκε. Έκανε πως δε με ξέρει καθόλου.

— Δε βαρύνεσαι, τοϋ είπα, δεν αξίζει να θυσιάζεσαι για μια γυναίκα...

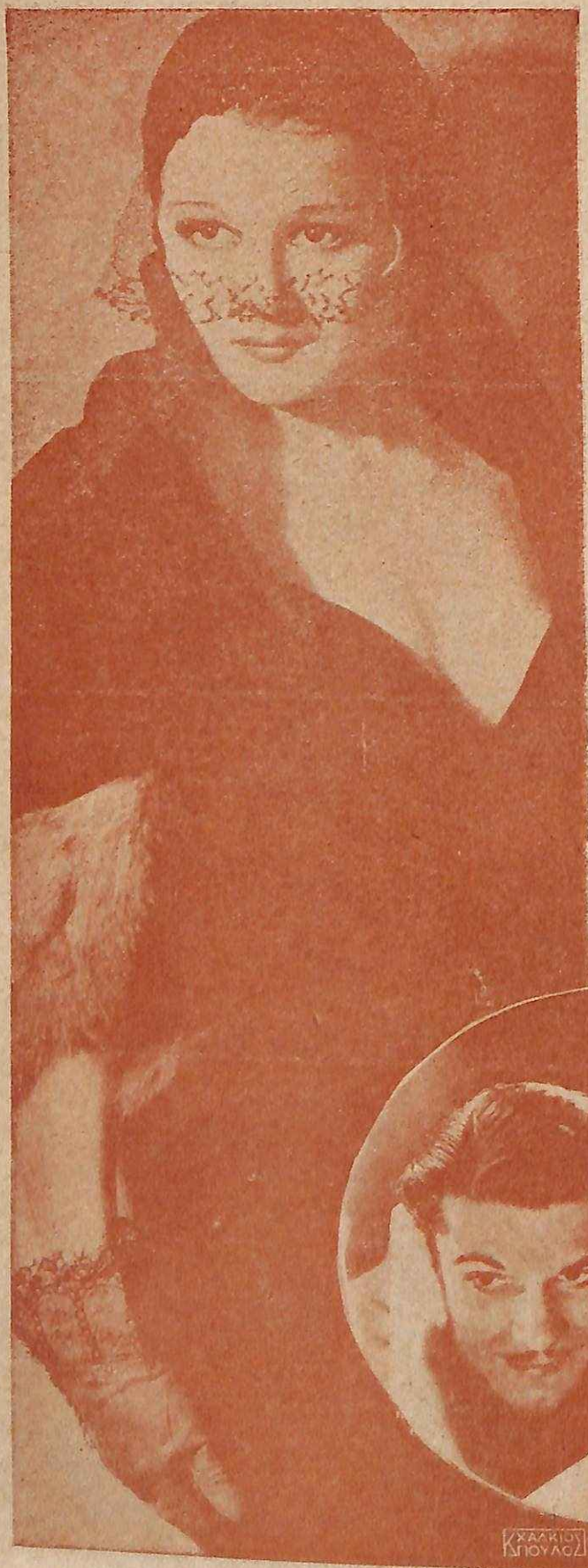
— Δεν θά μπορέσω να την ξεχάσω ποτέ!

Πρίν τελειώση τη φράση του δυο κοπέλλες, έντελως όμοιες προβάλαν έμπρός μας και:

— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, είπε ή μία. Κι' εγώ, δεν σ' είχα ξεχάσει μα έλειπα. Έλα τώρα να σου συστήσω την άδελφή μου, που χωρίς να θέλη σε πίκρανε...

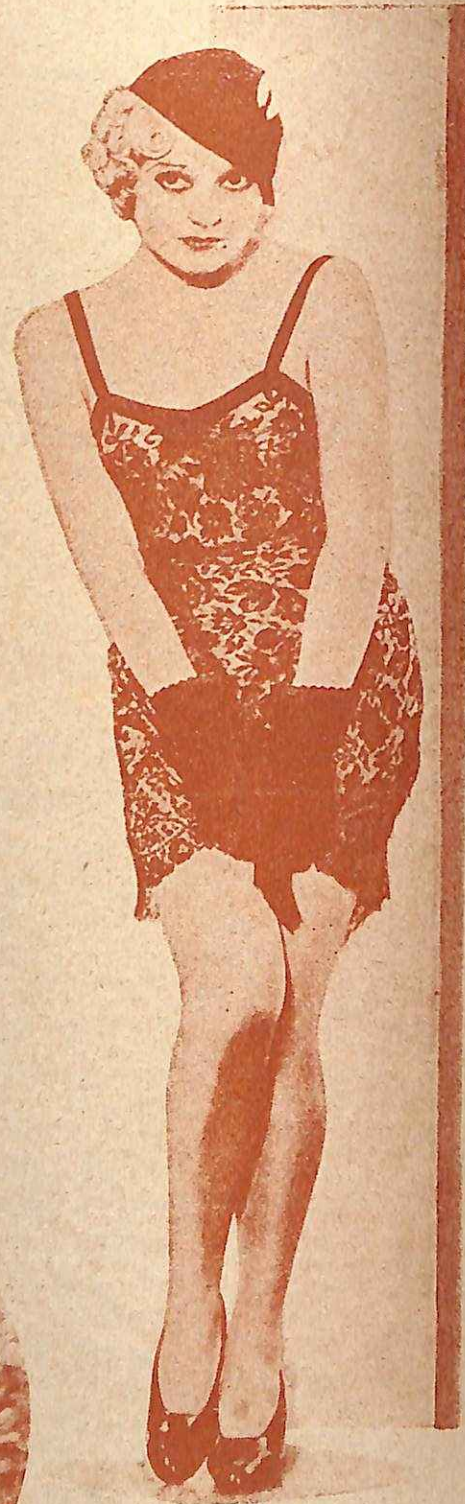

ΧΟΥΚΗ ΤΡΕΒΟΡ

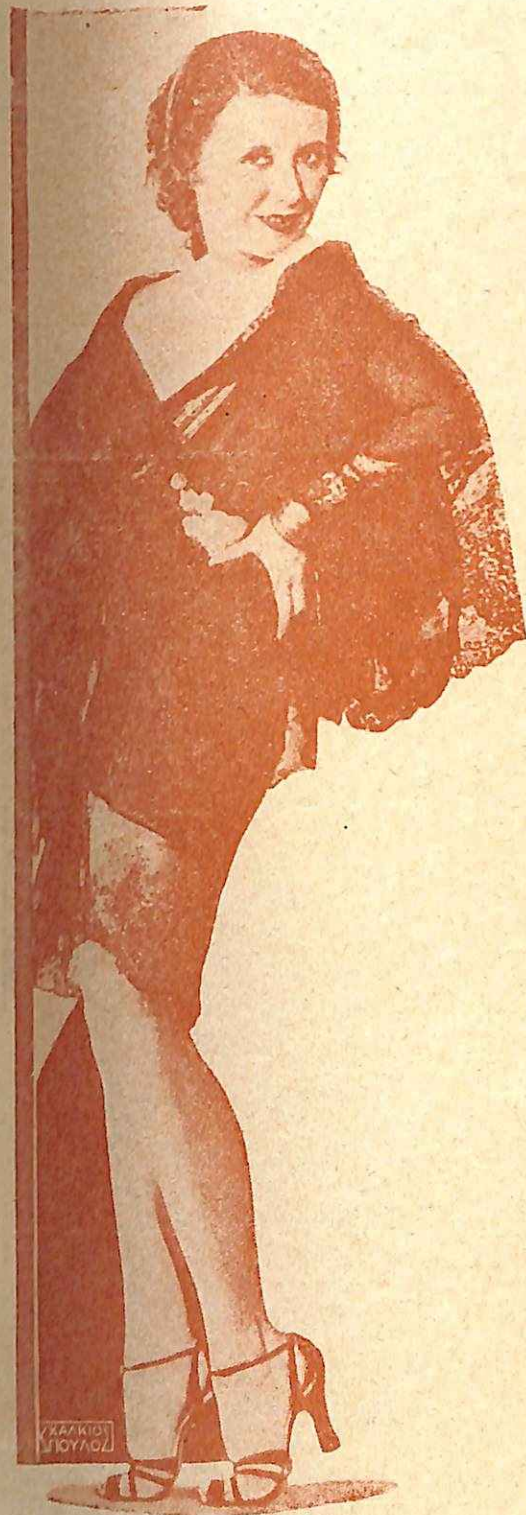
ΧΑΛΚΙΟΥ
ΛΙΘΟΥ

ΓΚΡΕΤΤΑ ΝΙΣΣΕΝ

ΝΤΟΡΥΣ ΚΕΝΥΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΧΑΛΚΙΟΥ
ΛΙΘΟΥ

ΤΖΟΥΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΙΝ ΒΛΑΣΕΚ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Ήταν νέος, ωραίος, μορφωμένος, ευγενικός, πλούσιος, τόν εἶχα γνωρίσει πρὸ λίγων χρόνων εὐτυχισμένο, χαρούμενο. Μοῦτυχεν ὅμως νὰ ταξιδέψω γιὰ ἐπιστημονικὲς μελέτες, κι' ἔχασα τὰ ἴχνη του. Προχθές, καθὼς καθόμουν αἱ σελίδες τοῦ γραφείου τοῦ φαρμακείου πού συνεργάζομαι, ἕνας ἀνθρώπος χλωμός, γερασμένος πρόωρα, μπήκε μ' ὀρμή, με χαίρεται μ' οἰκειότητα καὶ μοῦπε.

— Σ' ἐξορκίζω σὴν παλὰ φίλᾳ πού μᾶς ἔνωθεν ἕναν καιρὸ καὶ πού ποτὲ δὲν ἔσβυσε ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, σὲ παρακαλῶ θερμότατα, γιατρέ, νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρη.

Ἡ φωνὴ του θερμὴ, γλυκεῖα, συμπαθητικὴ, μοῦ ἔφάνη γνωστὴ, σὰν κάπου νὰ τὴν εἶχα ἀκούσει. Μὰ τὸ χλωμό, γερασμένο ἐκεῖνο πρόσωπο, δὲ μοῦ ἔλεγε τίποτα, δὲ μοῦ φερνε στοῦ νοῦ καμμιὰ παλὰ, φιλικὴ φυσιογνωμία.

Σηκώθηκα ὡς τόσο πρόθυμα, ἀπὸ καθήκον μᾶλλον παρὰ ἀπὸ συμπάθεια στὸν ἀνθρώπο αὐτὸ πού τόσο παρακαλοῦσε, καὶ τὸν ἀκολούθησα. Φώναζε ἕνα ταξί καὶ μπήμαμε μέσα.

Ἐσκυψε τότε στοῦ σωφὲρ καὶ τοῦδωκε τὴν διεύθυνση μιᾶς λαϊκῆς συνοικίας.

Βγήκαμε—χωρὶς στοῦ διάστημα τῆς μακρυνῆς διαδρομῆς ν' ἀλλάξουμε λέξη—μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ, ταπεινὸ σπιτάκι, καὶ μπήκαμε σ' ἕνα δωμάτιο ὑγρὸ, πληκτικὸ, σκοτεινὸ, πού μύριζε βαρεὶὰ μούχλα.

Ἐνα παλὸ σιδερένιο καββάτι μ' ἀχυρένιο στρώμα, τρύπιο ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μιὰ καρέκλα μὲ φαγωμένη ψάθα κι' ἕνα χαλδ. ἐύλινο, τραπέζι, πού κάτου του ἔκρυβεν ἕνα μπαούλο, ἦσαν ἡ μόνη του ἐπίπλωσι.

Πάνου στοῦ ἄθλιο αὐτὸ κρεβάτι, χλωμὴ, ἀδυνατισμένη φρικτὰ, παράδερνε στὴ φλόγα τοῦ πυρετοῦ μιὰ γυναίκα, πού, ὅταν ἦταν καλὰ, θάταν χωρὶς ἄλλο πολὺ ὁμορφῇ.

— Γιατρέ, φίλε μου, σῶσε τὴν. Νὰ ἡ χάρη πού σοῦ ζητῶ, μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ραγισμένη, λύνοντας τὴ σιωπὴ ἐκεῖνος.

Ἐκλείνε ἀλήθεια τόσο πόνο, τόση θλίψη ἡ φωνὴ του, πού ὁμολογᾷ τὸν λυπήθηκα.

Ἐσκυψα κι' ἔπιασα ἀμέσως τὸν σφιγμὸ τῆς ἄρρωστης. Ὑστερα τοῦ ζήτησα καὶ μὲ βόηθησε νὰ τὴν σηκώσω, καὶ τὴν ἀκροάσθηκα.

— Ἐχει μιὰ βρογχοπνευμονία σοβαρά, πολὺ σοβαρά. Μὰ πιστεύω πὼς θὰ τὴ σῶσω. Ἐχει γερὴ, εὐτυχῶς, καρδιά.

— Σῶσε τὴν, γιατρέ μου, μοῦ φώναζε σφίγκοντάς μου μ' εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια καὶ θὰ σὲ θεωρῶ σὺν ἀδερφό. Κάνε ὅσα ἐξοδα χρειάζονται. Πληρώνω.

Ἐγραψα κάτι συνταγές, τὸν καθάρωσα κι' ἔκανα νὰ βγῶ.

— Θὰ πᾶμε μαζὶ, μοῦ εἶπε, καὶ μ' ἀκολούθησε ἀφίνοντας ἐντολὴν σὲ μιὰ γυναίκα πού στεκόταν ἀμίλητη στὴν πόρτα νὰ προσέχη τὴν ἄρρωστη ὡς τὸ γυρισμὸ του.

Ἐξω τὸ ταξί περίμενε. Εμπήκαμε καὶ ὁ ἀγνώστος, παίρνοντας θέσιν δίπλα μου, μοῦ εἶπε:

— Θάπρεπε νὰ τὴν πᾶω σὲ μιὰ κλινικὴ, μὰ φοβοῦμαι στὴ θέσιν πού εἶναι. Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ ὑποδείξετε προσωρινὰ καμμιὰ καλὴ νοσοκόμα;

— Εἶναι τὸ καλύτερο νὰ μείνῃ λίγες μέρες ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς στείλω κάποια.

— Σὰς παρακαλῶ τὸ συντομότερο. Ἄν πάθῃ τίποτα ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ τὸχω βάρος αἰώνιο στὴ ζωὴ μου.

Τὸν κύτταξα περιεργά, ζητώντας νὰ μαντέψω τί σχέσι μπορούσε νάχη αὐτός, ὁ τόσο πλούσιος, μ' αὐτὴ τὴν πάμφορη γυναικούλα.

Ἐμάντεψε τὴν ἀπορία μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Σοῦ φαίνεται παράξενο τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἡ ἀγωνία κι' ἡ ταραχὴ μου, αἱ; Μ' ἂν σᾶς πῶ ποιά εἶναι αὐτή...

— Ποιά εἶναι; Ἐρώτησα.

— Ἡ Ρένα, ἡ γυναίκα μου.

Τὸν κύτταξα σηκώνοντας τοὺς ὤμους, σ' ἐνδειξὴ ὅτι ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲ μοῦλεγε καὶ πολλὰ πράγματα.

— Μὰ δὲ μὲ ἀναγνώρισεσ ἀκόμα, γιατρέ; Τόσο λοιπὸν ἄλλαξα! Δὲν ἀναγνώρισεσ ἀκόμα τὸν παιδικὸ σου φίλο Ἐρνέστο Βωτράν;

Τὸν κύτταξα μὲ μάτια ἐκπληκτα καὶ ψιθύρισα.

— Ἐσὺ, ἐσὺ ὁ Ἐρνέστος Βωτράν;

Μοῦ φαινόταν τόσο παράξενο νὰ βλέπω ἔτσι γερασμένο, καταβλημένο, ἐλεινὸ, τὸν παδικὸ μου φίλο, τὸν πάντα κομψό, εὐθυμο καὶ ωραῖο. Κι' ἀναπολώντας τὴν παλὰ καλὴ ἐποχὴ τῆς φιλίας μας, θυμήθηκα τὴν Ρένα, τὴν ωραία νέα μὲ τὰ γλυκὰ μάτια καὶ τὸ λευκορρόδινο πρόσωπο.

— Μὰ πῶς ἐγίνετε ἔτσι, πῶς γεράσατε τόσο πολὺ καὶ πῶς ἡ Ρένα κατάνησε σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

Στὸ μεταξύ φτάσαμε στοῦ φαρμακεῖο, ἔδωκε τὶς ρετσέτες νὰ γίνωνται, κι' ἐκάτσαμε στοῦ γραφεῖο ὅπου ὁ φίλος μου μοῦ εἶπε.

— Ἀγαποῦσα τὴ Ρένα, ὅπως ξέρης, πολὺ, ὅσο καὶ τὴν ζήλευα. Τὴ ζήλευα τόσο πού καθημερινὰ τῆς ἔκανα χίλιες σκηνὲς βίαιες, πού τῆς δεχόταν μ' ἐγκαρτέρηση. Πέρισε ὅμως τὴν Ἀποκρῆ, τὸ κακὸ ἔφτασε στ' ἀπροχώρητο.

Ἦταν νὰ πᾶμε σ' ἕνα χορὸ. Ἡ γυναίκα μου ζήτησε νὰ ντυθοῦμε ἱππότες. Ἐκείνη ἀποσύρθη στοῦ μπουντουάρτης ἔβαλε μιὰ στολὴ δουκέσσας καὶ μὲ περίμενε. Ἐγὼ εἶχα φορέσει στοῦ δωμάτιό μου μιὰ στολὴ ἱππότη πού μοῦ ταίριαζε θαυμάσια.

Κάνοντας νὰ πᾶω ν' ἀνταμώσω τὴ γυναίκα μου εἶδα μιὰ σκιά νὰ ξεγλυστράῃ δίπλα ἀπ' τὸ μπουντουάρ της καὶ βιαστικὰ νὰ χάνεται στὴν ἐξοδο. Ἀμέσως ἀπ' τὸ νοῦ μου πέρασε ἡ σκέψη ὅτι ἦταν ἐρωμένος τῆς γυναίκας μου. Τὸ αἷμα μου ἀνέβη στοῦ κεφάλι καὶ τὸν ἐκυνήγησα, μὰ κάπως ἄργα γιὰ νὰ τὸν προλάβω. Γύρισα ὀργισμένος στὴν γυναίκα μου.

— Ποιὸς ἦταν, τώρα, ἐδῶ! βρυχήθηκα. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένω ἐξηγήσῃ της τὴν κακομεταχείριστά, τὴν ἐχτύπησα.

— Ὁ ἐραστὴς μου! ἀφοῦ τὸ θέλης, ἀπάντησε καπριτωμένη. Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί κάνω τότε, τὴν πέταξα στοῦ δρόμο. Ἐφυγε κλαίγοντας χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Τὴν ἄλλῃ μέρα ἡ καμαριέρα της μοῦ ἐξομολογήθηκε κλαίγοντας, πῶς ἀνθρώπος πού ὑποπτεύθηκα ἦταν ἐραστὴς της. Ἀναζήτησα μετανοιωμένος τὴν γυναίκα μου μὰ τοῦ κάκου. Πέρασεν ἕνας χρόνος χωρὶς νὰ μάθω νέα της κι' ἡ θλίψη μ' ἔλυωσε. Σήμερα τὸ πρωτὶ, ἡ σπιτινοκοκοιράτης, στὴν ὁποία ἐξομολογήθηκε ποιά ἦταν, γιὰ νὰ μοῦ πῇ, ἂν τυχὸν πεθάνῃ, πῶς ἦταν ἀθῶα, ἤρθε καὶ μοῦ εἶπε τὸ κακὸ της χάλι... Καταλαβαίνετε τώρα γιατί πρέπει νὰ τὴ σῶσουμε;

Ἐχω ὑποχρέωση νὰ ἐξιλεωθῶ ἀπέναντί της, χαρίζοντάς της μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη στοῦ μέλλον.

Μιὰ ζωὴ πού θὰ γλυκάνῃ τὶς πίκρες καὶ τὶς ταλαιπωρίες πού ἡ τρελλὴ μου ζήλεια τῆς χάρισε, ἀφοῦ μάλιστα, ὅταν τὸ πρωτὶ μ' εἶδεν ἔτσι συντριμμένο, μοῦ ζήτησε συγγνώμη γιατί δὲν γύρισε ἀμέσως νὰ μοῦ πῇ πῶς εἶναι ἀθῶα καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμη.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

— Μή μου λέτε έμένα για γυναίκες, γιατί τις ξέρω καλύτερα και από τον εαυτό μου ακόμα, είπε με ύφος κατηγορηματικό κ' έπίσημο ο Ζάκ Μπερτινιώ, στην τακτική του παρέα στη «Λέσχη των Κυνηγών», στην οποία εσύχναζε. Κι' εξακολούθησε, κάπως πιο έντονα, για να εξουδετερώσει τα συγκρατημένα ειρωνικά χαμόγελα που διέκρινε στα χείλη των συνομιλητών του :

— Απόδειξη αυτού που σας λέω, είναι ότι ποτέ στη ζωή μου δεν είχα καμιά άποτυχία στις έρωτικές μου επιχειρήσεις. Άκούτε; Ποτέ! Έφερνα πάντα διάνες! Μπάμ και κάτω!

— Αυτό δε μάς πείθει, παρατήρησε ο Άνρϋ Γκαρλάν, ένας διαβόλεμένος τύπος των παρισινών κέντρων και περίφημος φαρσέρ. Το ίδιο «μπάμ και κάτω» μάς αναφέρει διαρκώς και για τους κυνηγετικούς σου άθλους, ενώ είναι άποδεδειγμένο πως είσαι ο τακτικώτερος πελάτης της Άγορας των πουλερικών!

— Τι θέλεις να πής; έρώτησε ο Ζάκ Μπερτινιώ.

— Θέλω να πω ότι υπάρχει και Άγορά του Έρωτος, στην οποία μπορείς αξιόλογα να ψωνίσεις τά... πουλερικά των κατακτησέων σου, τα οποία θέλεις τώρα να μάς παραστήσεις ως έρωτικά κατορθώματα! απάντησε ο Γκαρλάν.

— Ποτέ δεν ήσουν σοβαρός! άρκέσθηκε να πη ο Ζάκ κεραυνοβολώντας μ'ένα περιφρονητικό βλέμμα το συνομιλητή του.

Τότε επενέβη ο Σερβούα, δικηγόρος και μαϊώδης κυνηγός.

— Άκουσε Ζάκ. Είπες ότι ξέρεις καλά τις γυναίκες. Έγώ θα σου άποδείξω άμέσως πως δεν τις ξέρεις.

— Πώς;

— Δεν τις ξέρεις, άπλούστατα, γιατί... παντρεύτηκες!

— Άνθρωπος που ξέρει καλά τις γυναίκες, δεν παντρεύεται ποτέ! Γιατί θα ξέρη πως όλες είναι ίδιες!

— Όχι, φίλε μου, έφώναξε ο Ζάκ! Έδω είναι το σφάλμα. Οι γυναίκες δεν είναι ίδιες! Κι' όλη ή τέχνη είναι να ξέρης να διαλέγης. Έγώ με το γάμο μου το απέδειξα: έδιάλεξα την πιο

χαριτωμένη και την πιο πιστή και άφοσιωμένη γυναίκα, που θα μπορούσε να με κάνει ευτυχισμένο!

— Όστε είσαι ευτυχισμένος; έρώτησε κάπως άπότομα ο Γκαρλάν.

— Ναί, πολύ, πάρα πολύ! Πιο ευτυχισμένος απ' όλους σας! έδήλωσε ο Ζάκ με κάποια νευρικήτητα.

— Είσαι φίλος μου και το εύχομαι, είπε ο Γκαρλάν, αλλά μή ξεχνάς πως και ή γυναίκα σου είναι γυναίκα...

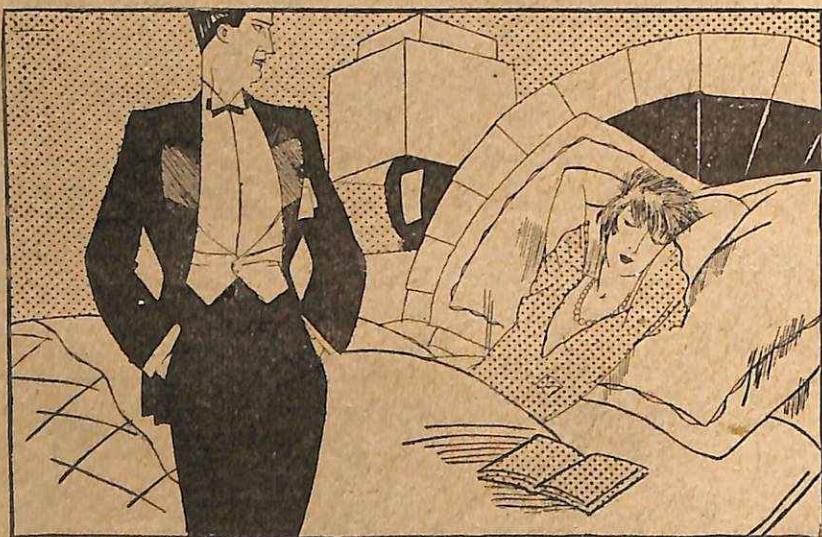
— Τι θέλεις να πής! έρώτησε άπειλητικός τώρα ο Ζάκ.

— Μην κουρδίζεσαι άδικα, άδελφέ, τον καθσύχασε ο Έτιέν. Τώρα μιλούμε ακαδημαϊκά. Είμαστε φίλοι και δεν πρόκειται να παρεξηγηθούμε αν μιλήσουμε ειλικρινά. Και για να μη πειράζεσαι σύ, άς μεταφέρω με τη συζήτηση στη δική μου ζωή: Έγώ κάποτε είχα μια φιλενάδα που νόμιζα πως ήταν τ' άγνότερο πλάσμα του κόσμου. Είχα μάλιστα αποφασίσει να την παντρευτώ, όταν την τελευταία στιγμή έπληροφορήθηκα πως είχε έραστές και τους τρεις... καμιάς από ποιο τούρχειται...

— Όχι. Άποδεικνύει πως έσύ ήσουν κουτός και δεν είχες πάρει μυρωδιά τι σου μαγειρευόταν, είπε ο Ζάκ έμφατικά.

— Μή το λές αυτό, επενέβη ο Γκαρλάν. Κανείς δε μπορεί να ξέρη τι κάνει ή ποιά βρίσκεται ή γυναίκα του, όταν αυτός λείπει από το σπίτι.

— Κανείς, εκτός από μένα. Η γυναίκα μου αυτή τη στιγμή, ξαπλωμένη σ' ένα διβάνι ή στο κρεβάτι της, διαβάζει τους «Παραλλήλους βίους» του Πλουτάρχου. Το ξέρω καλά.

Και είμαι τόσο βέβαιος, ώστε βάζω στοίχημα, δέκα χιλιάδες φράγκα, μ' όποιον από σας θέλει, έφώναξε ο Ζάκ.

— Θα τις χάσης Ζάκ! είπε ο Γκαρλάν. Δέ θέλω να κατηγορήσω τη γυναίκα σου, μά... τι να σου πω; Είναι γυναίκα και δεν πρέπει κανείς να στοιχηματίσει για μια γυναίκα!

— Έπιμένω! έφώναξε ο Ζάκ. Και αν δεν δεχθής, θα είσαι ένας αίσχρδς συκοφάντης!

— Δέχομαι! είπε ο Γκαρλάν άποφασιστικά!

— Ωραία! Έμπρός! Πάμε σπíti μου να σας άποδείξω πως δεν έχετε τι σας γίνεται!

Ένώ έπαιρναν τα παλτά τους, ο Έτιέν βρήκε ευκαιρία και είπε κρυφά στον Γκαρλάν.

— Τι έκαμες; Άν χάσης;

Μή φοβάσαι, απάντησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο ο Γκαρλάν. Ξέρω καλά ότι ή γυναίκα του αυτή τη στιγμή έχει στην άγκαλιά της τον Καστελαίν. Μου το μήνυσε ή Ζακλίν ή φιλενάδα της...

Μετά δέκα λεπτά της ώρας οι τρεις φίλοι είχαν φθάσει στο σπίτι του Ζάκ Μπερτινιώ. Άνέβηκαν στη σάλα κ' εκείνος έπροχώρησε πιο μέσα. Οι πόρτες παντού άνοιχτές. Επάνω στο κρεβάτι της ή γυναίκα του είχε άποκοιμηθί, έχοντας δίπλα της τους «Παραλλήλους βίους» του Πλουτάρχου. Έβγηκε κ' έφερε και τους φίλους του να δουν. Και ύστερα, με ύφος θριαμβευτικό, είπε κυττάζοντας με τρυφερότητα τη γυναίκα του που κοιμόταν άγγελικά.

— Έ, τα βλέπετε;

— Έχασα, ωμολόγησε ο Γκαρλάν.

Οι φίλοι του έφυγαν κι' ο Ζάκ Μπερτινιώ καμάρωσε για λίγο την άφοσιωμένη του γυναικούλα, την φίλησε γλυκά στο μέτωπο και έαναβγηκε να πάη στη λέσχη.

Την άλλη μέρα ή γυναίκα του Μπερτινιώ έγραψε σ' ένα μωβ παρσεμινέ χαρτί στην άγαπημένη ή φιλενάδα της τη Ζακλίν:

«Άγαπητή μου.

Το στοίχημα που βάλαμε χθές το άπόγευμα τόχασες, μ' όλο που φέρθηκες λιγάκι... πρόστυχα και, για να κερδίσης λίγες παληοχιλιάδες πρόδοσης την καλλίτερή σου φίλη.

Άν έχανα έγώ το στοίχημα δεν θα σου ξαναμιλούσα πια μ' είμαι βλέπεις ή κερδισμένη.

Λοιπόν: Μολονότι είδοποίησες τον Γκαρλάν κι' εκείνος ο παληάνθρωπος, δεν ξέρω πως, τα κατάφερε και μου κουβάλησε σπíti τον άντρα μου μ' ένα τσούρμο φίλους του χθές στις έπτά, την ώρα ακριβώς που είχα ραντεβού με τον χρυσό μου τον Καστελαίν, έν τούτοις δεν μάς έπιασαν στα πράσα.

Υπολόγισες δλα, άσπονδή μου φίλη και δεν υπολόγισες το κυριώτερο: την γυναικεία πονηρία.

Όταν άκουσα το κλειδί στην πόρτα, καθώς ήμουνα με τις πυτζάμες, έπεσα στο κρεβάτι κι' έκανα την κοιμισμένη από την άνάγνηση των «Παραλλήλων βίων» του Πλουτάρχου, που συνειθίζω να διαβάζω. Όσο για το πουλάκι μου τον Καστελαίν τον έκρυψα κι' αυτόν μια χαρά μέσα στην ντουλάπα. Ήταν λιγάκι στενωχώρα κεί μέσα, καθώς μου είπε άργότερα, αλλά δεν είχε καμιά άλλη κρυψώνα πρόχειρη. Το πιο νόστιμο είναι πως άντρας μου, άφοι έφυγαν οι φίλοι του, πριν να πάη στη λέσχη να τους άνταμώση με καμάρωση και έπειδή έχει τη μανία της τάξεως κλειδώσε την ντουλάπα, που ήταν μισοανοιγμένη, μονάχος του, ένθουσιασμένος που κέρδισε κι' εκείνος ένα άλλο στοίχημα πουχε βάλε με τον παληοπαληάνθρωπο τον Γκαρλάν, που θα μου το πληρώσει ακριβά...».

ΛΕΟ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

ΣΤΟ "ΤΕΝΝΙΣ - ΚΛΑΜΠ"

Είμαστε άρισμένοι, χρόνια τώρα, εκείνοι που παίζαμε στο «τερραίν» του «τέννις—κλάμπ». Όχι γιατί δεν υπήρχαν άλλοι που να θέλαν ν' αύξήσουν τον αριθμό των μελών, μά γιατί δεν ήταν καθόλου εύκολο να μπουν στον κατάλογο. Άπορρίπταμε συστηματικά κάθε αίτηση, εκτός αν έπρόκειτο για κάποιον που είχε άναμφισβήτητα κοινωνικά δικαιώματα—για έναν «καθαρόαιμο» άριστο-κράτη δηλαδή—ή για κάποια εξαιρετικά γνωστή δεσποινίδα.

Έλλειπα δυο μήνες για δουλιές. Κι' όταν την άλλη μέρα της έπιστοφής μας είδα στο «τερραίν» ένα έντελως άγνωστο, μά άληθινά χαριτωμένο κορίτσι, μου φάνηκε παρξένο. Μιά άγνωστη μικρούλα, έντελως άγνωστη και έννη, μέσα στο «Τέννις—κλάμπ»; Ρώτησα τον πρώτο που βρήκα μπροστά μου.

— Είναι ή κόρη του καινούριου Πρεσβευτή της Άγγλίας, μου είπε.

Έτσι κατάλαβα.

Τη γνώρισα το ίδιο άπόγευμα. Μούκανε μια έντύπωση περίεργη' χαριτωμένου κοριτσιού, ευγενικού και μαζί κακοαναθρεμένου! Μιλούσε έντελως έλεύθερα. Δεν έδίσταζε καθόλου να σέ προσβάλει.

Όταν άποχαιρετιστήκαμε μου είπε σοβαρά:

— Δέ σας λέω «χαίρω πολύ» γιατί δεν ξέρω αν ύστερα από λίγο καιρό θα μπου να χαίρουμαι ή να λυπάμαι για τη γνωριμία σας!

Δεν έκανε παρέα με κανέναν άλλον στο «κλάμπ». Μόνο μαζί μου. Μιλούσαμε κι' οι δυο άν... έχθροί, με μια καταπληκτικά άγενέστατη ειλικρίνεια.

— Μ'ε κουράζετε! Μου είπε μια μέρα.

— Κι' έσεις έμένα! Της απάντησα.

— Άλλά είσαστε καλός, τίμιος, χωρίς τίποτα το άχι ήθικό. Γι' αυτό έπιμένω στην παρέα σας.

— Κι' έγώ! Άκριβώς για τους ίδιους λόγους.

— Είσαστε όμως άσχημος! Μου πέταξε.

Λυπήθηκα! Περίεργο, γιατί;

— Έγώ δεν μπου να σας απαντήσω το ίδιο. Ψιθύρισα. Και συμπλήρωσα με πεποίθηση!

— Θάταν ψέμμα!

Σώπασε. Και με κύτταξε γλυκά, σχεδόν έρωτικά.

— Λέτε πάντα την άλήθεια, και με τα μάτια; Τόλμησα να τη ρωτήσω.

— Με τα μάτια, πάντα! μ' απάντησε.

— Και με το στόμα;

— Μόνον όταν φιλώ!

— Περιμένω να μου πητε την άλήθεια με το στόμα σας...

— Άδύνατον!

— Γιατί;

— Θάπρεπε να σας φιλήσω.

— Ωραία, αυτό μου φτάνει! Της απάντησα. Κι' άρπαξα τη ρακέτα.

Άπ' την άλλη μέρα ξανάγινε πάλι ή ίδια, Άπότομη, χωρίς τύπους, χωρίς ευγένειες. Θύμωνα με τα πειραχτικά της λόγια κι' άπαντούσα κι' έγώ στον ίδιο τόνο, μά προσέχοντας να τη χαϊδεύουν τα δικά μου πειράγματα.

Μου τόνιζε πως δεν είμαι καθόλου έλκυστικός, κι' ότι δεν έχω κανένα θέληγτρο για τις γυναίκες.

— Είσαστε σκληρή! κακιά και χωρίς ευγένεια! Της άπαντούσα.

Έν άπόγευμα με πείσωσε πολύ.

— Μά γιατί δεν έχετε το θάρρος να μου πητε αυτό που σκέπτεσθε; Μ'ε ρώτησε. Φοβόσαστε ή θέλετε να μου κάnete το λεπτό;

— Είμαι, λεπτός! Άπάντησα. Δέ φταίω γώ.

— Είναι λοιπόν τόσο τρομερό αυτό που σκεπτόσαστε για μένα;

— Δεν ξέρω. Ότι κι' αν είναι, θα τό... παραδεχθίτε;

— Ναί! Έχω πεποίθησι στην ειλικρίνειά σας!

— Σας άγαπώ! Της είπα μ' ένα ύφος ξερό, σά να μην έπρόκειτο για μένα.

Έμεινε κατάπληκτη. Και στην άμηχανία της έκανε πως θυμώνει.

— Γιατί λοιπόν δε μου το λέγατε; Γιατί μου λέγατε ψέμματα πως με βρίσκετε κουραστική;

Διαμαρτυρήθηκα.

— Σας έλεγα την άλήθεια με τα μάτια. Σας μιλούσα στη γλώσσα σας!

Την κύτταξα, με κύτταξε, και... τίποτ' άλλο! Η γλώσσα των ματιών, μάς είχε κάνει να συνεννοηθούμε.

Άπό κείνη την ήμέρα όσο τα μάτια μας μιλούσαν πιο γλυκά τόσο ή γλώσσα μας γινόταν πικρότερη.

Ένα άπόγευμα δίνοντας την τελευταία ρακετιά ή άγα- μένη μου έχθρά μουφώναξε.

— Κομ—άν

— Τι προστάζετε;

— Δεν συνηθίζω να προστάξω τζέντελμαν.

— Τό μεσαιώνα οι πυργοδέσποινες έριχναν το γάντι τους μέσα σ' ένα λάκκο όπου βρισκόντουσαν λεοντάρια και διέταζαν τους καβαλλιέρους των να τους τδ φέρουν πίσω.

— Οι πυργοδέσποινες του μεσαιώνα ήταν βάρβαρες.

— Ήξεραν ν' άγαπούνε.

Χαμογέλασε:

— Τι κρίμα να μην είναι κοντά ο ζωολογικός κήπος. Θάρριχα και γώ την ρακέτα μου στο κλουβί των λεονταριών για νάσας άπο δείξω πως κι' οι σύγχρονες δεσποινίδες μπου να...

— Ν' άγαπούν;

— Όχι: νάχουν καπρίτσια.

Σιώπασε, χτύπησε με τη ρακέτα της το λαστιχένιο λευκό παπουτσάκι της κι' ύστερα ρώτησε.

— Κάποτε—πάνε κάμποσες μέρες τώρα—μου είπατε μια κουταμάρα.

— Μιάν άλήθεια.

— Τό ένα δεν άποκλείει τ' άλλο νομίζω.

— Πιθανόν.

— Σταμάτησε λίγο, κύτταξε κατά γής και με μια τρεμούλα στη φωνή ρώτησε.

— Έξακολουθείτε να έπιμένετε σ' εκείνη την...κουταμάρα.

— Είμαι λίγο πεισματάρης: Όταν πω κάτι δεν ξελέω ποτέ μου. Ή θα γίνη ή θα...

— Θ' άποτοκονήσετε;

— Όχι δά. Άν είμαστε στον καιρό των πυργοδεσποινών του μεσαιώνος, όπότε θάμουνα τροβαδούδος θάλεγα τραγουδιστά: Θ' άποτοκονήσω. Τώρα λέω: Θά σκάσω άπό το κακό μου.

— Δεν θέλω να σκάσετε άπό τό κακό σας.

— Τότε πρέπει να παντρευθίμε.

— Είναι άπαραίτητο;

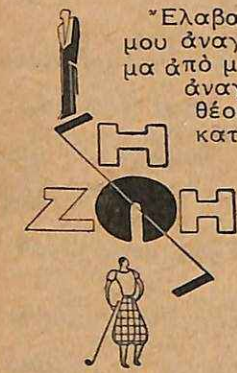
— Έντελως άπαραίτητο.

Οι φίλοι του «Τέννις Κλάμπ», μάθαιναν σέ λίγες μέρες τους άρραβώνες μας. Και κανείς δε φάνηκε να μην τδ περιμένη. Αυτό που άργήσαμε τόσο να καταλάβουμε οι δυο μας, οι άλλοι τώβλεπαν και τώξεραν άπό καιρό.

ΛΕΟ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΔ ΜΟΥ 4 ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΒΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

*Ελαβα προχτές, αγαπητές μου αναγνώστριες, ένα γράμμα από μια πολύ συμπαθητική αναγνώστρια του «Παν-θέου» μου θέτει πολύ κατηγορηματικά τα ζητήματα της ζωής της. «Δεν μπορώ ν' αγαπήσω. Είμαι πλασμένη για μια άλλη ζωή όχι σαν αυτή που ζω, αλλά όπως έγω την όνειρεύομαι, μ' ένα γλυκό σύντροφο. Ο καιρός όμως περνά, κι' αν

καίβρισκομαι στην άνηση της ηλικίας μου, αν και έπρεπε ή ζωή να γελά μπροστά μου, εν τούτοις είμαι δυστυχισμένη, που πολλές φορές—συγχωρείστε με—σκέπτομαι την αυτοκτονία». «Όσες λοιπόν από σας έδιάβασαν το παραπάνω γραμματάκι, ασφαλώς θα υπέθεσαν ότι θα έχουν να κάνουν με καμιά γεροντοκόρη, καμιά ηλικιωμένη, που την πήραν τα χρόνια και τα βάσανα, με καμιά άσχημομούρα, αποκρουστική που δεν μπορεί να τη ζυγώσει όχι μονάχα νέος μα ούτε γέρος.

«Ε, λοιπόν, γελαστήκατε, αγαπητές μου αναγνώστριες. Αυτή που έγραψε το παραπάνω γράμμα είναι ένα άφράτο κορίτσι μόλις 19 έτών, ωραία και συμπαθητική, γιατί πολλές υπάρχουν ωραίες χωρίς να είναι συμπαθητικές. Δεκαεννέα έτών νέα και την έχει πιώσει ή απογοήτευση της ζωής. Η μελαγχολία. Η νευρασθένεια. Η απελπισία και τέλος ή σκέψη για την αυτοκτονία. Και γιατί; Διότι ακόμα δεν μπόρεσε ν' αγαπήσει.

Αυτό λοιπόν είναι το μυστικό, αυτό είναι το παράπονό της, αυτός είναι και ο σκοπός των σημερινών μας κορτσιών.

Ν' αγαπήσει. Κ' ένόσω βρίσκονται αυτά τα κορίτσια σε μια μεγάλη πολιτεία, οι καθημερινές συζητήσεις και ευκαιρίες των ψευτοκορτάκηδων δεν λείπουν. Κι' έτσι τα πρώτα βήματα ακολουθούν τα δεύτερα, τα δεύτερα τα τρίτα, τα πολλά κι' ύστερα κλαίμε και οδύρομαστε για την κατάντια και το χάλι μας.

Κι' αναρωτιέμαι: είναι οργανική ανάγκη ή αγάπη; Η είναι μια ψυχική ευχαρίστηση; Όπως βλέπετε για την δική μας νεαρά φαίνεται να είναι μονάχα οργανική. Και ασφαλώς το πιο συμβουλευσιμο μέσον γιατριάς είναι ο γάμος.

Είδατε που καταλήξαμε; Στο γάμο. Στο γάμο από ανάγκη, στο γάμο από ένθουςιασμό που τ' αποτελέσματά του δεν μπορώ να τα κρίνω άμέσως αλλά τα φαντάζομαι πολύ οϊκτρά και άσχημα.

Αγαπητές μου αναγνώστριες, όσες βρισκόσαστε σ' αυτή περίπου την ηλικία και οι κοινωνικές συνθήκες σας άναγκάζουν να σκέπτεσθε όπως ή δεσποινίς που μου έγραψε, σας συμβουλεύω

όχι μόνο να μη βιαζόσαστε να καταλήξετε σ' αυτό το συμπέρασμα, αλλά και να άμυνήτε με τα σπόρ, με τις έκδρομές, τους περιπάτους, με τόσες και τόσες άλλες καλλιτεχνικές άπασχολήσεις. Τέλος με κάποια δουλειά που να δίνει δροσιά και ζωή στο κορμί σας, δύναμη και χαρακτήρα στην ψυχή σας.

Υπερασπισθήτε λοιπόν τον έαυτό σας, από τις άρρωστημένες γενικά ιδέες, κι' όταν θα έλθη ή στιγμή, ή τυχερή, ή μοιραία να γνωρισθήτε μ' εκείνον που σας μέλλεται ν' αγαπήσετε, αγαπήστε τον μ' όλη τη δύναμη της ψυχής και του κορμιού σας για να γίνει τε τότε πραγματικά ευτυχισμένες. ΠΡΙΟ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α λ ε ξ ι ά δ ο υ: Τό ύφασμά σας ξεβάφετε εύκολα, κι' άμέσως μπορείτε να το βάψετε και πάλι σε όποιο χρωματισμό θέλετε μόνη σας. Σας συνιστώ το κατάστημα χρωμάτων Μιχ.Ι. Μεταξά, Αθηνάδος 5, γράψετε απ' ευθείας, και ζητείστε, ξεβαφτικό, χρώμα και οδηγίες.

Κ α ρ.: Μάλιστα, θα δώσω τη διεύθυνσή σας και θα σας άποσταλή κατάλογος.

Λ ί ν α Π: Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Δεν έπιτρέπεται στην ηλικία σας να έχετε τέτοιες σκοτεινές ιδέες. Υπάρχουν τόσες και τόσες άπασχολήσεις για τη ζωή μιας νέας, που αυτό που έπιζητείτε για την ώρα να είναι το τελευταίο. Δεν μπορεί, θάρθη κι' αυτό με τη σειρά του. Υπομονή, και προσπαθείστε να κάνετε τη ζωή σας πιο εύχρηστη με συναναστροφές, με διάβασμα, με μουσική και τόσα άλλα... Γράφτε μου και πάλι. Θα μου κάνετε μεγάλη χάρινά μου στέλνате μια σημείωση με τα όνόματα των ήδων και κυριών που διαβάζουν περιοδικά στην πόλη σας.

Α. Μ.: Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας και 3 δρ. γραμματόσημο να σας στείλω με γράμμα έπεξήγηση ως και σχέδιο. Θα με υποχρεώσετε μ' αυτή την ευκαιρία να μου

1) Φόρεμα βραδυνό από κρέπ σατέν άσπρο, με μπάντες ένωμένες με στυλάκια που σταυρώνονται μπροστά.

2) Φόρεμα από κρέπ σατέν ροζ πάλ. Μικρά βολάν από βαλανσιέν στο ίδιο χρώμα.

3) Ντεζαμπιγιέ από κρέπ σατέν μπλε πάλ. Μανίκια ρεγκλάν.

4) Κορσές από σατέν και λάστιχο.

5) Σουτιέν γκόρζ από σατέν κομμένο λοξά.

στείλετε όνόματα και διευθύνσεις Διδων και Κυριών που διαβάζουν περιοδικά στην πόλη σας.

Λ. Δ. Ε.: Ένα μόνο έργο του Πι-τιγκρέλλι υπάρχει μεταφρασμένο ελληνικά: «Η Κοκαΐνη», μετάφραση Μιχ. Πριονιστή. Το Βαλαωρίτη υπάρχει σε τρεις τόμους ολόκληρο το έργο του σε μια παλιά αλλά περίφημη έκδοση της βιβλιοθήκης Μαρσαλή.

Κ α Μ ί ν α Λ.: Ευχάριστο αυτό που μου γράφετε. Θα σας γράψω ιδιαίτέρως.

Έ π α ρ χ ι ω τ ο π ο υ λ α: Για να σας στείλω φιγουρίνια πρέπει να τ' αγοράσω. Στείλτε 55 δραχμές να σας αγοράσω την Vogue ή την Femina.

ΛΑΟΥΡΑ

4 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΔ ΜΟΥ

ΤΡΙΑ ΚΑΠΕΛΑΚΙΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

— Ένα μπερέ κατεβασμένο στα άπρος από φέτρ μαρόν, γαρνιρισμένο από μια καρφίτσα μετάλλινη.

— Ένα καπελλάκι άνασηκωτό από κορδέλλα ότομάν πικέ άνοιχτή πράσινη, γαρνιρισμένη μ' ένα μικρό φιόγγο άριστερά.

— Ένα καπελλάκι σπόρ από φέτρ γκρίζο, γαρνιρισμένο μ' ένα φτερό ροζιου και από γκρογκρέν δέ δυο χρωματισμούς.

4 ΣΚΑΡΠΙΝΙΑ

Σκαρπίνια πολύ άψηλωμένα στο κού ντε πιέ, χαριτωμένα στην έφαρμογή τους, από σεβρό και άντιλόπη. Κουμπιά μετάλλινα και άγκράφες.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ό λ ι α Γ κ ά τ τ ο ν: Σε άλλη έπιστολή σας με ρωτήσατε με το ψευδώνυμο ΣΑΛΑ. Με 7 έρωτήματα τότε, 7 έρωτήματα και σήμερα. Πρό πάντων μη μαζεύετε όλες τις άπορίες τις γειτονιάς και τις θέτετε για δικά σας έλαττώματα. Σας άπαντώ:

1) Ένα κορίτσι 16 χρονών να μη βά-ζη πούντρα καθόλου. Κρέμα μπορεί να βάξη στο πρόσωπο. Υπάρχει μια με τα ίδια άκριβώς συστατικά, της Έλιζαμπέτας Άρντες, που γίνεται έδω και κοστίζει φτηνότερα, ή Lily of the Valley, κοστίζει μόνο δρ. 50. Μπορώ να σας την προμηθεύσω άμα στείλετε τη Δισή σας και το άντίτιμο. Στη στήλη καλλυντικών σήμερα θα βρείτε άκριβώς ό,τι χρειάζεται για το πρόσωπο.

Η κολώνια δεν άσπρίζει τα μαλλιά αλλά δεν βλέπω το λόγο να βάζετε. Ρετσινόλαδο με κονιάκ στερεώνει το τρίχωμα και δυναμώνει τις ρίζες.

Για τα ματωσίνοια βάζετε κάθε βράδυ μ' ένα σπιρτόξυλο από πάνω στις ρίζες, μια δυο σταγόνες ρετσινόλαδο.

Η λαστιχένια κάλτσα άδυνατίζει τη σεβίλ μαζί με έλαφρά μασάζ από κάτω προς τα άνω σφιχτότερα κάτω, έλαφρότερα άναβαίνοντας μέχρι 10 πόντους.

Μ π ο ε μ ι ε ν: Κάθε βράδυ μπορεί-ετ να μεεταχειρίζεστ ένα μίγμα από:

Όξυζενέ 5 γραμ.

Γλυκερίνη 5

Μπενζουάν 0.50

τ' άνακατώνετε καλά κι' άλείφετε το πρόσωπο.

Όταν θα βάζετε κρέμα, σας συνιστώ και σας την κρέμα που συνέστησα πάρα πάνω μ' ένα έλαφρό μασάζ όριζοντίως από τα μάτια στα μελίγνια.

Για τα μάτια μια σταγόνα χυμό λεμονιού κάθε βράδυ. Θα σας παρακαλέσω να μου δώσετε ένα κατάλογο όνομάτων με τις διευθύνσεις των κυριών και δίδων της πόλεώς σας.

Μ ι ν ε ρ β α: Άργοστόλιον: Άποφεύγετε τα άποτριχωτικά, βλάπτουν το πρόσωπο και ειδικώς την έπιδερμίδα. Μεταχειρισθήτε άγνό όξυζενέ Μερκ και μ' ένα βαμβακάκι, προσθέτοντες δυο σταγόνες άμυωνίας, αλείφετε ταχτικά το τρίχωμα. Σιγά, σιγά, θα ζανθύνη, θα άσπρίση και θα πέση. Έπίσης με μια έλαφρόπετρα τρίβετε έλαφρά το αποκρουστικό αυτό χνούδι. Τρίβεται και πέφτει. Θα με υποχρεώσετε να μου στείλετε τις Δισεις των Διδων που διαβάζουν περιοδικά.

Κ. Γ. Ε.: Είναι τόσα πολλά και περιπλοκα τα έρωτήματά σας που θα ήθελα σελίδα ολόκληρη του «Παν-θέου» να σας άπαντήσω. Έπειδή όμως ένδιαφέρομαι πολύ και θέλω να σας ευχαριστήσω, γράφτε σε ιδιαίτερο γράμμα και στείλτε μαζί 3 δρ. γραμματόσημο για την άπάντηση.

Σκοπεύετε να πάτε σε κανένα χορό άποκρηάτικο και έχετε ανάγκη από μακιγιαρίσμα;

Γ ι κ ο υ ρ ε ι ς τ η ν τέχνη αυτή βέβαια δεν την ξε-ρουν. Ειδικοί μακιγιέρ, όπως στην Εύρώπη, δεν υπάρχουν στην Ελλάδα. Και όμως κάτι πρέπει να ξέρετε, πως να μαγιάρεστε κατάλληλα με το ντύσιμο που θα κάνετε και την εμφάνιση που θα παρουσιά-σετε.

Τα μάτια: Για να κάνετε τα μάτια σας να δείχνουν πως είναι πιο μεγάλα και πιο βαθουλωτά, θα πάρετε ένα φουντούκι, θα το σπάσετε και θα το ξεφλουδίσετε. Έπειτα θα το βάνετε στη φωτιά να καβουρντιστή.

Τρίβετε το δάχτυλό σας πάνω στο καβουρντισμένο φουντούκι, κι' αλείφετε τα βλέφαρα σε όλη τους την έπιφάνεια από πάνω και κάτω από τα τσίνοια με προσοχή από το πάνω μέρος της μύτης ως τα μελίγνια. Και κάπως έλαφρότερα κάτω από το μάτι. Τ' άφήνετε λιγάκι κ' έπειτα μ' ένα μαλακό μαντηλάκι λισώνετε το σκορού χρώμα έλαφρά.

Προσέξτε να μην πάη ή σκιά κοντά στη μύτη.

Η Μύτη: Θέλετε να μακρύνετε τη μύτη σας; Άν είστε ξανθή, πουτραρίσετε το πρόσωπό σας με ένα μίγμα σε ίσα μέρη από πούντρα λευκή και πούντρα χρώματος σωμόν. Πάνω δε στη μύτη σας βάλετε μονάχα λευκή πούντρα.

Άν είσθε μελαχροινή, μεταχειρι-σθήτε πούντρα ρασέλ για το πρόσωπο και πιο άνοιχτή για τη μύτη (3 μέρος πούντρα ρασέλ και 1 μέρος λευκή).

Για να κοντύνετε τη μύτη σας κάνετε άκριβώς το αντίθετο, βάζοντας σκουρότερη για τη μύτη και πιο άνοιχτο χρώμα για το πρόσωπο.

Όσο άπλο είναι το μέσον, τόσο ή έντύπωση είναι μεγάλη.

Τα χείλη: Έχετε στόμα μεγάλο και θέλετε να φαίνεται μικρό;

Με το κραγιόνι βάφετε τα χείλη μονάχα μπροστά και σβύνετε τα άκρα των χειλιών με κρέμα και πούντρα λευκή.

Προτιμότερη βέβαια για το σβύσιμο αυτό είναι ή ειδική πάστα, άλλ' αυτή δεν βρίσκεται πάντα πρόχειρη.

Έχετε στόμα μικρό και θέλετε να το μεγαλώσετε; Τραβάτε το κραγιόνι από την μια άκρη στην άλλη διορθώνοντας κανονικά με το δάχτυλο τις γραμμές για να μη φαίνεται σαν βάψιμο παληατσίστικο.

Και στη μια περίπτωση όμως και στην άλλη χρειάζεται προσοχή και έξάσκηση για ν' άποφύγετε τη γελοιοποίηση που φέρνει το κακό βάψιμο.

LILY

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΑΣ

Ένα καλό χρώμα αποτελεί τη μισή ομορφιά. Οί ποιητάι εξυμνώντας τη γοητεία έχουν εξαντλήσει όλο το λεξιολόγιο με το να παραβάλλουν το χρώμα του προσώπου με τον κρίνο, με το χνοδί το ροδάκινο, με το σιντέφι, με το μαργαριτάρι, με το φλιντσί και με τόσα άλλα όμορφα φυτά και πράγματα.

Ένα ώραίο δέρμα, λεπτό, σατινέ, απαλό, μας τραβά με την πρώτη ματιά τόσο, ώστε σκιάζει τα περιτρίγυρα που τυχαίνει πολλές φορές να είναι και ακανόνιστα. Τουναντίον μια γυναίκα που παραμελεί το δέρμα της δίνει την πύ ασημη έντύπωση. Ένα περιποιημένο πρόσωπο κερδίζει φρεσκάδα και νεότητα.

Να είστε τριάντα χρονώ και να φαίνεστε είκοσι. Και δεν είναι βέβαια τα διάφορα κοσμητικά που θα κάνουν αυτό το θαύμα. Τό κάνουν βέβαια για μια βραδυά χορού, μέσα στα δυνατά φώτα, βλάπτουν όμως τόσο πολύ την επιδερμίδα και υγεία αν θελήσουμε να τα συνεχίσουμε. Μονάχα η υγεία δίνει απαλό δέρμα, βελούδινο και το χρωματισμό που θέλουμε.

Δυστυχώς είναι τόσο πολύ σχετική η όμορφιά μας αυτή, με τις κλιματολογικές μεταλλαγές: Πολύ κρύο, πολλή ζέστη. Με την κούραση. Επίσης η λύπη, ή στενοχώρια, ή παραμικρότερη άρρώστια, δλ'αυτά επιδρούν σοβαρά στο πρόσωπό μας. Γι' αυτό πρέπει ναποταθοούμε μονάχα στα κεφάλια της υγιεινής για να μπορούμε όχι μόνο να συντηρούμε αλλά και να κανονίζουμε την όρη του προσώπου μας.

Για τη διατήρηση τη φυσική της χροιάς του προσώπου μας το μόνο πράμα είναι η τήρηση των κανόνων της υγιεινής. Να είμαστε υγιείς, να καθαρίζουμε το στομάχι και επομένως το αίμα μας.

Θα συμβουλέψω τις αγαπητές μου αναγνώστριες να προμηθευτούν όλες ένα κουτί The des Alpes, (τοσί των Άλπεων) και κάθε βράδυ πριν κατακλιθούν να πίνουν ένα ελαφρό ισαγάκι απ' αυτό. Αυτό το τοσί αποτελείται από διάφορα βότανα των Άλπεων, έχει μια ευχάριστη γεύση και έχει το μεγάλο καλό να επενεργή ως δροσιστικό, μαλαχτικό του στομαχίου και πολύ εντερικών. Κι όταν αυτά τα δύο λειτουργούν καλά, να είστε βέβαιες πως όλα πάνε καλά.

Τώρα θα σας δώσω και μερικές συμβουλές που χρειάζονται να τις ξέρετε για προφυλακτικά μέσα για την όμορφη της επιδερμίδος.

- Ο ψυχρός αέρας κάνει κακό στις μελαχρινές.
- Ο ζεστός αέρας βλάπτει τις ξανθές.
- Η τεχνική θερμότης των δωματίων γενικά καταστρέφει το χρώμα του προσώπου, ότι χρώμα κι' αν είναι.
- Ο πολύς ύπνος αλλοιώνει το πρόσωπο.
- Τα ξενύχτια είναι καταστρεπτικά.
- Αποφεύγετε να έχετε τα πόδια σας κρύα.
- Οί συχνές πλύσεις στο πρόσωπο το έρεθίζουν.
- Τό έρεθίζει επίσης και η χρήση του σαπουνιού.
- Τα διάφορα νερά τουαλέτας, μυρωδιές κ.λ.π. που έχουν βάση το οινόπνευμα, το χοντράνουν. Γι' αυτό πρέπει να αρκούμεθα σε άγνό, καθαρό νερό.
- Οί κορσέδες, τὰ παπούτσια, τὰ φορέματα που στενεύουν πολύ κοκκινίζουν το πρόσωπο.
- Τα κρέατα, οί σάλτσες, τὰ μπαχαρικά, τὸ χοιρινό είναι έχθροι τοῦ καλοῦ χρωματισμοῦ.

ΧΟΡΟΙ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

Βρισκόμαστε σε ημέρες χορευτικού όργασμου, αγαπητές μου αναγνώστριες και κάθε μία σας άσφαλώς θά ήθελε να έχη κάποια ιδέα για την τακτική που πρέπει να ακολουθήσει συμμορφούμενη με τα «εθισμένα» σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ας υποθέσω λοιπόν ότι σκοπεύετε να δώσετε ένα χορό. Υποχρεούστε λοιπόν πρό 10 τουλάχιστον ημερών να στείλετε τις προσκλήσεις σας, γιατί πρέπει να δώσετε και τον απαιτούμενο καιρό στις κυρίες να πάνε στη μόδιτρα τους να φτιάσουν την κατάλληλη τουαλέττα.

Οί προσκλήσεις των δίνονται σε καρτονάκια Νο 10 (έτσι θά τις ζητήσετε στον τυπογράφο σας) και με τα ακόλουθα λόγια:

Κον Καν... Παρακαλείσθε όπως ευαρεστηθήτε να τιμήσετε το χορό που θα δώσουμε το βράδυ της... ώραν και στην επί της οδού... αριθ... οίκιαν μας... Η Οικογένεια... Αθηναι, τη... Όταν ο χορός απαιτή όρισμένο ένδυμα, αυτό όρίζεται σε σημείωση κάτω από το προσκλητήριο:

Ένδυμα έσπερίδος ή άποκρηάτικο.

Επίσης την ώρα συγκεντρώσεως όχι νωρίτερα της 10ης και για τις άπογευματινές όχι νωρίτερο της 4ης.

Προσκλήσεις στέλνεται σε όλους τους γνωρίμους και φίλους που θέλετε να έλθουν σπίτι σας.

Σε έπίσημο χοροεσπερίδα στέλνεται προσκλήσεις έκτός από τους φίλους και σε κείνους άκόμα που κάνετε ή δέχεσθε τυπικές έπισκέψεις.

Στις άνεπίσημες χοροεσπερίδες παραλείπονται αί έντυποι προσκλήσεις. Γίνονται προφορικά.

Πολλές φορές θέλετε να καλέσετε και πρόσωπα που δεν τα προσθέτετε στην πρόσκληση «Τη συστάσει της ή του Κου».

Υπάρχει μια παλιά συνήθεια να άπαντούν στις προσκλήσεις ευχαριστώντας, για να ξέρη ή οικοδόεποινα να κανονίση τις περιποιήσεις της. Αυτή όμως ή συνήθεια έχει σχεδόν άτονίσει, διότι συνήθως τις ήμέρες αυτές ούτε τα έξοδα υπολογίζονται πιά ούτε και οί έκτακτες περιποιήσεις.

Για το χορό που θα δώση κάθε οικοδόεποινα χρειάζεται και μια κατάλληλη προετοιμασία.

Ο φωτισμός να δυναμώση έκτός από την αίθουσα την κεντρικήν του χορού και στα άλλα διαμερίσματα. Επίσης στους διαδρόμους, την είσοδο, στις σκάλες κ' έξω από το σπίτι.

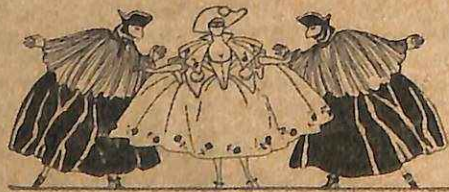
Η έν γένει διακόσμηση των αίθουσών πρέπει να είναι καλλιτεχνική.

Γι' αυτό θα είναι προτιμότερο ή οικοδόεποινα να συμβουλευθ ή νάναθέση σε ειδικό καλλιτέχνη τη διακόσμηση.

Από τα δωμάτια πρέπει ναφαιρεθούν όλα τα όγκωδη έπιπλα και να περιορισθούν στο ελάχιστο για να μεγαλώση όσο το δυνατόν περισσότερο ο χώρος.

Η μουσική θα τοποθετηθ σε μια γωνιά ή και σε κανένα δωμάτιο που να βρίσκεται δίπλα στη μεγάλη αίθουσα.

Η συνέχεια στο έπόμενο.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΑΓΚΙΝΑΡΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ.—Διά 6-8 άτομα πέρνομε 12-14 άγκινάρες μεγάλες και άφ' ού τις καθαρίσωμε άπό τα έξω φύλλα τους, κόβωμε σύρρα τα κοτσάνια τους για να μπορούν να σταθούν όρθιες. Κετόπιν τις κόβωμε από το έπάνω μέρος έως τη μέση, και με ένα κουτάλι βγάζωμε την καρδιά τους, για να κάνουμε θέση για τον κυμά. Τις άλοιβουμε με λεμόνι, για να μην μαυρίσουν, και τις ρίχνωμε μέσα σε κρύο νερό, όπου υπάρχει και μια κουταλιά αλάτι. Σε λίγο τις βγάζωμε, τις στρα γίζωμε και τις βράζωμε με άρκετο νερό, στο όποιο στίβουμε ένα δλόκληρο λεμόνι και βάζωμε έπίσης μια κουταλιά της σούπας βούτυρο ή πάχος, και άνάλογο αλάτι. Έν ώ βράζουν οι άγκινάρες, έτοιμάζωμε μισή όκω κυμά ως εξής: Καβουρδίζωμε 1 ή 2 κρεμμυδάκια φιλοκομμένα και κατόπιν τόν κυμά με άνάλογο βούτυρο. Όταν καβουρδισθ ή καλά τόν σβύνωμε με 50 δράμια άσπρο κρασί άρρεταινωτο και μισή όκω νερό, ρίχνωμε

έπάνω τους το άλλο μισό μίγμα. Κόβωμε 200 δράμια φρέσκες τομάτες και σκεπάζωμε όλη την έπιφάνεια του ταψιού (αν είναι φέτα ψάρι, βάζωμε σε κάθε φέτα κι' ένα κομμάτι τομάτα). Έπειτα βάζωμε σε μια λεκάνη 150 δράμια λάδι, το ζουμί ένός λεμονιού και λίγη τομάτα πελτέ. Τ' αναμειγνύωμε όλα και περιλούζωμε το φαγητό. Βάζωμε το ταψι στο φούρνο και σε μισή ώρα ή τρία τέταρτα είναι έτοιμο.

ΑΡΝΙ ΓΙΟΥΒΕΤΣΙ ΠΑΣΤΑ.—Διά 6-8 άτομα, πέρνομε μια όκω κρέας, το κόβωμε σε μερίδες, το βάζωμε σε ταψι, το ρίχνωμε άνάλογο βούτυρο, αλάτι, πιπέρι, πελτέ από τομάτα φρέσκη ή κονσέρβα και το βάζωμε στο φούρνο. Από καιρού εις καιρόν πρέπει να γυρίζωμε το κρέας να μη καή. Όταν ψηθεί βγάζωμε το κρέας και στη σάλτσα ρίχνωμε νερό ή ζουμί από κρέας και το ξαναβάζωμε στο φούρνο. Όταν το νερό πάρη βράσι τότε ρίχνωμε 300 δράμια πάστα της άρεσκείας μας και λίγη τομάτα άκόμη. Η

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ
Άγκινάρες γεμιστές Αύγα τηγανιτά
Πατάτες τηγανιτές Γιούρτι
Φρούτα Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Κουκιά πλακι Χόρτα ραδίκια
Έληές—Ρέγκα—Φρούτα Έληές—Φρούτα
ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι φούρνου Πιλάφι σκέτο
Σαλάτα λάχανο Τυρί
Φρούτα Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ
Άρνι γιουβέτσι μακαρ. Λουκάνικα τηγανιτά
Σαλάτα μαρουλι—Τυρί Τυρί—Γλυκό
Γλυκό σοκολάτα Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ
Κταπόδι πατάτες Μακαρόνια σάλτσα
Τυρί Γιούρτι—Κομπόστα
Φρούτα

ΤΡΙΤΗ
Μπακαλιάρο πλακι Άντιδια αυγολέμονο
Τυρί κασέρι—Φρούτα Τυρί κασέρι—Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ
Φασόλια γήγαντες Κουνουπίδι σαλάτα
Έληές—Σκουμπρι Έληές—Φρούτα
Φρούτα Κομπόστα

σάλτσα πρέπει να είναι τόσο, ώστε να σπεπάζεται ή πάστα. Κατ' αυτόν τόν τρόπο μένει το ταψι στο φούρνο με την πάστα, έως ότου ψηθ ή. Όταν κοντεύει να είναι έτοιμο, ξαναρρίχνωμε το κρέας, πέρνει λίγη βράση μαζι, καίωμε λίγο βούτυρο, το ζεματίζωμε κι' είναι έτοιμο για σερβίρισμα.

ΚΤΑΠΟΔΙ ΠΑΤΑΤΕΣ.—Πέρνομε μισή όκω καταπόδι, και άφ' ού το κόψωμε σε μικρά κομμάτια και το πλύνωμε, το βάζωμε σε λίγο νερό μαζί με 2-3 κρεμμύδια καθαρισμένα και κομμένα σε φέτες. Άφ' ού μισοβράσουν ρίχνωμε μια όκω πατάτες καθαρισμένες και κομμένες σε φέτες, πιπέρι και λάδι. Και τα άφίνωμε να ψηθούν.

ΓΛΥΚΟ ΣΟΚΟΛΑΤΑ.—Τρίβωμε 40 δράμια σοκολάτα με την φιλή έξοτρα. Βάζωμε σε μια λεκάνη 75 δράμια φρέσκο βούτυρο και το δουλεύωμε μαζί με 75 δράμια φιλή ζάχαρι επί ένα τέταρτο της ώρας. Σπάζωμε 5 αυγά και τους μών κροκούς τους ρίχνωμε στο μίγμα που φιάξαμε και έξακολουθώμε το δουλέμα επί 10 λεπτά της ώρας, προσθέτοντες και τη σοκολάτα. Τα άσπράδια τα κάνωμε μαρέγκα. Όταν φιάξωμε τη μαρέγκα, ρίχνωμε τη μισή στο μίγμα, ύστερα προσθέτομε 75 δράμια άλευρι, τα άνακατώνωμε καλά όλα μαζί και προσθέτομε και την υπόλοιπη μαρέγκα.

Πέρνομε μια φόρμα ή μικρή βαθειά κατασρόλα και την γεμίζωμε κατα τέτοιο τρόπο ώστε να μείνη κενό άπάνω 3-4 δάχτυλα και τη βάζωμε να ψηθ ή σε άδύνατο φούρνο.

ΑΝΤΙΔΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ.—Διά 6 άτομα πέρνομε μια όκω αντίδια: τα καθαρίζωμε άπό τα πράσινα και σκληρά φύλλα τους και τα κόβωμε σε μικρά συμμετρικά κομμάτια. Κατόπιν τα πλένωμε καλά σε άφθονο νερό και αν θέλωμε να λευκάνουν, τα ζεματίζωμε πριν τα βράσωμε, σε βραστό νερό. Κατόπιν τα βράζωμε καλά. Όταν βράσουν τα στραγγίζωμε και τα ρίχνωμε σε μια κατασρόλα ή τηγάνι. Άφ' ού προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τα τοιγαρίζωμε με το βούτυρο ρίχνοντες, αν έχωμε, και ζουμί από κρέας. Άφ' ού τοιγαριθθούν καλά, φιάχνωμε το αυγολέμονο, το ρίχνωμε στην κατασρόλα κατεβασμένη, και τα σερβίρωμε.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ ΤΟ 'ΕΠΤΑ

σκοτωθή μετά έξη μήνες κατά τέτοιο τραγικό τρόπο στα σύνορα του Μαρόκου — ο Γιάννης Δασπρύ κι' εγώ, έγυρίσαμε μαζί, έκνευρισμένοι κάπως από τη σκοτεινή και χλιαρή νύχτα.

Σάν έφθάσαμε μπροστά στο μικρό μέγαρο που καθώμουνα πρό ενός έτους, στο Νεϋλλύ, επί του βουλευάρτου Μαγιό, ο φίλος μου έφυγε, κι' εγώ έβγαλα το κλειδί κι' άνοιξα. Σκοτάδι. Ο ύπνρέτης μου έλειπε, του είχα δώσει άδεια. Τό σκοτάδι και ή σιωπή μου φάνησαν δυσάρεστα, οι ληστρικές ιστορίες μ' είχαν έκνευρίσει. Άνέβηκα στο δωμάτιό μου ψηλαφιστά, όσο μπόρεσα γρηγορότερα, άναψα τη λάμπα μου και κάπως ήσυχασα. Γούθηκα, πήρα ένα βιβλίο που διάβαζα κείνη τη μέρα κι' έπεσα να κοιμηθώ. Άλλά μόλις τ' άνοιξα στο μέρος όπου είχα τό μαχαίράκι που κοβα τό φύλλα, και που τόχα βάλει στη σελίδα πουμεινα, είδα ένα γράμμα για μένα με πέντε κόκκινες σφραγίδες και με τη λέξη «Έπείγον». Ποιος τό είχε βάλει σ' αυτό τό μέρος; Με κάποια νευρική ταραχή έσχισα τό φάκελλο κι' εδιάβασα.

«Από τη στιγμή που θ' άνοιξετε αυτό τό γράμμα, μην κινηθήτε πιά, μην κάνετε ούτε ένα κίνημα, μη βγάλετε ούτε μία φωνή, ό,τι κι' άν συμβή, ό,τι κι' άν ακούσετε. Άλλοιώς είσατε χαμένος».

Κι' εγώ βεβαίως δέν είμαι καθόλου φοβιτσιάρης. Άλλά κείνο τό βράδυ βρισκόμουνα σέ άνώμαλο πνευματική κατάσταση. Και άλλως τε μέσα σ' όλα αυτά δέν ύπήρχαν τόσα άνησυχιστικά που θά μπορούσαν νά ταραξουν την ψυχή και του πιο τολμηρού;

Τά δάχτυλά μου έσφιγκαν νευρικά τό φύλλο του χαρτιού τό ξαναδιάβασα κι' ήμουνα έτοιμος νά γελάσω. Ποιος μ' έμπόδιζε; Ποιος άπροσδιόριστος φόβος μούφραζε τόν λάφυργα; Νά σβύσω τό φώς; Δέν τ' άσβυσα. Τί καθώμουνα νά σκέπτομαι; Τό καλύτερο που είχα νά κάνω, ήταν νά κλείσω τό μάτι. Τάκλεισα. Την ίδια στιγμή μέσα στην άπόλυτη ήσυχία ακούσθηκε ένας έλαφρός θόρυβος, έπειτα τριζήματα. Κι' αυτά μου φάνηκε ότι έρχόντουσαν από τό διπλανό μεγάλο δωμάτιο, όπου είχα βάλει τό γραφείο μου, και από όπου με χώριζε τό χώλ. Η προσέγγιση του κινδύνου μ' έρέθισε περισσότερο και νόμισα πώς θά σηκωνόμουνα, θ' άρπαζα τό πιστόλι μου και θάτρεχα στη διπλανή κάμαρα. Και όμως δέν σηκώθηκα καθόλου. Μπροστά μου, μία από τίς κουρτίνες του άριστερου παραθυριού είχε κινηθή. Δέν μπορούσα ν' άμφιβάλω. Είχε κινηθή, έκινείτο ακόμη! Και είδα — ά, αυτό τό είδα καθαρά — ότι ήτανε στο μεταξύ αότης και του παραθυριού,

είς τό πολύ στενό αυτό μέρος, ένα κεφάλι ανθρώπου, που έμπόδιζε με τόν όγκο του τό ύφαστα νά πέφτει ίσια. Και αυτό τό πλάσμα μ' έβλεπε, ήταν βέβαιο πώς μ' έβλεπε μέσα από την άραιότητα του ύφασματος. Και έκατάλαβα: Ένώ οι άλλοι έπερνάνε τά λάφυρά τους, ή δική του άποστολή ήταν νά με κρατάη σ' άπόσταση. Νά σηκωθώ; Ν' άρπάξω τό πιστόλι μου; Άδύνατο, ήταν εκεί, στο έλάχιστο κίνημα, στην παραμικρότερη φωνή, ήμουν χαμένος.

Ένας βίαιος κρότος συνεκλόνησε τό σπίτι, και τόν διεδέχθηκαν άλλοι μικρότεροι και γρήγοροι, όμοιοι με κείνους που κάνει ένα σφυρί σάν χτυπή μια λάμα. Κι' ύστερα άλλοι κρότοι, χαλασμός κόσμου, πράγμα που δείχνε πώς δέν τούς έμελλε τίποτε και ειργάζοντο άσφαλισμένοι. Είχαν δίκιο. Έγώ δέν κινήθηκα. Ήταν δειλία; Όχι, μάλλον λιποθυμία, άδυναμία νά κινήσω τό χέρι μου, ίσως φρονημάδα; γιατί νά χτυπηθώ, άφού πίσω απ' αυτόν τόν άνθρωπον θά ήσαν άλλοι δέκα; Νά ριφokinδυνέψω τη ζωή μου για μερικά μικροπράγματα;

Κι' αυτό τό μαρτύριο διήρκεσε όλη τη νύχτα. Ο θόρυβος έπαυσε, αλλά εγώ έπερίμενα νά ξαναρχίσω. Και ό άγνωστος αυτός που μ' έβλεπε με τό πιστόλι στο χέρι; Τό τρομαγμένο μου βλέμμα δέν τόν άφηνε καθόλου. Και ή καρδιά μου χτυπούσε. Και ίδρωτας έβγαίνε από τό μέτωπό μου, από όλο τό σώμα μου...

Ξαφνικά αναθάρρησα. Τό άμάξι του γαλατά, πέρασε από τό βουλευάρτο κι' είχα την έντύπωση ότι ή αύγή γλυστρούσε μέσα από τίς κλειστές γρίλλες και ότι έξω λίγο φώς άνακατόνιζε με τό σκοτάδι. Και ή ήμερα μπήκε στο δωμάτιο. Πέρασαν κι' άλλα άμάξια. Όλα τά φαντάσματα της νύχτας χαθήκανε.

Τότε έβγαλα τό ένα μου χέρι από τό κρεββάτι σιγά-σιγά, άθόρυβα. Άπέναντι δέν κινήθηκε τίποτα. Πρόσεξα καλά τό ζάρωμα της κουρτίνας, τό μέρος άκριβώς που έπρεπε νά σκοπεύσω, ύπολόγισα τās κινήσεις που έπρεπε νά κάνω, βούτηξα τό περιστροφό μου και έπυροβόλησα. Άμέσως έπήδησα από τό κρεββάτι μου, σάν νά έλευθερώθηκα, κι' έτρεξα στην κουρτίνα. Τό ύφασμα είχε τρυπηθή και τό τζάμι έπίσης. Ός προς τόν άγνωστον δέν μπόρεσα νά τόν βρω, για τόν άπλούστατο λόγο ότι δέν ήτανε κανένας εκεί!

Κανένας! Όστε όλη τη νύχτα ήμουνα καρφωμένος στη θέσι μου από μία πτυχή της κουρτίνας! Και σ' αυτό τό διάστημα, κλέφτες... Έξω φρενών τότε, με όρμη που δέν την συγκρατούσε τίποτα, έξεκλειδώσα, άνοιξα την πόρτα και πήδησα στο χώλ, άνοιξα μία άλλη πόρτα και βρέθηκα μέσα στη σάλλα.

Άλλά μία κατάπληξη μ' έκάρφωσε

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΟΥΠΑ,

στο κατώφλι άσθμαίνοντας, σατισμέ-
νος, πολύ περισσότερο έκπληκτος από
τότε, που δέν βρήκα πίσω από την
κουρτίνα τόν άγνωστο. Δέν έλειπε τί-
ποτα. Όλα εκείνα που νόμιζα ότι μ' έ-
πείραζαν, έπιπλα, εικόνες παληά βε-
βαιά, και παληά μεταξωτά, όλα ή-
ταν στη θέση τους! Πράγμα άκατα-
πείστο! Ήταν άδύνατο νά πιστέψω
στα μάτια μου. Έν τούτοις ό χαλα-
ρός έκείνος, οι κρότοι αυτοί της με-
τακίνησης... Έκανα τό γύρο του δω-
ματίου, έζήτησα τούς τοίχους, έπρό-
σπευσα καλά, άσφαλώς δέν έλειπε τίποτα.
Κι' έκείνο που μου ζάλιζε περισσότερο
τό τό κατώφλι ήταν ότι τίποτε δέν
είχαν πώς έπέρασαν κακοποιοί, κα-
κοί ίχνος, ούτε μία καρέκλα μετατο-
πισμένη, ούτε ένα ίχνος πατήματος.
Έν τούτοις εγώ είχα ακούσει καλά.
Έγραφα καλά, πιθαμή προς πιθαμή,
όλο τό δωμάτιο. Τίποτα! "Η, μάλλον,
όλα μπορώ νά τό θεωρήσω ως εύρη-
μα. Κάτω από ένα μικρό περικόκ χα-
λάρ, βρήκα ένα τραπουλόχαρτο. Ήταν
ένα έπτά κούπα, όμοιο μ' όλες τίς έπτά
κούπες των χαρτιών της γαλλικής
τράπουλας, αλλά τό όποιο κίνησε τη
προσοχή μου από μία λεπτομέρεια άρ-
κετά περίεργη. Η μύτη του καθενός
από τά έπτά κόκκινα σχήματα που
μαρτύρουν σάν καρδιές, είχε μία στρω-
γυλή και κανονική τρύπα, που θάχε
άνοιχθή με τρυπητήρι.

Αυτό ήταν όλο. Ένα γράμμα στο
βιβλίο μου, ένα τραπουλόχαρτο και τί-
ποτα άλλο. Ήσαν τάχα αυτά άρκετά
για νά πεισθώ πώς δέν είχα όνειρευθή;
Όλη τη μέρα εξακολούθησα νά
λέω νά τό πάτωμα και τούς τοίχους.
Ήταν εκεί εικόνες, αγαλματάκια, βυ-
ζαντινές συνθέσεις, μεσαιωνικά τοιχο-
γραφήματα, ένας βάκχος που τρυπού-
σε ένα βαρέλι, ένας αυτοκράτωρ με
μασώ διάδημα με μεγάλη γενειάδα
και μ' ένα σπαθί στο δεξιό χέρι. Άπ'
όλα αυτά ήτανε ένα πελώριο παράθυρο,
πουμεινε όλη τη νύχτα άνοιχτό. Φαν-
τασθήκα ότι οι κλέφτες έμπήκαν από
εκεί, αλλά δέν βρήκα κανένα ίχνος,
ούτε τό έδαφος της αύλης, ούτε στο
χώλ.

Δέν πήγα στην άστυνομία γιατί φο-
βήκα ότι θά μ' έπερναν στην κοροϊ-
α. Τά έγγραφα όμως όλα λεπτομέ-
ρως την άλλη μέρα στο γρονογράφη-
μα μου τό «Ζιλ Μπλάς» όπου έγρα-
ζόμουνα τότε. Κανένας δέν τό πήρε
στίς σαβάρ. Ο Σαλν-Μαρτέν μ' έκο-
ρούβει. Ο Δασπρύ έν τούτοις, που
τό άρεσαν τέτοιες ιστορίες, ήρθε νά
με ίδι, θέλησε νά του έξηγήσω την υπό-
θεση και την έμελέτησε, χωρίς νά κα-
ταλάβη κι' αυτός περισσότερα πράγ-
ματα από μένα.

Τό άλλο πρωί ό ύπνρέτης μου άνηγ-
γισε ότι κάποιος μ' έζητούσε. Τόν
έβρηκα. Ήτανε ένας άντρας καμιά
σαρανταριά χρονών, πολύ μελαχροί-
νος, με μορφή ζωήρη, με ρούχα καθα-
ρά και κομψά, αλλά τριμμένα. Χωρίς

προλόγους μου είπε πώς διάβασε
τό χρονογράφημά μου και μ' έρώ-
τησε άν όλα αυτά ήταν αλήθεια.
Όταν τόν έβεβαίωσα ότι δέν είχα
προσθέσει τίποτα με τη φαντασία
μου, μου είπε πώς είχε νά μου δώ-
ση μερικές πληροφορίες, άλλ' ήθε-
λε πριν νά μείνη για τρία λεπτά
της ώρας μοναχός του, έντελώς μο-
ναχός, στη σάλα. Δέχθηκα. Τόν
πήγα εκεί και άποσύρθηκα. Αρχι-
σα νά μετρώ τά δευτερόλεπτα με
άγωνία. Γιατί; Ούτ' εγώ δέν ήξερα.
Πέρασε ένα λεπτό, δύο λεπτά, δυό-
μιση, δυό και τρία τέταρτα. Ξαφνι-
κά, ακούστηκε ένας πυροβολισμός.
Με μερικά πηδήματα βρέθηκα στη

σάλα και μου ξέφυγε κραυγή φρίκης:
Στό μέσο του δωματίου, ήταν σωρια-
σμένος ό άγνωστος, γεμμένος, στο ά-
ριστερό πλευρό. Αίμα έτρεχε από τό
κρανίο του άνάμικτο με κομμάτια μυα-
λά. Κοντά στο χέρι του ένα ρεβόλβερ
έάνιχνε ακόμη. Ένας σπασμός τόν
συνεκλόνησε και τίποτε άλλο!

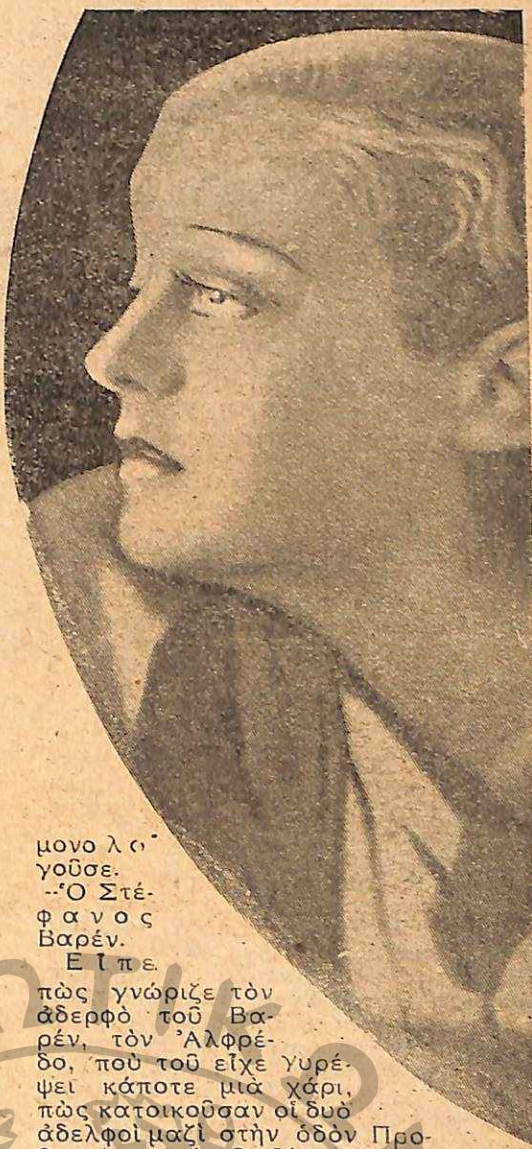
Άλλά περισσότερο απ' αυτό τό φρι-
καλέο θέαμα μ' έξέπληξε κάτι άλλο:
Δυό βήματα μακριά του, ύπήρχε ένα
έπτά κούπα! Τό σήκωσα. Οι έφτά ά-
κρες των έφτά κόκκινων καρδιών ήταν
τρυπημένες.

Υστερα από μισή ώρα έφθασε ό ά-
στυνόμος του Νεϋλλύ, κατόπιν ό άστυ-
ίατρος, έπειτα ό άρχηγός της δημο-
σίας άσφαλείας. Έγώ δέν είχα πειρά-
ξει τό πτώμα καθόλου. Έκαναν έρεύ-
νας, αλλά δέν βρήκαν τίποτα. Όλα τά
έπιπλα, στη θέσι τους, στίς τσέπες του
πτώματος, ούτε μία κάρτα, ούτε ένα χαρ-
τί. Άλλά δέν ήρθε βέβαια ό άνθρωπος
έκείνος για ν' αυτοκτονήσει στο δικό
μου σπίτι. Κάποια αίτία ύπήρχε, κ'
αυτή την αίτία την εξακρίβωσε στα
τρία λεπτά πουμεινε στο δωμάτιο.
Άλλά τί τάχα είδε, ποιο τρομερό μυσ-
τικό εξακρίβωσε;

Τη τελευταία στιγμή μία ξαφνική ά-
νακαλύψις μου έφάνη ένδοξή. Όπως
έσηκώσαν οι κλητήρες τό πτώ-
μα, από τό χέρι του σκοτωμένου ξέφυ-
γε ένα τσαλακωμένο έπισκεπτήριο.
Έγραφε: Γεώργιος Άνδερμάτ. Όδός
Μπερρύ 37.

Τί έσήμαινε αυτό; Ο Γεώργιος Άν-
δερμάτ ήταν μεγαλοτραπεζίτης στο
Παρίσι, ιδρυτής και πρόεδρος της Με-
ταλλευτικής Τραπεζής. Ζούσε πολυτε-
λέστατα, ήταν βαθύπλουτος, ήταν σύ-
ζυγος μιάς ώραιότατης γυναίκας. Μη-
πως αυτός ήταν ό πεθαμένος; Ο άρχη-
γός της Άσφαλείας που τόν γνώριζε
είπε ότι δέν ήταν αυτός. Πήγε στο
τηλέφωνο, έψαξε τόν οδηγό, πήρε τόν
άριθμό 415-21 και τηλεφώνησε νάρθη
ό κ. Άνδερμάτ γιατί ήταν άνάγκη.

Είκοσι λεπτά της ώρας άργότερα ό
κ. Άνδερμάτ κατέβαινε από τό αυτο-
κίνητό του. Τού είπαν τί συνέβαινε, τόν
πήγαν στο δωμάτιο, που ήταν τό πτώ-
μα. Κάποια στιγμιαία συγκίνηση σκία-
σε τη μορφή του κι' είπε σιγά σάν νά

μονο λο-
γούσε.
...Ο Στέ-
φανος
Βαρέν.

Είπε.

πώς γνώριζε τόν
άδερφό του Βα-
ρέν, τόν Άλφρέ-
δο, που του είχε γυρέ-
ψει κάποτε μία χάρη,
πώς κατοικούσαν οι δυό
άδελφοί μαζί στην όδον Προ-
βηγγίας, και πώς δέν μπορού-

σε νά ξέρη γιατί αυτοκτόνησε, ούτε
πώς βρέθηκε ή δική του κάρτα στα χέ-
ρια του. Η άνάκρισις πολύ λίγα πράγ-
ματα εξακρίβωσε: "Ότι οι άδελφοί
Βαρέν, Έλβετοί την καταγωγήν, είχαν
περάσει με διάφορα δνόματα, ζώνν ύ-
περβολικά ταραχώδη, συχνάζοντες στα
χαρτοπαίγνια και σχετιζόμενοι με κα-
κοποιούς διεθνείς. Στόν άριθμό 24 της
όδου Προβηγγίας όπου οι άδελφοί Βα-
ρέν είχαν πραγματικώς καθήσει πρό
έξη έτών, κανείς δέν ήξερε τί έγιναν.

Εξομολογούμαι ότι ή ύπόθεσις αυτή
μου φανότανε τόσο μπερδεμένη, ώστε
δέν έπίστευα καθόλου ότι ήταν δυνατό
νά βρεθί μία λύσις. Άλλ' ό Γιάννης
Δασπρύ απ' έναντίας, ένδιέφερετο πολ-
ύ και αυτός μου έδειξε τό έξης χρονι-
κό ξένης έφημερίδος, που άνεδημοσί-
ευεν όλος ό τύπος.

Παρουσία του αυτοκράτορος και εις
μέρος που θά τηρηθή μυστικόν μέχρι
της τελευταίας στιγμής, έτελεσθησαν
αί πρώται δοκιμαί ενός υποβρυχίου, τό
όποιον πρόώριστα νά ανατρέψη τας
μελλούσας συνθήκας του ναυτικού πο-

λέμου. Μία ακριτομύθια μας απέκάλυψε το όνομά σου. Λέγεται «τὸ Ἐπτὰ Κοῦπα».

Τὸ «Ἐπτὰ Κοῦπα»! ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τυχαία σύμπτωση ἢ μήπως ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ καὶ τοῖς σὺνδεσμοῖς μεταξὺ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑποβρυχίου καὶ αὐτῶν ποὺ διηγήθηκα; Ὁ Δασπρὺ τὸ θεωροῦσε πιθανόν. Μετὰ δυὸ ἡμέρας ἐδημοσιεύησαν τὰ ἐξῆς:

«Διαδίδεται ὅτι τὰ σχέδια τοῦ ὑποβρυχίου «Ἐπτὰ Κοῦπα» ἔχουν ἐκπονηθῇ ἀπὸ γάλλους μηχανικοὺς, οἱ ὁποῖοι τὰ ἔδωσαν στὸ Γερμανικὸ Ναυαρχεῖον ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶταί τους δὲν τὰ ἠθελαν. Τὰς πληροφορίες αὐτὰς τὰς παρέχουμεν μὲ κάθε ἐπιφύλαξη.»

Ἐνῶ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ ἐφημερίς «Γαλλικὴ Ἡχώ» ἐδημοσίευσε μὲ τὴν ὑπογραφή Σαλβατῶρ, τὰ ἐξῆς, ποὺ καθὼς θυμοῦνται ὅλοι, ἐπροκάλεσαν τεραστίαι ἐντύπῳσι.

«Θὰ εἴμεθα σύντομοι. Πρὸ δέκα ἐτῶν νεαρὸς μηχανικός τῶν μεταλλείων ὁ Λουδοβίκος Λακόμπ, ἐνοίκιασε τὸ ὕψ. ἀριθμὸν 10 σπῖτι τοῦ βουλευτῆ Μαργιό. Τῇ μεσοβάρῃ τῶν ἐκ Λαζάνης ἀδελφῶν Βαρὲν, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἦτο βοηθὸς του, ἐγνωρίσθη μὲ τὸν τραπεζίτην κ. Γεώργιον Ἀνδερμάτ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ φροντίσῃ στὸ ὕψ. πουργεῖο τῶν Ναυτικῶν ν' ἀγοράσῃ τὰ σχέδια ἐνὸς ὑποβρυχίου, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψῃ αὐτός. Ἐπὶ δύο χρόνια ὁ Λακόμπ πῆγαινε στὸ σπῖτι τοῦ τραπεζίτη καὶ τοῦ ἔδειχνε τὶς διάφορες τελειοποιήσεις τῆς ἀνακαλύψεώς του. Ἐνὰ βράδυ ἔφαγαν μαζὺ. Στὰς ἑνδεκά καὶ μισή ὁ Λακόμπ γύρισε σπῖτι του ἀλλ' ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶδε κανεὶς. Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθη, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε. Ὅλοι νόμισαν ὅτι ὁ ἰδιόρρυθμος νεὸς ἔφυγε γιὰ ταξεῖδι. Τὶ ἔγιναν ὅμως τὰ σχέδια, κι' ἂν ἀκόμη πιστεύουμε πὼς ὁ Λακόμπ πῆγε ταξεῖδι; Τὰ πῆρε μαζὺ του; Τὰ κατὰστρεψε; Ἰδοὺ τὴ ἀνεκάλυψα ἐγὼ. Τὰ σχέδια ὑπάρχουν. Τὰ πῆραν οἱ ἀδελφοὶ Βαρὲν καὶ τὰ πούλησαν σὲ μιὰ ξένη Δύναμη, μάλιστα ἔχω καὶ μπορὼ νὰ δημοσιεύσω ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Βαρὲν καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ξένης δυνάμεως. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς δοκιμὰς τοῦ ὑποβρυχίου, ἀπέτυχαν. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἀπὸ τὰ σχέδια ἔλειπαν μερικὰ ἄλλα, ἡ κεῖνα ποὺ ὁ Λακόμπ παρέδωσε στὸν κ. Ἀνδερμάτ τὸ βράδυ τῆς ἐξαφανίσεώς του. Αὐτὸς τάχει, αὐτὸς σιωπᾷ, δὲν λέγει τίποτα ἐνῶ τὰ ξέρεει ὅλα. Διατὶ; Ὁ ἴδιος θὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Περιμένουμεν ἀπ' αὐτὸν ἐργα καὶ ὅχι λόγια. εἰδεύει...»

Μ' ὅλη τὴν ὠμὴ ἀπειλή ὁ κ. Ἀνδερμάτ ἐξήκολούθησε νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα. Ὁ Σαλβατῶρ ἔγραψε πάλι:

«Εἶτε τὸ θέλει ὁ κ. Ἀνδερμάτ εἶτε ὄχι, θὰ μὲ βοηθήσῃ στὸ ἔργον ποὺ ἀνέλαβα.»

Τὸ βράδυ ποὺ δημοσιεύθηκαν αὐτὲς ἡ λέξεις ἔφαγα μὲ τὸν Γιάννη Δασπρὺ καὶ συζητούσαμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὅταν ξαφνικά, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, ὁ

ὕπνερτός μου, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μιὰ κυρία σκεπασμένη μὲ πυκνὸ πέπλο. Φαίνεται πὼς μπῆκε μόνῃ της ἀπὸ τῆ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἦξερε λοιπὸν τὴ διαίρεσι τοῦ σπιτιοῦ;

Τὴν ὑπεδέχθηκα, τῆς εἶπα πὼς ἐγὼ ἤμιον ὁ οἰκοδεσπότης. τῆς συνέστησα τὸ φίλο μου καὶ τὴ ρώτησα τί ἤθελε. Ἐβνάλε τότε τὸ πέπλο τῆς ἦταν μελαγχροινὴ, μὲ κανονικὸ πρόσωπο, ἐλακυστικὴ μὲ μάτια αὐστηρὰ καὶ περιόλυπα. Μᾶς εἶπε δὲ ὅτι ἦταν ἡ κυρία Ἀνδερμάτ! Καὶ μὲ προσποιητὴ ἀταραξία μᾶς προσέθεσε πὼς ἦρθε νι' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη ὑπόθεσι. Ἐνῶ ἐταράχθηκα ἄλλ' ὁ Δασπρὺ ἐπῆγε κοντὰ της καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν ἐννῶριζε τὸν Λουδοβίκον Λακόμπ. Ἐκεῖνη ἀπάντησε ὅτι τὸν εἶχε γνωρίσει κι' ὅτι γιὰ τελευτήϊα φορὰ τὸν εἶδε τὸ βράδυ ποὺ ἐξαφανίσθηκε. γιὰτὶ ἔφαγαν καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ, μὲ τὸν ἄνδρα τῆς. Δὲν ἔκουσε τὴν ὑπόνοιάν της ὅτι γι' αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι ἦταν ἔνοχοι οἱ ἀδελφοὶ Βαρὲν.

— Ὅταν μᾶς ἄφισεν ὁ Λουδοβίκος Λακόμπ, ἐσυνέχισε ἡ κυρία Ἀνδερμάτ, εἶνε μαζὶ τοῦ μὴ πετῶντα ὅπου εἶνε βαλμενὰ τὰ ἐγγράφα του. Ἐνῶ ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ ἄλλος Βαρὲν ποὺ ζῇ καὶ ὁ ἄνδρας μου συναντήθηκαν καὶ ὁ ἄντρας μου ἐβεβαίωθηκε σ' αὐτὴ τὴ συνέντευξιν ὅτι τὰ ἐγγράφα τοῦ Λακόμπ τὰ εἶχαν οἱ δυὸ ἀδελφοί. αὐτὰ καὶ κατὰ ἄλλα καὶ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ ἐκβιάσουν τὸν ἄνδρα μου, ἀλλὰ ποὺ παντὸς ἐνέειν.

Ὁ Δασπρὺ ἐκατάλαβε. Τὴν ἐβίωσε μὲ τὶς ἐρωτήσεις τουκι' ἐκίνη ὠμολόγησε ὅτι εἶχε νοῆσαι ἐρωτικές ἐπιστολὰς στὸ Λακόμπ. ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς δὲν τὶς εἶχε ἰδεῖ. ἀλλὰ τὶς φανταζότανε καὶ μὲ τοὺς μυστικούς ποσάτορας του εἶνε προσπάθησε νὰ τὶς πῶσιν ἀπὸ τοὺς Βαρὲν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ. Τὸν ἐξεβίασαν καὶ δὲν μιλοῦσε, ἀλλ' ἀπὸ τότε ζοῦσαν σγεδὸν σὰν χωρισμένοι, ἂν καὶ τὴν ἀναποῦσε τρελά. Εἶπε ἀκόμη ὅτι τὰ ἐγγράφα τὰ εἶχε κρύψει σὲ μιὰ κρύπτη ποῦτανε σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο σπῖτι ὅπου εἶχε κατοικήσει ὁ Λακόμπ καὶ ποὺ ἦταν ξενόκιστο μέχρι πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Τ'

ἄφιναν ἐδῶ Ἀλλὰ τὴνύχτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Ἰουνίου ὁ ἄνδρας τῆς ἐπῆγε ἐκεῖ, βρῆκε τὴν κρύπτη, ἀνοίξε, τὰ πῆρε, κι' ἄφησε τὴν κάρτα του. Ὅταν ὁ Βαρὲν διάβασε τὸ χρονογράφημα τοῦ Ζιζὶ Μπλάς, ἦρθε ἐκεῖ, βρῆκε τὸ κιβώτιο ἄδειο κι' ἠτοκτόνησε.

Ὁ Δασπρὺ ποὺ ἄκουσε αὐτὴ τὴ διήγησι μὲ προσοχὴ τὴν ρώτησε κι' αὐτὴ τοῦ εἶπε ὅτι ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἄνδρας τῆς δὲν τῆς ἐφέρετο χειρότερα. Ἐπομένως, συνεπέρασε ὁ Δασπρὺ, δὲν εἶχε πάρῃ τίς ἐπιστολὰς αὐτὸς, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος, ἐκεῖνο ὁ μυστηριώδης πρόσωπο ποὺ ἐνῶ δὲν φαινότανε, τὰ ἐσκάρωνε ὅλα. Αὐτὸς μὲ τοὺς φίλους του βρῆκε τὴν κρύπτη, τὰ πῆρε, κι' ἄφησε τὴν κάρτα τοῦ τραπεζίτη. Αὐτὸς ποὺ ἔγραψε στὴν «Ἡχώ» μὲ τὸ ψευδώνυμο Σαλβατῶρ.

— Τότε, ἐψιθύρισε περίτρομη ἡ κυρία Ἀνδερμάτ, ἔχει τίς ἐπιστολὰς μου καὶ τώρα φοβερίζε τὸν ἄνδρα μου. Τὶ νὰ κάνω, θεέ μου;

— Νὰ τοῦ γράψετε, τῆς εἶπε καθαρὰ ὁ Δασπρὺ, καὶ νὰ τοῦ τὰ ἐμπιστευθῇ ὅλα. Τὸ συμφέρον του εἶναι καὶ δικό σας. Ὁ ἄνδρας σας ἔχει τὰ χαρτιά ποὺ συμπληρώνουν τὰ ἐγγράφα τοῦ ὑποβρυχίου, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐ, λοιπόν, γράψτε τὸ στὸ Σαλβατῶρ.

Ἡ κυρία Ἀνδερμάτ συνεμορφώθηκε μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ Δασπρὺ. Ἐγραψε στὸ Σαλβατῶρ καὶ μετὰ δυὸ ἡμέρες ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν. καὶ μοῦ τὴν ἔφερε νὰ τὴν ἰδῶ. Κότταξα τὸ σημεῖμα καὶ γνώρισα τὸ γραφικὸ χαρακτήρα. Ἦταν ὁμοῖος μὲ τὸ γράμμα ποὺ βρῆκα στὸ βιβλίο μου τὴν 22ν Ἰουνίου. Καὶ ἔλεγε: «Αἱ ἐπιστολαὶ δὲν βρίσκονται ἐκεῖ. Ἀλλὰ θὰ τὶς πάρω, ἢ συγχάστε Σ».

Ὁ Δασπρὺ εἶχε δίκην. Διοργανωτὴς ὅλης αὐτῆς τῆς υποθέσεως ἦταν ὁ Σαλβατῶρ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε τὸ σπῖτι γιὰ νὰ βροῦμε τὴν κρύπτη. Στὴν αὐτὴ ἀνακαλύψαμε μιὰ πλάκα. Τὴν τραβήξαμε κι' ἀνατρίχιασα. Εἶδα ἕνα σκελετὸ καὶ δίπλα του, μιὰ χάλκινη πλάκα κι' ἀπάνω τῆς ζωγραφισμένο ἕνα ἐπτὰ κούπα.

Ἐνῶ ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἔλαβα ἕνα μπιλιεττάκι μὲ τὴν ὑπογραφή «Σαλβατῶρ» ποὺ μοῦ ἔλεγε νὰ τοῦ δανείσω τὸ σπῖτι μου ἀπὸ τὶς ἐννέα μέχρι τὶς ἑνδεκά, γιὰτὶ ἐπρόκειτο νὰ συνα ντηθοῦν οἱ δυὸ ἀντίπαλοι μέσα στὸ σπῖτι μου.

Ὅταν τὸδεῖξα στὸ Δασπρὺ, αὐτὸς ξεκαρδίστηκε στὰ γέλοια. Καὶ ἀποφασίσαμε νὰ μὴ φύγουμε, ἀλλὰ νὰ κρυφτοῦμε ἐκεῖ καὶ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γινώτανε. Σὲ λίγο ἦρθε τρομαγμένη ἡ κυρία Ἀνδερμάτ καὶ μᾶς εἶπε ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς πῆρε ἕνα τηλεφώνημα νάρθη στὸ σπῖτι μου μαζὺ μὲ τὰ συμπληρώματα τοῦ ὑποβρυχίου γιὰ νὰ πάρῃ εἰς ἀντάλλαγμα τίς ἐπιστολὰς. Πῆγαμε καὶ κρυφτήκαμε στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ἀπὸ τὶς κουρτίνες θὰ τὰ βλέπαμε ὅλα. Ὁ Δασπρὺ συνέστησε στὴ κυρία νὰ μὴν κινηθῇ, ὅτι κι' ἂν ἔβλεπε, ὅτι κι' ἂν ἄκουγε. Κάποιος ἐ-

πῆκε. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ὁ Ἀλφρέδος Βαρὲν γιὰτὶ ἐμοῖαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν αὐτοκτονήσαντα. Κότταξε γύρω του, ὕστερα ἐστάθη μπροστὰ στὸν Βασιλῆα μὲ τὴν μεγάλη γενειάδα καὶ τὸν κύτταξε ὥρα πολλή. Ἐπειτα ἐνέβη σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀρχισε νὰ ψηλαφίσῃ τὴν εἰκόνα.

Ἄκουσε βήματα καὶ κατέβηκε. Σὲ λίγο μπῆκε καὶ ὁ κ. Ἀνδερμάτ, ποὺ ἐξεπλάγηκε πολὺ μὲ τὸν εἶδε. Ὁ ἄλλος τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐκεῖνος τὸν κάλεσε μ' ἕνα γράμμα τοῦ τραπεζίτη ἀρνήθηκε, ἀλλ' ὡς τόσο, ζήτησε νὰ ἐξηγηθοῦν. Θέλησε νὰ μάθῃ τί εἶχε γίνῃ ὁ Λακόμπ. Ὁ Βαρὲν εἶπε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα. Τοῦ ζήτησε τὰ γράμματα ἀλλ' ὁ Βαρὲν ἐγέλασε. Ἀντὸς τὰ ἔδινε, θὰ τὸν κατήγγελλε γιὰ δολοφόνου τοῦ Λακόμπ. Ἀρχισαν νὰ συζητοῦν, ὁ Βαρὲν ἔλεγε, ὁ Βαρὲν τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ διηύθυνε πρὸς τὸν τραπεζίτην. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούσθη, τὸ ὄπλο ἔπεσε. Ἐγὼ ἔμεινα ἐμβρόντης. Εἶχε πυροβολήσῃ ὁ Δασπρὺ κι' εἶχε τινάξῃ τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸ χερί τοῦ Βαρὲν. Πῆδησε μέσα.

—Εἰσαι τυχερός, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ σκόπευσα τὸ χερί καὶ χτύπησα τὸ πιστόλι. Κύριε Ἀνδερμάτ, μὲ συγχωρεῖται ποὺ ἀνακατέμεινα, ἀλλὰ δὲν παίζετε καλά τὴν παρτίδα σας. Νὰ μὴ ἐπιτρέψετε νὰ πάρω τὰ χαρτιά σας ἐγὼ!

Γύρισε στὸν ἄλλον.

—Οἱ δυὸ μας, σύντροφε! τοῦ εἶπε. καὶ στοργαλῶ, σὲ παρακαλῶ. Τὰ ἀπὸ εἶναι κούπα καὶ παίζω τὸ ἐπτὰ...

Καὶ τοῦ ἔχωσε στὴ μύτη τὴν μικρὴ πλάκα μὲ τὰ ἐπτὰ κόκκινα σημάδια ποὺ εἶχαμε βρῇ δίπλα στὸ σκελετό. Ποτέ μου δὲν συνέπνεσε νὰ ἰδῶ τέτοιο στραπατσάρισμα. Κατακίτρινος, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τὸν ἀλλογενὲς ἀπὸ τὴν ἀγῶνα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος φαινότανε σὰν νὰ εἶχε ὑπνωτισθῇ μὲ τὴν εἰκόνα ἐκεῖνη ποὺ παρουσιάσθηκε μπροστὰ του.

—Ἐμπρός, τοῦ εἶπε ὁ Δασπρὺ, δὸς μου ὅσα ἔφερες.

—Ποιὸς εἰσάστε; Δὲν ἔφερα τίποτα.

—Ἀν δὲν ἔφερνες δὲν θὰ ἐρχώσουνα. Ἐπῆρες σήμερα τὸ πρῶτ' μιὰ σημεῖωση ποὺ σὲ προσκαλοῦσε ἐδῶ γιὰ τὰ ἐννέα ἡ ὥρα καὶ σὲ ὑποχρέωνε νὰ φέρῃς ὅλα τὰ ἐγγράφα ποὺ ἔχης. Ποῦ εἶναι τὰ χαρτιά;

Ὁ Βαρὲν σὰν νὰ ὑπνωτίσθηκε ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸ ὕψος τοῦ Δασπρὺ ἔδειξε τὸν κόρφο του.

—Εἶναι ὅλα ὅσα βρῆκες στὴ χαρτοθήκη τοῦ Λουδοβίκου Λακόμπ καὶ ποὺ πούλησες ἀντίγραφά τους στὸν Ταγματάρχην Φὸν Λίμπεν;

—Ναί.

—Πόσα γυρεύεις;

—Ἐκατὸ χιλιάδες!

—Εἰσαι τρελλός. Ὁ Ταγματάρχης σοῦ ἔδωσε μοναχὰ εἰκοσι χιλιάδες, ποὺ ἦταν κι' αὐτὲς πεταγμένες στὴ θάλασσα γιὰτὶ ἡ δοκιμὴ ἀπέτυχε. Σοῦ προσφέρω πέντε χιλιάδες. Οὔτε μιὰ

πεντάρια παραπάνω.

—Θέλω δέκα χιλιάδες. Οὔτε μιὰ πεντάρια παρακάτω.

—Σύμφωνοι! Κύριε Ἀνδερμάτ, ὑπογράψτε ἕνα τσέκ γιὰ δέκα χιλιάδες. Ἄ, δὲν ἔχετε τὸ καρνὲ σας; Σᾶς τὸ ἔφερα ἐγὼ!

Κατάπληκτος ὁ Ἀνδερμάτ πῆρε τὸ καρνὲ καὶ ὑπέγραψε τὸ τσέκ, Ὁ Δασπρὺ γύρισε στὸ Βαρὲν.

—Τὰ γράμματα τώρα! Τοῦ εἶπε. Μὴν κάνης πὼς δὲν καταλαβαίνεις. Εἶναι κρυμμένα ἐδῶ μέσα... Ἐμπρός.

—Φαίνεται καλὰ πληροφορημένος σὰν τὸν Σαλβατῶρ, εἶπε λυσσῶν ὁ Βαρὲν. Ἐχει καλῶς.

Κότταξε τὸ φίλο μου. Μήπως ἦτανε πραγματικὰ ὁ Σαλβατῶρ; Ὁ Δασπρὺ διέταξε τὸν Βαρὲν ν' ἀνοίξῃ τὴν κρύπτην κι' ἐπειδὴ τοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶχε τὸ «ἐπτὰ κούπα» τοῦ ἔδωσε τὴν πλάκα ποὺ βρῆκαμε κοντὰ στὸ σκελετό. Ὁ Βαρὲν ἐφρίκασε καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὴν πιάσῃ στὰ χέρια του. Ὁ Δασπρὺ τότε ἐστάθη μπροστὰ στὸ βασιλῆα μὲ τὴ μεγάλη γενειάδα, ἐνέβη σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἐπτὰ κούπα στὸ κάτω ἄκρο τοῦ σπαθιοῦ καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ ἄκρη τῆς πλάκας νὰ σκεπάζουν ἀκριβῶς τὶς δυὸ πλάκες τοῦ σπαθιοῦ. Ἐπειτα μὲ μιὰ πρόκα, τὴν ὁποία ἔμασε διαδοχικῶς μέσα στὶς ἐπτὰ τρύπες τῶν ἐπτὰ καρδίων, ἐπίεσε ἐπτὰ μικρὰ πετράδια τῆς εἰκόνας. Τότε ὁλος ὁ κορμὸς τοῦ βασιλῆα στρυφογύρισε καὶ φάνηκε ἕνα κιβώτιο. Ἦταν ἄδειο. Ὁ Βαρὲν ἰσχυρίσθηκε πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰτὶ τὶς εἶχε πάρῃ ὁ ἀδελφός του.

—Μὴ μοῦ κάνης τὸν ἔξυπνο. Ὑπάρχει κι' ἄλλη κρύπτη. Πόσα λεπτὰ θέλεις γιὰ νὰ μιλήσης; Καλὰ, θὰ σοῦ δώσωμε δέκα χιλιάδες. Κύριε Ἀνδερμάτ, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὲς ἀξίζουν γιὰ σᾶς δέκα χιλιάδες. Γράψτε ἕνα τσέκ.

Ὁ τραπεζίτης ἔγραψε δευτερο τσέκ, ὁ Δασπρὺ τὸ πῆρε ὁ Βαρὲν ἔβαλε ἰὸ ἐπτὰ κούπα ἀνάποδα. Πῆσε ἀντίτροφα τὶς τρυπίτσες κι' ἀνοίξε μιὰ ἄλλη κρύπτη. Μέσα ἦταν ἕνα μᾶτσο ἐπιστολῶν. Τὶς ἐπῆρε καὶ τὶς ἔδωσε στὸ Δασπρὺ κι' αὐτὸς στὸν Ἀνδερμάτ, ἀφοῦ πρὶν τοῦ πῆρε τὰ συμπεράσματα τοῦ σχεδίου.

—Τώρα, κ. Ἀνδερμάτ, τοῦ εἶπε μπορεῖτε νὰ φύγετε.

Ὁ τραπεζίτης ἔφυγε πραγματικῶς μὲ τίς ἐπιστολὰς.

Ὁ Δασπρὺ πῆρε ἀπὸ τὸν Βαρὲν τὰ χαρτιά, ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε τὰ τσέκ τῶν εἰκοσι χιλιάδων. Δὲν τοῦφθανε ὅτι δὲν τὸν παρέδινε στὴν ἀστυνομία, μαζὺ μὲ τὸ σκελετό τοῦ Λακόμπ ποὺ βρῆκαν στὴν αὐλή; Τρομαγμένος ὁ Βαρὲν πῆδησε νὰ φύγῃ. Στὴν πόρτα στάθηκε καὶ ρώτησε.

—Τοῦλάχιστον πῆς μου ποιὸς εἶσαι Ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά σου; —Ἀρσέν Λουπέν!

Πὼς δὲν παρεφρόνησα ἦταν ζήτημα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω. Ὁ φίλος μου Δασπρὺ καθυσόχασε τὴν τρομαγμένη κυρία Ἀνδερμάτ π' ἄκουγε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

—Τὰ γράμματα ποὺ πῆρε ὁ ἄνδρας σας, τῆς εἶπε εἶναι ψεύτικα ἀλλὰ καλὰ πλαστογραφημένα. Τὰ ἔγραφα ἐγὼ, τὰ βάλω στὴ κρύπτη, ἔκανα τάχα ὅτι δὲν ἤξερα τὸ μυστικὸ τῆς, κι' ἔτσι πίστεψε ὁ ἄνδρας σας ὅτι πρώτη φορὰ τὰ βρήκαμε. Τὰ σωστά τὰ ἔχω ἐγὼ καὶ νὰ, πάρτε τα.

Ἡ κυρία Ἀνδερμάτ τοῦ φίλης τὰ χέρια ἐγὼ τὸν κύτταξα ταραγμένος. Ὁ Δασπρὺ μοῦ τὰ ἐξηγήσε ὅλα. Αὐτὸς μοῦ εἶχε κάνει τὸ γράμμα, αὐτὸς ἔκανε τὶς ἀναζητήσεις τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς 22ας Ἰουνίου κι' εἶχε βρῇ τὸ μυστικὸ τῆς κρύπτης. Τυχαιῶς εἶχε μάθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Λακόμπ καὶ ψάχνοντας βρῆκε τὸ μυστικὸ του. Ὁ βασιλῆας μὲ τὴ μεγάλη γενειάδα ἦταν σὰν τὸν ρήγα κούπα. Μετὰ πολλὰς δοκιμὰς βρῆκε τὸν τρόπο ποὺ ἀνοίγει ἡ κρύπτη. Αὐτὸς ἔπειτα τὰ ἐσχεδίασε καὶ τὰφίαξε ὅπως τὰ εἶδαμε κι' ἐπῆρε τὶς ἐπιστολὰς, καὶ τὰ συμπληρώματα.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ συνέλθω. Ὁ Δασπρὺ λοιπὸν ὁ καλλυτέρος μας φίλος ἦταν ὁ Λουπέν; Ὑστερ' ἀπὸ ἑξῆς μῆνες ἄφησε νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ Γιάννης Δασπρὺ σκοτώθηκε στὰ Γαλλικὰ σύνορα τοῦ Μαρόκου.

Σχετικῶς ὅμως μὲ τὴν παράδοξιν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔστειλε στὴν «Ἡχώ» τῆς Γαλλίας τὸ ἐξῆς δημοσίευμα:

«Ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἔλυσε τὸ πρόβλημα ποῦθεσε ὁ Σαλβατῶρ. Βρῆκε ὅλα τὰ σχέδια τοῦ Λουδοβίκου Λακόμπ καὶ τὰς ἐστειλε στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ἀνοίγει ἐράνους πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὑποβρυχίου καὶ δίνει πρῶτος 25 χιλ. φράγκα».

Δηλαδή τὰ δύο τσέκ τοῦ Ἀνδερμάτ!

Ἔτσι λοιπὸν ἐγνώρισα τὸν Λουπέν. Ἔτσι συνεδέθηκα μαζὶ του καὶ χάρις στὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦχε, ἔγινε ὁ βιογράφος του. ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΣΕΪ'ΧΗ

-Πές μου, λοιπόν, αγαπημένα μου, δεν έχεις φόβο εδώ; Οι άπιστοι δε θαρθούν να σε πάρουν, για να σε βασανίσουν; Πές μου, βλέπεις πώς τρέμω! είπεν ή όμορφη Αθέμπα, στόν Μανσούρ-ελ-Ανταλούζι, τόν σείχη τών Μπεή Φεναρά. Καί τὰ γεμάτα γλῦκα μάγου, κατάνυχα μάτια της τόν εκύτταζαν άνήσυχα.

Ο Μανσούρ-ελ-Ανταλούζι, έρριξε μιὰ ματιά γύρω του, ματιά άφάντη, συνηθισμένου να προστόξη τούς ύποπτικούς του.

— Έδώ μέσα όχι, δε φαβάραι κανένα, της άπάντησε με τή βαρεία φωνή του κι έσκυψε καί τήν φίλησε στά μάτια.

— Ω, αγαπημένε μου, μή με φιλάς στά μάτια, γιατί ή μοίρα θά μάς χωρίση, έμουρμούρισε ή Αθέμπα, άνατριχιάζοντας σύγκορη.

Είχαν καταφύγει σ' αυτό τό παμπάλαιο κτίριο στο Αλγέρι, τó έρημο καί άκατοίκητο άπό χρόνια, κι έτοιμο να σωριασθή σ' έρείπια καί να τούς θάψη κάτω άπό τούς σαρβαλισμένους τοίχους του.

— Τρέμεις σάν τόν ποτλάκι πού τó συνεπαίρνουν οι μανιασμένοι άνεμοι, καλή μου, της έψιθύρισε γλυκά ό Μανσούρ-ελ-Ανταλούζι.

— Φοβάμαι μήπως σε χάσω, αγαπημένε μου! Έγειρε στήν άγκαλιά του με πονεμένη έκφραση, ή όμορφη Αθέμπα.

Μέσα στο άπέραντο έτοιμόρροπο κτίριο, μιὰ παγερή ήσυχία άπλωνότιν, πού τήν έτάραζε τó πέταγμα τών νυχτερίδων, πάνω στο μισοξέσκεπο ταβάνι καί τó αδιάκοπο αίσκι-αίσκι τών σκορπιών. Ένύχτιωνε. Ο Μανσούρ έβγαλε ένα κερί άπό τήν τσέπη του καί τó άναψε. Έπειτα τó κόλλησε σε μιὰ σπασμένη σιάμνα.

— Πρέπει να μείνωμε ως αύριο εδώ μέσα, είπε σιγά. Κι έπειτα δέν φοβούμαι πιά, μήν πέσω στά χέρια του άπίστου. Τό καρβάνι του Γιουχάρα δέν ήταν μακριά.

Η Αθέμπα έσφίχθηκε περισσότερο κοντά του. Ένας βαθύς στεναγμός ώγκωσε τó πλούσιο στήθος της.

— Γιατί αγαπημένε μου να τόν σκοτώσης; Είπε με μιὰ κλαψιάρικη, γεμάτη λαγνεία φωνή.

— Ήταν τó θέλημα του! Αλλάχ! Είχε προδώσει πολλούς δικούς μας, στούς άπιστους γάλλους. Μήν ξεχνάς, Αθέμπα, ότι έπούλαγε τούς

άνθρώπους μας όπως ένας άπιστος χαπάης ποιλάει στούς χριστιανούς τó κρέας! Έπρεπε να περάση λοιπόν άπό τó μαχαίρι μου. Τόν παραφύλαγα τόσα μερόνυχτα. Άγρυπνος μέσα στο κρύο καί στή βαροχειμωνιά τών περιμένα, για να ξεπλύνω τήν ατιμία με τó αίμα του. Ο Αλλάχ, άς με βοηθήση!...

— Δε λογάριασε τó παιδάκι μας, πού θά γεννηθή, έμουρμούρισε ή Αθέμπα. Ο Αλλάχ, άς θελήση να είναι άγόρι, για να πάρη άπό τόν πατέρα του παλ-ληκαριά κι' άξίωσήνη!..

Η Αθέμπα άναστενάξε πάλι. Έπειτα έγειρε στήν άγκαλιά του αγαπημένου της κι' έμεινε σιωπηλή. Τό φτερούγισμα τών νυχτερίδων, σιό έξέκεπο ταβάνι εξακολουθούσε. Ένα ψυχρό άεράκι κατέβαινε άπ' εκεί. Η Αθέμπα έσφίχθηκε περισσότερο στήν άγκολιά του αγαπημένου της... Έξαφνα δυνατό κτυπήματα άκούστηκαν στή μισοσφειωμένη πόρτα του κτιρίου. Στήν Αθέμπα έφάνηκε πώς έπεφταν κεραυνοί μπροστά της. Σάν τρελλή άφισε τήν άγκαλιά του αγαπημένου της. Εκείνος έμεινε άτάραχος. Έψιθύρισε μόνο:

— Αλλάχ, βοήθησέ με! — Έν όνόματι του νόμου άνοίξατε! Άκούσθηκε μιὰ βροντερή φωνή άπ' έξω.

Η Αθέμπα, με σπασμωδικές χειρονομίες έσυρε τόν αγαπημένο της στο βάθος ενός μισοκλείτουν διαδρόμου, πού οι τοίχοι ήταν χορταριασμένοι. Μια πόρτα σαρβαλισμένη βρέθηκε μπρο-

στά τους. Οι άχτίνες του φεγγαριού, πού γλυστρούσαν άπό τήν έτοιμόρροπη μισοανοιχτή στέγη, έπεφταν σάν σποδιές μέσα στο σκοτάδι...

— Κρύψου εδώ καί ό προφήτης μαζί σου, έμουρμούρισε με λαχάρα ή Αθέμπα. Καί έκλεισε τήν πόρτα, άκούοντας τά λεπτά έννευριστικά στριγγλίσματα τών ποντικών, πού τούς είχε χαλάσει τήν ήσυχία ό Μανσούρ.

— Έν όνόματι του νόμου άνοίξατε, ξανακούσθηκε έπιτηκτική ή φωνή άπ' έξω. Η Αθέμπα άφουγκράσθηκε. Βήματα πηγαίνονερχόταν, στήν πόρτα. Έπειτα άκουσε σιγοκουβέντα. Έξάρωσε σε μιὰ γωνιά, έκρυψε τó πρόσωπό της σόν φρετζέ καί περιμένε. Η φωνή ξανακούσθηκε άπειλητική. Τότε ή Αθέμπα έπήγε φοβισμένη καί άνοιξε. Δυό γάλλοι στρατιώναι μπήκαν όρμητικά.

— Πού είναι αυτός; τή ρώτησαν άγρια. Πού τόν έκρυψες;

— Δέν ήταν εδώ, άπήντησε όσο μπορούσε πιδ ήσυχα ή Αθέμπα. Η καρδιά της όμως κτυπούσε δυνατά.

— Άδές ψέματα! Ο σείχη, ό φονιάς, κρύβετε εδώ μέσα. Τόν παρακολούθησαν άνθρωποι μας καί τόν είδαν να μπαίνει εδώ!

— Άς είναι δοξασμένο τó όνομα του Αλλάχ, άν δέν λέω τήν άλήθεια! είπεν ή Αθέμπα.

— Ξέρω καλά τά άράπικα κόλπα, εξακολουθούσε ό ένας άπό τούς δύο γάλλους στρατιώτες. Έπειτα άκούσαμε τήν κουβέντα σας, άπ' έξω!

— Κουβέντα με τόν Αλλάχ, είπε με πείσμα ή Αθέμπα.

Οι στρατιώτες έγέλασαν.

— Καταριώμουν τούς γάλλους, εξακολουθούσε ή όμορφη έρωμένη του σείχη.

Παρακαλούσα τόν Αλλάχ να χύση τó αίμα τους στήν κόψη του σπαθιού καί να κινή τις γυναίκες τους στείρες!...

— Έλα μαζί μας! τή διέταξεν ό ένας άπό τούς στρατιώτες.

Η Αθέμπα άκολούθησε φοβισμένη, κλειζόντις τó όμορφο έκφραστικό πρόσωπό της περισσότερο με τó φρετζέ. Έγδασαν στο σκοτεινό διάδρομο. Η καρδιά της Αθέμπας έπήγαινε να ταναθή, άπό τó στήθος της. Λίγα βήματα έώρα καί οι άπιστοι θι έπιαναν τόν αγαπημένο της. Έξαφνα ό ένας άπό τούς στρατιώτες έστράφηκε. Έβριξε μιὰ ματιά σή χορταριασμένη πόρτα καί μιὰ ματιά σήν Αθέμπα, πού σπαρτάρισε σόν τó γάρι...

— Άδές λοιπόν, ότι δέν κρύβεται εδώ, είπεν ό κακούργος; τή ρώτησε χλευαστικά.

— Ο προμήτης πού άκούε να βρίζης τόν άπαρημένο μου, άς σου κλείση για πάντα τó στόμα, άποκριθήκε ή Αθέμπα, τωρίς να παύση να κυττάξη με τρέμο, τή σαρβαλισμένη πόρτα.

Ο στρατιώτης έγύρισε κι' έψιθύρισε καί, χαμογελώντας π νηρό, στο αύτι του στυαδελφου του. Κι' εκείνος άπομακρύν-

θηκε, με τó κεφάλι σκυφτό κι' ένα δόλιο χαμόγελο, στήν άκρη τών χειλιών του.

— Φύγετε, ό καλός μου δέν είναι εδώ! είπε με τρεμουλιαστή φωνή ή Αθέμπα, κυττάζοντας τις άκτινες του φεγγαριού. πού έπαιζαν προδοτικά, μπροστά στήν πόρτα τού κρυφώνα... Ο στρατιώτης τήν έπλησίασε.

— Άν γίνης δική μου, της έμουρμούρισε, ενώ ή θανατή πνοή του έπεφτε στο μισοσκεπασμένο πρόσωπό της, ό αγαπημένος σου δέν έχει να πάθη τίποτα. Σου δίνω τó λόγο μου!...

Η Αθέμπα όπισθοχώρησε με φρίκη. Ο στρατιώτης όμως της άρπαξε τά χέρια μέσα στα δικά του καί προσπάθησε να σύρη τόν φρετζέ, πού έκρυβε τó όμορφο πρόσωπό της.

— Αυτό τó μουτράκι, αυτά τά χειλάκια, πού λενε ψέματα! είπε με μιὰ συριστική φωνή, κοντανασαινόντας.

Η Αθέμπα πάλευε να ξεφύγη, με πνιχτές φωνές...

— Έλα λοιπόν, μήν είσαι τόσο κακιά, άφου ό αγαπημένος σου δέν είναι εδώ... έλα... μή...

Έξαφνα μιὰ κραυγή σάν ούρλιασμα

πληγωμένου θηρίου άκούστηκε. Ο στρατιώτης τρέκισε λίγο κι' έπειτα σωριάστηκε χάμω... Στήν πλάτη του ήταν καρφωμένο ένα στυλέτο...

— Δ'ξασμένο τó όνομα του προφήτη! είπεν ή Αθέμπα με τά μάτια καρφωμένα στήν χορταριασμένη πόρτα.

Τήν ίδια στιγμή έτρεξε καί ό άλλος στρατιώτης, πού είχαν άπομακρυνθεί έν τώ μεταξύ. Έρριξε μιὰ ματιά σόν πληγωμένο συνάδελφό του, πού σπάρταζε κι' έπειτα βιάζοντας τó πρίστροφό του, ώρμησε στήν κλεισμένη πόρτα... Η Αθέμπα έτρεξε για να τόν έμποδίση. Μά ένα σπαρτακτικό θέαμα τήν έπερίμενε εκεί. Ο αγαπημένος της είχε καρφώσει στα στήθια του τó δεύτερο μαχαίρι του...

Η Αθέμπα έγονάτισε, καί μέσα στόν έπιθανάτιο ρόγχο του σείχη έμουρμούρισε, σ'ύβοντας καί φιλιώντας τήν άκρη της κλερυπίας του:

— Ο Αλλάχ, άς τόν πάρη κοντά του!...

Πάνω στή μισοξέσκεπη στέγη οι νυχτερίδες εξακολουθούσαν τόν τρελλό χορό τους...

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΚΕΣ ΖΩΩΝ

Μολονότι άνεύθυνα για τις πράξεις τους, τά ζώα, πού έγκληματουν, τιμωρούνται πολλές φορές άπό τούς νόμους ταν ανθρώπων κατá τόν πιδ παραδειγματικό καί πιδ έπίσημο τρόπο.

Μια παρόμοια δική, άρκετά κομική, έγινε πρίν λίγα χρόνια στή Κούβα, όταν οι Ισπανοί είχαν καταλάβη τή νήσο. Οι τελευταίοι, πού ως σύμβολο της πολεμικής ικανότητός των, είχαν ένα παπαγάλο, τής πληροφόρηθηκε τó φοβερό εκείνο έγκλημα, κάλεσε τόν κύριο του έγκληματίου σκύλου καί τούπε πώς άν δέν τόν τουφεκίση ό ίδιος θά ύποχρεωθή να τόν περάση άπό στρατοδικείο. Ο αξιωματικός προτίμησε όμως τή δεύτερη λύση: Ο σκύλος άνέβηκε στο δώλοιο του κατηγορουμένου, καί παρ' όλη τήν εύλωτη υπεράσπιση του κυρίου του, κατεδικάστηκε σε θάνατο.

Κατá τó Μεσαίωνα παρόμοιες δικές ζώων γινόντουσαν συχνά, καί προκαλούσαν τó γενικό ένδιαφέρον. Μία άπό τις πιδ διασκεδαστικές δικές ζώων έγινε στήν Αγγλία. Κατηγορούμενος ήταν ένας κόκορας καί τó έγγλημα πού του απέδιδαν ήταν ότι, σε στιγμές υπερβολικού ζήλου έκανε ένα... αυγό! Η υπεράσπιση πρόσβαλε τó κατηγορητήριο καί ή δική κράτησε άρκετες ήμέρες. Ωστόσο, παρ' όλη τήν εύλωτία του συνηγόρου του κόκορο, ό όλοιο, ύποστηριξε ότι ή γέννησις ενός αυγού άπό έναν κόκορα δέν έξαρτάται άπό τή θέλησή του, τó δικαστήριο τόν κατεδίκασε εις θάνατον, πρ' όσον σφοδρισμόν ών άλλων κόκορων, με τó σιτιολογικό ότι: «Ένας κόκορας, πού μπορεί καί κάνει αυγό, άσφαλώς έχει μέσα του τó πονηρόν πνεύμα. Γι' αυτό καί μόνο είναι σοβαρός κίνδυνος για τή κοινωνία».

Σε μιὰ άλλη περίπτωση, περισσότερο περίεργη, ό πρόεδρος του δικαστηρίου μιάς άλλης άγγλικής πόλεως, διέταξε να προσαχθούν βιάως στο δικαστήριο... μερικά ποντικά πού κατηγούντο για τή λεηλασία τών σιταποθηκών τής Αρ-χιεπισκοπής του Όρου.

Ο δικαστικός κλητήρας κοινοποίησε στούς άφρόδιτους τις κλήσεις, αλλά οι κατηγορούμενοι προτίμησαν να εξαφανιστούν μέσα στις τρύπες τους. Τρείς φορές τó δικαστήριο άνέβαλε τή δική έπειδή τά ποντικά δέν παρουσιαζόνταν στο δώλοιο του κατηγορουμένου. Στο τέλος, ό Σασανή, ό συνηγόρος τών ποντικών, άνάφερε ότι οι πελάτες του δέν μπορούν να παρευρεθούν στή δική έπειδή κινδυνεύει ή ζωή τους άπό τις γάτες τών κατοηγρών. «Αν όμως οι άντιδικοί μας συνέχισαν να μ'ας βεβαιώσουν ότι οι γάτες τους δέν θά έπέμβουν κατá τήν είσοδο καί έξοδο τών κατηγο-

ρουμένων, τότε ύπόσχομαι στο δικαστήριο να τούς προσαγαγω».

Επειδή όμως οι μυνητές δέν συμφώνησαν, τó δικαστήριο άνέβαλε τήν δικήν έπ' άόριστον.

— Ένα άλλο θύμα της δικαιοσύνης τών ανθρώπων ήταν καί τó αγαπημένο σκυλί ενός αξιωματικού τής Αυτοκρατορικής

Φρουράς της Μαδρίτης. Τό ζώο αυτό, πολύ ζωηρό κι' έπιθετικό, πιάστηκε έπ' αυτώφωρο να σκοτώνη τή μασκώτ του συνηγματος: ένα τράγο. Τόν είχε δαγκώσει άσχημα στο λαιμό καί

τó καυμένο τóξίω, σε λίγο φόφησε. Μόλις ό διοικητής πληροφόρηθηκε τó φοβερό εκείνο έγκλημα, κάλεσε άμέσως τόν κύριο του έγκληματίου σκύλου καί τούπε πώς άν δέν τόν τουφεκίση ό ίδιος θά ύποχρεωθή να τόν περάση άπό στρατοδικείο. Ο αξιωματικός προτίμησε όμως τή δεύτερη λύση: Ο σκύλος άνέβηκε στο δώλοιο του κατηγορουμένου, καί παρ' όλη τήν εύλωτη υπεράσπιση του κυρίου του, κατεδικάστηκε σε θάνατο.

Κατá τó Μεσαίωνα παρόμοιες δικές ζώων γινόντουσαν συχνά, καί προκαλούσαν τó γενικό ένδιαφέρον. Μία άπό τις πιδ διασκεδαστικές δικές ζώων έγινε στήν Αγγλία.

Κατηγορούμενος ήταν ένας κόκορας καί τó έγγλημα πού του απέδιδαν ήταν ότι, σε στιγμές υπερβολικού ζήλου έκανε ένα... αυγό! Η υπεράσπιση πρόσβαλε τó κατηγορητήριο καί ή δική κράτησε άρκετες ήμέρες. Ωστόσο, παρ' όλη τήν εύλωτία του συνηγόρου του κόκορο, ό όλοιο, ύποστηριξε ότι ή γέννησις ενός αυγού άπό έναν κόκορα δέν έξαρτάται άπό τή θέλησή του, τó δικαστήριο τόν κατεδίκασε εις θάνατον, πρ' όσον σφοδρισμόν ών άλλων κόκορων, με τó σιτιολογικό ότι: «Ένας κόκορας, πού μπορεί καί κάνει αυγό, άσφαλώς έχει μέσα του τó πονηρόν πνεύμα. Γι' αυτό καί μόνο είναι σοβαρός κίνδυνος για τή κοινωνία».

Σε μιὰ άλλη περίπτωση, περισσότερο περίεργη, ό πρόεδρος του δικαστηρίου μιάς άλλης άγγλικής πόλεως, διέταξε να προσαχθούν βιάως στο δικαστήριο... μερικά ποντικά πού κατηγούντο για τή λεηλασία τών σιταποθηκών τής Αρ-χιεπισκοπής του Όρου.

Ο δικαστικός κλητήρας κοινοποίησε στούς άφρόδιτους τις κλήσεις, αλλά οι κατηγορούμενοι προτίμησαν να εξαφανιστούν μέσα στις τρύπες τους. Τρείς φορές τó δικαστήριο άνέβαλε τή δική έπειδή τά ποντικά δέν παρουσιαζόνταν στο δώλοιο του κατηγορουμένου. Στο τέλος, ό Σασανή, ό συνηγόρος τών ποντικών, άνάφερε ότι οι πελάτες του δέν μπορούν να παρευρεθούν στή δική έπειδή κινδυνεύει ή ζωή τους άπό τις γάτες τών κατοηγρών. «Αν όμως οι άντιδικοί μας συνέχισαν να μ'ας βεβαιώσουν ότι οι γάτες τους δέν θά έπέμβουν κατá τήν είσοδο καί έξοδο τών κατηγο-

ρουμένων, τότε ύπόσχομαι στο δικαστήριο να τούς προσαγαγω».

Επειδή όμως οι μυνητές δέν συμφώνησαν, τó δικαστήριο άνέβαλε τήν δικήν έπ' άόριστον.

— Ένα άλλο θύμα της δικαιοσύνης τών ανθρώπων ήταν καί τó αγαπημένο σκυλί ενός αξιωματικού τής Αυτοκρατορικής

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

Σε μία γωνιά του δωματίου διέκρινε ένα σχήμα ανθρώπινου, ξαπλωμένου και σκεπασμένου μ' ένα πάπλωμα λεκιάσμενο με αίμα.

Εδωσε το φανό σ' ένα από τους συντρόφους του, δρμησε και σήκωσε το πάπλωμα. Άντελήφθηκε τότε την Ένκαρνασιόν ξαπλωμένη κατάχαμα. Ήταν σφιχτά τυλιγμένη μ' ένα σεντόνι του κρεβατιού σχισμένο σε λωρίδες στενές κι' ένα φίωτρο ήταν χωμένο στο στόμα της. Η νέα γυναίκα φαινόταν άναυστη. Σε λίγα λεπτά ο έπιθεωρητής την είχε έλευθερώσει και μεταφέρει στο κεφαλόσκαλο με τη βοήθεια των συντρόφων του. Έστειλε ένα απ' αυτούς να φέρει ένα τονωτικό και του παράγγειλε συγχρόνως να πάρη μαζί του και την καμαριέρα της Ισπανίδας.

Χρειάστηκαν πολλές προσπάθειες έπιμονες, για να συνέλθη η Ένκαρνασιόν.

Το κτήνος μουρμούριζε ο Βένς. Σκεπτόταν πως ώρες ολόκληρες είχε μείνει έτσι η νέα γυναίκα δεμένη και φιμωμένη, ανίκητη να κινήθῃ.

Άνοιξε τα μάτια της άπλανη και άγρια. Έπειτα πέρασε με το χέρι το μέτωπό της. Κύτταξε τον έπιθεωρητή που έσκυβε άπάνω της, την καμαριέρα, που την κύτταζε με συμπόνια, τους δυο οδηγούς.

Και η μνήμη φάνηκε να της ξανάρχεται απότομα.

Θεέ μου φώναξε ο Γιάννης...

Έπιασε με άπελπισία τα χέρια του Βένς.

Σώσατέ τον, πρέπει να τον σώσετε!... Έφυγε για να τον σκοτώσῃ!

Σας το είπα.

Ναί ναί... τί ώρα είναι;

Πλησιάζει ξη, νομίζω είπε ο Βένς.

Η νέα γυναίκα στραμπούλιξε τα χέρια της μ' άπελπισία.

Να πέρασαν τέσσερες ώρες που μ' άφισε...

Θεέ μου δε θα του έπιτρέψῃς να εκτελέσῃ κι' αυτό το έγκλημα.

Και ξαφνικά:

Μ' αλήθεια, αλήθεια, δεν ξέρετε ποιός είναι κύριε Βένς, ο δολοφόνος, ο δολοφόνος...

Μην πῆτε τίποτα κυρία, διέκοψε σταθερά ο έπιθεωρητής. Ξέρω...

Έσείς... Έσείς; Ξέρετε.

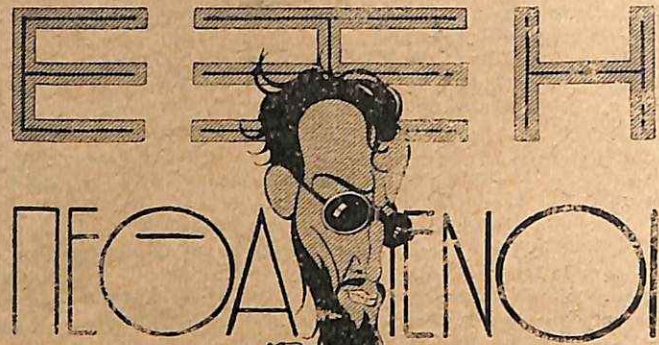
Διηγηῖτε μου μάλλον, πως τον συναντήσατε, πως σας παρέσυρε έδω... και γιατί; Όχι, περιμένετε...

Στράφηκε προς τον ένα από τους βοηθούς:

Πηγαίνετε γρήγορα σ' ένα τηλέφωνο, είπε. Θα ζητήσετε το δικαστικό μέγαρο... τον κύριο Βογλέρ, ανακριτή... θα τον ρωτήσετε εκ μέρους μου, αν έχουν ειδήσεις από τον έπιθεωρητή Βόλτερ... Άν ξέρη που βρίσκεται, τώρα ο κύριος Περλονζούρ... Πηγαίνετε. Μη χάνετε δευτερόλεπτο.

Να είπα η Ένκαρνασιόν. Χτες το βράδυ, ήθελα να μιλήσω στον κύριο Σαντέρ... Ναί είχα να το δώσω μία άπάντησῃ... Άλλά καθώς έμπαίνα στον προθάλαμο, διασταυρώθηκα μ' ένα άντρα, ένα άντρα που άνεγνώρισα.

Καθώς ήμουνα έτοιμη να φωνάξω από την έκπληξή μου μ' έπιασε από το χέρι και με παρέσυρε ενώ συγχρόνως με διάτασε να σιωπήσω... Κατάλαβα πολύ γρήγορα κύριε Βένς, αλλά με άπειλανε πως θα σκοτώσω το Γιάννη... τον κύριο Περλονζούρ, αν έβγαζα λέξη... Με συνόδευσε σπῖτι και τόλμησε να μου ανακοινώσῃ τη τά σκεδιά του... χωρίς να το θέλω γίνηκα συνένοχος... Προσπάθησα να τον διώξω αλλά ήταν πιο δυνατός από μένα... Με διάταξε να τον ακολουθήσω, επαναλαμβάνοντας την άπειλή του, αν δεν υπάκουα άμέσως να σκοτώσω έναν άνθρωπο ακόμα... Ισχυριζόταν, πως ήξερε που βρισκόταν ο Γιάννης... Άλλά πως να του αντίσταθώ, Δεν

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

είχα δύναμη για τίποτα. Τον άκολουθήσα και μέφερε έδω. Όλη την νύχτα με τρομοκρατούσε για να με υποτάξῃ στη θέλησή του... Άμυνόμουνά όπως μπορούσα... Τέλος μου είπα, πως πήγαινε να σκοτώσῃ το Γιάννη. Έφυγε και μ' άφησε στην κατάσταση, που με βρήκατε.

Ένας λυγμός συγκλόνισε τη νέα γυναίκα.

Κύριε Βένς, κύριε Βένς,

θα τον σώσετε δεν είναι έτσι;

Ο έπιθεωρητής σηκώθηκε.

Τουλάχιστο θα κάμω ό,τι είναι ανθρώπινως δυνατό...

Σας έμπιστεύομαι στην καμαριέρα σας. Ναί ναί πρέπει να μείντε έδω... Δεν μπορείτε να με βοηθήσετε σε τίποτα... το έναντιο.

Μπήκε μέσα στο δωμάτιο και ξαναβγήκε με το ματωμένο πάπλωμα στα χέρια.

Έκείνη τη στιγμή ο βοηθός, που είχε στείλει ο Βένς να τηλεφωνήσῃ φάνηκε.

Ο έπιθεωρητής Βάλτερ έδωσε ειδήσεις στον ανακριτή, είπε. Ο κύριος Περλονζούρ βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο διαμέρισμα του κυρίου Σαντέρ.

Ο Βένς δρμησε άμέσως στη σκάλα. Θεέ μου, είπε, βοηθήσέ με να φθάσω έγκαίρως.

Όταν βγήκε έξω, η καταιγίδα ήταν στο κατακόρυφο...

Ο Περλονζούρ τέλειωσε το κοκτέιλ του και πήγε στο παράθυρο. Η βροχή έπεφτε κρουνιδόν στα τζάμια.

Το παράπονο του άνέμου γινόταν ολόένα και πιο γοερό.

Ο νέος μεδίασε: τώρα που περιέμενε την εμφάνισή του καταλάβαινε πως αυτό που τον είχε τραβήξει στο διαμέρισμα του Σαντέρ ήταν η άκράτητη έπιθυμία ναντιμετώπισῃ τον δολοφόνο.

Ξαφνικά τέντωσε το αυτί του: του φάνηκε πως άκουσε βήματα στο κεφαλόσκαλο.

Πλησίασε την πόρτα σῖς μύτες των παπουτσιών μ' άταν ακόμα απομακρυσμένος πέντε ή έξη βήματα όταν άνοιξε απότομα:

Δεν είναι τίποτα, ψιθύρισε μία φωνή.

Είμαι εγώ ο Βένς.

Ο έπιθεωρητής έκλεισε την πόρτα και πλησίασε τον Περλονζούρ. Ήταν μούσκεμα.

Ο νέος τον κύτταξε με φόβο και μάλιστα με κάποια άπελπισία. Ο δολοφόνος, που θα καιροφυλακτούσε είχε δίχως άλλο αντίληψῃ τον Βένς να μπαίνει στο δωμάτιο. Τώρα δε θάρχόταν πιά.

Συγχωρήστε με, είπε άπλά ο Βένς τεινώντας το χέρι στον Περλονζούρ. Άδικα σας άποψίασθηκα.

Ξέρω τώρα ποιός είναι ο δολοφόνος. Θα τον περιμένω μαζί.

Ένα σωρό αντίθετα συναισθήματα κυρίευαν τον Περλονζούρ.

Ύστερα από λίγο είπε:

Άδικα. Δε θάρθῃ.

Η φωνή του πρόδιδε μία άγρια λύσσα.

Και γιατί δε θάρθῃ πιά; ρώτησε ο Βένς.

Θα σας είδα να μπαίνετε.

Δεν πιστεύω άπάντησε, εύθυμα ο Βένς. Πήρα το δρόμο που πήρε ο ίδιος ύστερα από τη δολοφονία του Γκριμπ.

Μπήκα από ένα διπλανό σπῖτι και ήρθα από τα κεραμύδια... Γι' αυτό είμαι τόσο βρεμμένος.

Ο Περλονζούρ τέντωσε το αυτί.

Νομίζω ότι έπαυσε η καταιγίδα...

Αυτή σας έσωσε, είπε ο Βένς. Δε θ' άργήσῃ τώρα πιά... Είστε όπλισμένος;

Όχι.

Τότε εγώ θα τοποθετηθώ κοντά στην πόρτα...

Οι δυο άντρες σώπασαν. Τίποτα δεν τάραιτε την ήσυχία γύρω.

Για να διακόψουν την άγωνία της άκίνητης άναμονής

ο Περλονζούρ ρώτησε, με φόβο να έξοργίσῃ τον έπιθεωρητή:

Δε θέλετε να μου πῆτε, ποιός είναι;

Άδικα. Δε θα με πιστέψετε. Άλλωστε θα τον δῆτε λίγο μόνος σας...

Μά πως ξέρετε...

Από λίγα λόγια του πλοιάρχου της Άκνέν... Τώρα μιλάτε πιά.

Η Άκνέν σκεπτόταν ο Περλονζούρ. Τι γυρεύει έδω και η Άκνέν;

Και ξαφνικά μία ιδέα τρελλή πέρασε από το μυαλό του.

Άβεια δε βρήκαν το πτώμα του Ναμότ... Ούτε ξέρετε καν πως πέθανε... Και αν δεν έχει πεθάνῃ;... Άν δεν πεθάνῃ ο Ναμότ πού...

Κίνησε έξω φρενών το κεφάλι.

Παραμύδι...

Και ξαφνα ένα ρίγος διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη.

Από την άλλη μεριά της πόρτας άκούστηκε ένας έλα-

τος θόρυβος... Το τέρας ήταν εκεί.

Ο Περλονζούρ άκούμπησε στη ράχη της πολυθρόνας.

Αναόταν τα πόδια του να τρέμουν.

Ποτέ δεν είχε φαντασθῇ πως ήταν τόσο τρομερό να

αυθιγνεται κανένας μιά παρουσία τόσο κοντά...

Στη σκιά άντελήφθηκε το χέρι του έπιθεωρητή ν' άνεβαίνει σιγά σιγά προς το μάνταλο της πόρτας, να το πιάσῃ.

Ο Βένς στράφηκε και ψιθύρισε με μία φωνή που μόλις άκούσταν.

Πάρετε τον ηλεκτρικό μου φανό... Έκεί στη δεξιά πόρτη του σακκακιού μου... Μόλις άνοιξη η πόρτα, να διακρίνετε το φως μπροστά σας, επάνω του... Έπειτα.

Είστε έτοιμος;

Ναί.

Με μία απότομη κίνηση ο έπιθεωρητής τράβηξε το φύλλο της πόρτας προς το μέρος του και το φως του φανού φώ-

τισ κατάματα ένα πρόσωπο στη σκιά.

Τα χέρια ψηλά! φώναξε ο Βένς. Παραδοθήτε.

Άλλά ένα δυνατό, φρικιαστικό, γέλιο, άντήχησε και το πρόσωπο που άπεκάλυψε το φως, ξαναβυθίστηκε στο σκο-

τάδι. Σχεδόν άμέσως ένα βήμα βιαστικό

ήλθε να σκαλιά να τρέξουν.

Μ' ένα πήδημα ο Βένς, βρέθηκε στο κεφαλόσκαλο και άναψε το ηλεκτρικό.

Ο Βένς έπιασε το χέρι του και με μία βολή, άφισε στον

έπιθεωρητή, τον άντρα που κατέβαινε.

Έπειτα στράφηκε προς τον Περλον-

ζούρ. Στο πρόσωπό του ήταν ακόμα ζω-

γραφισμένος ο τρόμος που δοκίμασε

αναγνωρίζοντας το δολοφόνο.

Έλπιζω, πως αυτή τη φορά, είπε,

θα πεθαμένος στ' αλήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXXIV

Ο Κ. ΒΕΝΣ ΔΙΝΕΙ ΤΙΣ ΑΠΑΙ-

ΤΟΥΜΕΝΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ο Βενσεσλάς ήταν ίκανοποιημένος.

Ο καταλάβαινε κανείς από την άφεγά-

στη τσάκιση του παντελονιού του.

Αυτό που μου γέννησε πρῶτα την

απόφαση, άρχισε, ήταν η έξαφάνισή του

πρόσωπου, όλο αυτό το μυθιστορημα-

τικό μέρος της άπαγωγής. Άλλά φυσικά

ήτοχη του Ζερνικό δεν περνούσε ακόμα

μυαλό από τον νοῦ μου.

Πρόσθεσε λίγη σόδα στο ουτί-

κι του, άναψε ένα τσιγάρο, το-

ποθετήθηκε άναπαυτικά στην πολυ-

θρόνα του και έξακολού-

θησε:

Τώρα διερωτώμαι, πως δεν

προφάνισθη τίποτα ναρτίτερα,

ύστερα απ' όλη αυτή τη σκηνο-

θεσία. Όταν βρήκαμε το σώμα

του, ό,τι τουλάχιστον νομίσσαμε

πως ήταν το σώμα του—δε συλ-

λογιστήκα να βάλουν άμέσως να

εξετάσουν το σιγματισμό.

Αυτός ο σιγματισμός όμως

σας έκανε να τηλεγραφήσετε στον πλοιάρχο Λέσλυ.

Ναί, τον παρεκάλεσα να πληροφορηθῇ, αν δε βρι-
σκόταν στο πλήρωμα κατά το τελευταίο ταξίδι της 'Άκι-
τέν', κανένας ναύτης που να είχε το στήθος διακοσμη-
μένο σαν τον Ζερνικό. Μου άπάντησε—το θυμάστε—πως
ένας ναύτης που παρουσίαζε τα χαρακτηριστικά σημάδια,
που έδιναν, είχε εγκαταλείψει απότομα το πλοίο. Όνομα-
ζόταν Ραφαήλ. Έρμανς και είχε πολύ ύποπτο παρελθόν...
Αί, λοιπόν... από κείνη τη στιγμή βεβαιώθηκα για τις
υποψίες μου.

Άλλά πως σας ήρθε η ιδέα πως το σώμα που εξέ-
βρασε το κανάλι δεν ήταν του Ζερνικό;

Ω θεέ μου, από μια άπλη φράση, που πρόφερε ο
Ζερνικό ο ίδιος, την ημέρα της επανόδου του και που μου
επανελάβε ο Σαντέρ: «Βρισκόταν στην 'Άκνέν' ένας
ναύτης, που τον θεωρούσαν τέλειο τεχνίτη στο σιγμα-

τισμό, και σ' αυτόν αποτάθηκαν. Όφειλε λοιπόν ένας
από τους δυο σιγματισμούς να είναι πρόσφατος. Άλλά
ο ειδικός, που παρακάλεσα να εξετάσῃ το σιγματισμό του

πτώματος που ψαρέψαμε, μου δήλωσε, κατηγορηματικά,
πως άριθμούσε τουλάχιστο έξη ή έπτά χρόνια. Πήρα

λοιπόν την υπόθεση πάλι από την αρχή, και όλες οι πα-

ρατηρήσεις που έκανα, σχετικά με την άπαγωγή του πλη-

γωμένου Ζερνικό, κατέληξαν στην πραγματικότητα. Ο
Σαντέρ είχε δηλώσει πως ο Ζερνικό είχε χάσει πολύ αίμα,

άλλάστώθηκε αδύνατο να βρώ και το πιο μικρό ίχνος. Δεν
καταλάβαινα ακόμα, γιατί ο δολοφόνος άρεσκόταν να

επιδεικνύεται, προκαλώντας την προσοχή με τα γυαλιά τα
μαύρα και με τα κόκκινα γένεια. Υπήρχαν ακόμα αυτά τα

μυστηριώδη σφυρίγματα, τα επανειλημμένα, που άκούσατε
έσεις, και ο Σαντέρ, κυρία, και που μοιάζαν τόσο πολύ με

συνθήματα. Κι' έπειτα το άκατόρθωτο πραξικόπημα, ν'
άπαγάγη κανένας ένα έτοιμοθάνατο και να τον μεταφέρῃ

στούς ώμους του... Θυμηθήτε πως εκείνη την ημέρα δεν
λειτούργουσε το άσανσέρ.

Ο Βένς άδειασε το ποτήρι του και εξακολούθησε:

Και γιατί αυτός ο σιγματισμός: «Στη φρίντα όλη
μου ή ζωή». Ένας άντρας σαν τον Ζερνικό, δεν όρκίζεται

αιώνια αγάπη σε φρίντες, προ πάντων όταν
είναι παντρεμένος με μία γυναίκα σαν

και σας και που η συνάντησή της θάναί τέ-

λος ή καταστροφή του. Από την άλλη μεριά
αυτοί οι θαμμένοι θησαυροί, είναι τόσο

αναχρονιστικό, που γύρεψα σ' αυτό το σιγ-

ματισμό κάποια άλλη αίτια. Έπῃ πλέον ο

ιατροδικαστής δεν ήταν διόλου βέβαιος, πως

το κεφάλι του πτώματος είχε τσακισθῇ από

τον έλικα του ρυμουλκού... Μπορεί να είχε

γίνει πριν τον ρίξουν στο κανάλι. Σ' αυτό

και σε κάτι άλλα δεδομένα στηρίχθηκα, και

κύτταξα την υπόθεση από μία νέα της

πλευρά, και είμαι σε θέση σήμερα να σας

δώσω κάθε δυνατή διαφώτιση, για τον τρό-

πο που μεταχειρίστηκε ο δολοφό-

νος για να εκτελέσῃ τα έγκλή-
ματά του.

Ο έπιθεωρητής άναψε ένα τσιγά-
ρο ακόμα και εξακολούθησε:

Ποιός από σας τους έξη μπο-
ρούσε να σκοτώσῃ το Ναμότ;

Ο Ζερνικό, άφου βρισκόταν στο βα-
πόρι μαζί του. Νομίζω πως μπορεί

κανένας να συμπεράνῃ πως ο Ζερ-
νικό συνέλαβε το καταχρόνιο σχέ-

διό του, από την ημέρα που συνάν-
τησε έσας κυρία στα Βερμούδια

κοντά. Από τότε είχε αποφασίσει
να περάσῃ για πεθαμένος, και να

σας μεταχειρισθῇ για να φθάσῃ
στο σκοπό του... Ω, φαντάζομαι

πως σας άγαπούσε, αν μπορῇ ένα
τέτοιο πλάσμα να νοιώσῃ την αγά-

πη. Όσο σκέπτομαι, βγάζω το
συμπέρασμα, πως σας άγαπούσε—
ή συμπεριφορά που έδειξε στο τέ-

λος είναι μία απόδειξη—άλλά στην αρχή δεν είδε
σε σας παρά το μέσο να θέσῃ σε εφαρμογή τα σχέ-
διά του, να λάβῃ στήν κατοχή του την παρουσία
των φίλων του... Λογάριαζε πραγματικά—μου το
είπατε μόνη σας—πως θα κληρονομούσατε, άφου θα

Είσατε ή χήρα του και άφου θά είχατε τά ίδια δικαιώματα μέ τά θύματά του στην περιουσία που έποφθαλμιούσε; θά περίμενε τότε να περάση λίγος καιρός και μέ κάποιο τρόπο θά σάς τραβούσε στο έξωτετικό. Από κείνη τή στιγμή κρατούσε έσας και τά εκατομμύρια τών φίλων του. Αλλά ή τύχη έφερε διαφορετικά τά πράγματα. Τόν συναντήσατε τή στιγμή που είχε σκοτώσει τόν Σαντέρ, έχασε τήν ψυχραιμία του κι' έπαιξε όλο του τόν παιχνίδι...

—Θά ήθελα, είπε ό Περλονζούρ, νά σάς άκούσω νά μιλάτε για τήν έπάνοδό του.

—Τώρα φθάνω έκεί. Υπήρχε, λοιπόν, πάνω στην «Ακίτην» ένας ναύτης τεχνίτης καλός στο στιγματισμό κι' ένας άλλος Ραφαήλ Έρμανς, που είχε χαραγμένα στο στήθος του τά ίδια σημάδια μέ κείνα που σάς έδειξε ό Ζερνικό. Ό Ζερνικό λοιπόν συνεννοήθηκε μέ τόν Έρμανς, τού υποσχέθηκε δίχως άλλο ένα μέρος της περιουσίας που λογάριάζε νά οικειοποιηθή, και δέν δυσκολεύθηκε διόλου νά έξασφαλίση τήν συνενοχή του. Τό σχέδιο του ήταν από τότε λεπτομερέςστατα καταρτισμένο, και είχε πάρει τήν απόφαση νά σκοτώση τό συνένοχό του, και χάρις σ' αυτόν νά μās κάνη νά πιστέψουμε στο δικό του θάνατο. Γι' αυτόν έβαλε τόν άλλο ναύτη και τού χάραξε στο στήθος τά ίδια σημάδια που είχε και ό Έρμανς στο δικό του και παρουσιάστηκε στο Σαντέρ βέβαιος πιά για τήν έπιτυχία.

Εκείνο τό βράδυ έτοιμαζόταν νά παίξη τό σπουδαιότερο μέρος. Είχε μελετήσει καλά τό ρόλο του. Είχε λάβει όλα του τά μέτρα. Ό Έρμανς είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «τών εκκλησιών» και κεί, κρυμμένος άπ' τά μάτια όλων, έβαλε μαύρα γυαλιά και ψεύτικα γένεια για νά έχη τά χαρακτηριστικά που έδωσε ό Ζερνικό στο Σαντέρ. Ό Έρμανς είχε διαταγή νά περιμένει ν' άνοιξη ό Ζερνικό τό παράθυρο απέναντι και τότε νά παρουσιασθή. Τότε μόνο θά πυροβολούσε, καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια για νά φαίνεται. Φυσικά τό όπλο ήταν κενό. Ό Ζερνικό αυτός αναλάβαινε νά ένσπειρ ή τόν πανικό στο μυαλό του Σαντέρ, νά τόν προετοιμάση κάπως στην ίδια του τή δολοφονία.

Εκεί πάνω ξεσπά ή καταιγίδα χωρίς νά τήν περιμένη κανένας.

Ό Βένς σιώπησε. Η Ένκαρνασιόν έσκυψε και τόν ρώτησε;

—Λίγο ούτοκι κύριε έπιθεωρητή;
—Ευχαρίστως, κυρία μου... Α! πόσους κόπους μου στοί-

χισε ή καταιγίδα! Δέν μπορούσα νά καταλάβω γιατί μέσα σ' όλες αυτές τις ψευτιές ό Ζερνικό ήταν ειλικρινής όταν ισχυριζόταν πως φοβόταν τήν καταιγίδα περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο... Αυτός ό δαίμονας τού κακού είχε αυτή τήν άδυναμία: οί άστραπές, ό θόρυβος της βροντής, τού αφαιρούσαν όλη του τήν ψυχραιμία. Νά λοιπόν ό Ζερνικό άνίκανος νά θέση σέ έφαρμογή τό σχέδιό του πριν τελειώση ή καταιγίδα. Τότε ό συνένοχός του άνυπομονει, και άρχισε νά σφυρίζη συνθηματικά. Ό Ζερνικό προσπαθεί νά υπερνικήση τήν άδυναμία του, διηγείται τήν ιστορία του, δείχνει τό στιγματισμό που χάρις σ' αυτόν λίγες μέρες

αργότερα θά πιστέψουμε στο θάνατό του, θά δικαιολογήσουμε τήν άπαγωγή τού σώματός του... Αναμεταξύ ό Έρμανς σφυρίζει για δεύτερη φορά και καθώς ή καταιγίδα είναι στο τέλος της, ό Ζερνικό πηγαίνει στο παράθυρο, τό άνοίγει, τοποθετείται καταφάνως. Ό Έρμανς πυροβολεί. Ό Ζερνικό πέφτει μέ τά χέρια σφιγμένα στο στήθος του. Σ' ένα από τά χέρια του κοιτά μιά φούσκα μικρή γεμάτη από αίμα ζώου. Τή σπάζ. Τό αίμα τρέχει. Πώς θέλετε τότε νά σάς γεννηθή ή παραμικρή ύποψία; Αφίνει και τόν μεταφέρει στο κρεβάτι, αλλά άρνείται νά βγάλη τά χέρια του από τήν πληγή του, άπλούστατα έπειδή πληγή δέν υπάρχει. Έπειτα, μέ μιά αξιοθαύμαστη έπιτηδειότητα, άπομακρύνει μέ τήν άθελή συνενοχή της γυναίκας τόν Σαντέρ. Μέ μιά έρώτηση βεβαιώνεται πως έφυγε και ζητά ένα ποτήρι οινόπνευμα.

Γιατί οινόπνευμα; Γιατί είσατε άναγκασμένη κυρία νά πάτε στο σαλόνι νά γυρέψετε, νά έγκαταλείψετε μιά στιγμή τήν κρεβατοκάμαρα. Μόλις γυρίζετε τήν πλάτη ό Ζερνικό πηδά άπ' τό κρεβάτι, κρύβεται πίσω άπ' τήν μισό-πορτα. Καθώς μπαίνετε στην κρεβατοκάμαρα, σάς επιτίθεται από πίσω και σάς φιμώνει. Τελευταία προφύλαξη, πέρνει μαζί του τό πάπλωμα που ήταν ματωμένο μέ αίμα ζώου, για νά άποφύγη μιάν άκαιρη άνάλυση, και τήν άνακάλυψη τού δόλου του... Και τό παιχνίδι τελειώνει αίσως. Τήν ίδια νύχτα ή τήν έπομένη τά βάζει μέ τόν συνένοχό του Έρμανς, τόν όποιον και σκοτώνει μέ μιά σφαίρα στο στήθος, και τόν παρχυμορφώνει πριν ρίξη τό πτώμα του στο κανάλι. Απο κείνη τή στιγμή είναι πολύ ήσυχοι. Ποιος μπορεί νά σκεφθή πως είναι ακόμα ζωντανός; Και έξακολουθεί τό άπαίσιο έργο του θανάτου.

Δολοφονεί τόν Γκρίμπ, όπως σάς τό έξηγησα.

Από υπερβολική πρόνοια, κάνει τό σφάλμα και μπαίνει στο διαμέρισμα τού Σαντέρ, και βάζει στις άποσκευές τού Ναούτ, μιά δέθεν καταγγελία έναντίον κάποιου Γιάννη Σμύθ. Δέν έγραψε τό γράμμα μόνος του. Μου δόθηκε ή ευκαιρία έκτοτε νά έξετάσω τό γραφικό του γραφή, και στο τέλος λε κάποιον ειδικό πλαστογράφο νά τό γράψη, και στο τέλος αυτό θά ήταν προς όφελός του άν έγώ δέν είχα έξετάσει τις άποσκευές τού Ναούτ, τή νύχτα που προηγήθηκε τή δολοφονία τού Ζερνικό. Όταν ό Τινόλ προτνειοδύται στο άεροδρόμιο τού Σ... ό δολοφόνος είναι έκεί καιροφυλακτεί όπως καιροφυλακτούσε και τήν έπάνοδο τού Γκοίμπ. Περιμένει τήν ευκαιρία. Δέν άρνει νά παρουνισθή, όταν ό άεροπόρος έγκαταλείπει τό άεροδρόμιο. Φθάνει μαζί του στην κρυφή έξοδο, τόν τραβά στο αυτοκίνητό του, πέρνει τό δρόμο τού χωριού Σ... προφασίζεται μιά βλάβη τού αυτοκινήτου, κατεβάζει τόν Τινόλ, τόν σκοτώνει μέ δυό πυροβολισμούς και ρίχνει τό πτώμα του στο χαντάκι. Βέβαιος πιά πως δέν θά τιμωρηθή, τό θράσος του όλοένα αύξάνει. Υπέρτατη κοκεταρία ένός μανιακού: προειδοποιεί τόν Σαντέρ πως ή σειρά του ήθε Αύτός αντί νά επικαλεσθή τή βοήθειά μου, άποφασίζει νά πλανάω μόνος του, έναντίον τού δολοφόνου και ίσως νά βναινε νικητής στο τέλος, χωρίς τήν έκπληξη που δοκίμασε άναγνωρίζοντας τό δολοφόνο. Αυτό τόν έμποδίζει νά πυροβολήση άμέσως... Κι' έπειτα ό Ζερνικό φεύγει και συναντά σάς κυρία μου... Τά χάνει... Ό Βένς έσκυψε μειδιώντας προς τούς άκροατάς του.

—Ό κύριος Περλονζούρ πρωτος θά παραδεχθή, φαντάζομαι, πως μπορεί κανένας νά τά χάση και για λιγώτερο ακόμα. Αυτή ή άπροσδόκητη συνάντηση μεταβάλλει, τό σχέδιο τού κακούργου. Αναγκάζεται νά έγκαταλείψη τό κάθε τι, νά σάς παρασύρη στη βρωμερή κατοικία του, και νά σάς καταστήση άνίκανη για δράση. Τι νά κάμη; ύποψιάζεται πως ή άστυνομία θά έπωφεληθή, χωρίς άργοπορία από τό λάθος που έκαμε νά πάρη ένα από τά ταξί που στάθμευαν κοντά στην κατοικία σας. Μπορούσε άκμή νά φύγη, νά φύγη, άμέσως και θά κέρδιζε ακόμα τό παιχνίδι—έν μέρει—άφου ή περιουσία που έποφθαλμιούσε θά μοιραζόταν σέ τέσσερα αντί σέ έννέα και τού έμενε άκόμα ή έλπίδα νά σάς τραβήξη μιά μέρα στο έξωτετικό. Αλλά ένας ψυχολογικός συντελεστής τόν έμποδίζει. Ό Ζερνικό ξέρει πως δέν τόν αγαπάτε πιά, πως τόν μισείτε μάλιστα πως ό φίλος του Περλονζούρ, τόν έχει διαδενθή στην καρδιά σας. Στο μίσος του προστίθεται και μιά άγρια ζήλεια. Θέλει νά δη σκοτωμένο τόν παλιό του φίλο, όπως είδε τούς άλλους. Ό Περλονζούρ μέ τή σειρά του, τρέχει σέ άναζήτηση τού δολοφόνου. Όπως ό μαγνήτης τραβά τό σίδηρο τραβιέσθε ό ένας, προς τόν άλλον. Αλλά ή έπιτυχία της έπιχειρήσης—άν έπιτρέπεται νά εκφράζομαι έτσι—έξαρτάται από τήν ταχύτητα που θά άνέπτυσσε...

Ό Βενσεσλάς έσβυσε τό τσιγάρο του στο τασάκι και, έξακολουθώντας:

—Κύριε Περλονζούρ είσατε στο έλεός του. Αόπλος τί μπορούσατε νά κάμiete έναντίον του. Τίποτα δέν είναι έτσι. Τότε γίνηκε ένα είδος θαύματος... Ξέσπασε ή καταιγίδα... Νά ό άνθρωπος μας έκτός μάχης για ένα χρο-

νό διάστημα. Αυτό μου δίδει καιρό νά τρέξω στο διαμέ-

—Αυτό το Σαντέρ και νά σάς βοηθήσω...
...και νά φθάσω κυρία, έξακολούθησε ό Ζερνικός, μέ ταπεινό ύφος, στο σημείο σής ύποψιαστώ! Έβλεπα πραγματικά τό συμφέρον που είχατε ως γυναίκα Ζερνικό, χωρίς νά σκεφθώ τό συμφέρον μου είχα ως σύζυγός σας... που είχα τήν ψυχή, νά τί ήταν... Σκεφθήτε τήν άποψία τού Σαντέρ! Όταν έλεγε στο Σαντέρ: «Είσαι ένας άνθρωπος καταδικασμένος, είσαι ένας άνθρωπος νεκρός» έρε πως ό Σαντέρ θά πέθαινε από τό του. Τόχε μελετήση καλά τό σχέδιό του. Ήξερε πως μιά μέρα θά κατόρθωνε τή βοήθεια της ύποβολής και της τροπίας που έξασκούσε μέ τούς άλλους τούς του νά δολοφονήση και τόν Σαντέρ. Έγώ όμως δέν ήθελα νά διανοηθώ τέτοιο πράγμα. Δέν χωρούσε στο

μαλό μου πως μπορεί νά ύπάρξουν τόσο μαύρες ψυχές. Δυστυχισμένη Σαντέρ που σέ ύποψιάστηκε για μιά στιγμή

και όταν σέ πίεσα φώναξες, διαμαρτυρήθηκες κι' έφτασες στο σημείο νά μ' άπειλήσης.

Ανεστένανε και ξανάπε μέ ένα θλιβερό τόνο στη φωνή.

—Χωρίς άμφιβολία έχω πολλά άκόμα νά μάθω από τή ζωή και άπ' αυτούς που έξασκούν τό έπάγγελμα νά τήν άφαιρούν από τούς όμοιους των. Έσκυψε προς τούς προσκεκλημένους του και ψυχρά πάλι, φτιάχνοντας τήν τσάκισή τού πανταλονιού του είπε:

—Σας ζητώ συγγνώμην, πρέπει νά σάς άφίσω... Είναι άργά... πολύ άργά... Σας εύχομαι κάθε εύτυχία.

Ησυχά ήσυχά πήγε στην πόρτα, τήν άνοιξε, γύρισε τούς χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο φιλικό που δέν είχαν ξαναδεί στη μορφή του και βγήκε.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ:

Παρακολουθήσατε όλοι τό νέο μας μυθιστόρημα

“ΚΟΡΩΝΑ - ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

που τό ένδιαφέρον του γίνεται μεγαλύτερο από σελίδα σέ σελίδα και έχει στην πλοκή του κι' έναν παράδοξο έρωτα συνυφασμένο μ' ένα τρομερό μίσος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΜΕΡΛΙΚ ΚΙ' ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ

Ό διάσημος ζωγράφος Αμερλικ ήθελε ποτέ του νά κάνη τόν δάσκαλό σέ νέους ζωγράφους. Ένα μόνον μαθητή έκαμε σ' όλη του τή ζωή. Αίτην.

Μίαν ήμέρα μπήκε στο άτελιέ του ή γυναίκα μέ τήν κόρη της και τόν παρακάλεσε νά κρατήση τήν κόρη της για νά τής κάνη μάθημα ζωγραφικής.

Δέν συνειθίζω νά δίνω μαθήματα πώ ό Αμερλικ. Δέν ζηλεύω καθόλου τό δασκαλίκι. Όταν τόχει κανείς νά γίνη μεγάλος ζωγράφος, θά γίνη και χωρίς δάσκαλο. Αν όμως ή κόρη σας θέλη νά έρχεται και νά βλέπη ή να δοκιμάση καμιά φορά νά έρ- μάθη, άς έλθη. Αλλά θά κάθετε έκεί κάποιον, σέ μιά γωνία. Σεις οί γυναίκες είστε από τή τέχνη της άγάπης δέν άντεχετε για καμιά άλλη τέχνη.

Η κόρη λοιπόν άρχισε νά πηγαίνει ήμέρα στο άτελιέ μέ τήν μητέρα της, ή οποία όμως καθότανε άφωνη και τρυπώντας κάλτσες, ένω ό Αμερλικ ούτε γύριζε νά τίς κυττάξη. Μία ήμέρα ήταν κουρασμένος πολύ και άναπαυόμενος για λίγο πλησίασε τήν μητέρα. Έγινε τότε ό έξης διάλογος:

—Είμαι χήρα...
—Έχετε παιδιά;
—Ένα γιού κι' αυτή τήν κόρη.
—Εμπορος είναι ό γιός σας ή έργάτης;
—Οχι.
—Υπάλληλος;
—Όπως τό πάρη κανείς.
—Στρατιωτικός;
—Οχι πάντοτε.
—Διάβολε! Αφού δέν είναι ούτε υπάλληλος, ούτε έργάτης, ούτε έμπορος, ούτε στρατιωτικός, τί είναι τότε;
—Βασιλεύς!

Ό Αμερλικ νόμισε ότι είχε μπροστά του καμιά τρελλή. Τήν στιγμή όμως έκείνη τού άνήγγειλαν τήν άφιξη της μητέρας τού αυτοκράτορος της Γερμανίας. Η βασιλομήτωρ Σοφία μπήκε άμέσως στο άτελιέ, μόλις είδε τή γυναίκα μέ τήν κόρη της έτρεξε και τις άγκάλιασε. Έτσι ό Αμερλικ έμαθε σέ λίγο έκπληκτος, ότι ή γυναίκα έκείνη μέ τήν κόρη της, ήταν ή πριγκίπισσα Χριστίνα της Σαξωνίας, μητέρα τού βασιλέως Καρόλου.

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΑΝΟ

Λίγοι θά ξέρουν ότι ό Γλάδστων ήταν και καλός πιανίστας. Κάποιο βράδυ λοιπόν που είχε γιορτή στο σπίτι του, μετά τό φαγητό κάποιος από τούς προσκεκλημένους κάθισε στο πιάνο κι' έπαιξε διάφορα κομμάτια χοροδ για νά χορέψουν όσοι ήθελαν από τούς ξένους.

Αλλά έν τώ μεταξύ ό γέρος πιά Γλάδστων, σηκώθηκε από τή θέση του, πλησίασε αυτόν που έπαιζε στο πιάνο και τόν παρεκάλεσε νά τόν άφήση νά παίξη κι' αυτός.

—Στάσου φίλε μου, τού είπε, γιατί αυτό που παίζεις δέν είναι τίποτα. Θά παίζω τώρα έγώ κάτι που θά τούς κάνω νά χορέψουν όλοι, νέοι και γέροι.

Κάθισε στο πιάνο κι' άρχισε νά παίζει ένα από τά δημοτικότερα τότε Βιεννέζικα βάλς.

Σέ λίγο όλη ή αίθουσα γέμισε από ζευγάρια που χορεύαν μ' ένθουσιασμό και όρεξη.

Ό Γλάδστων ύποσχέθηκε κατόπιν στις δεσποινίδες που τόν συγχάρηκαν ότι είναι πρόθυμος νά παίξη πιάνο όταν έχουν σπίτι τους διασκέδαση. Έπειδή δέ τότε δέν ήταν ύπουργός, πρόσθεσε κι' αυτό:

—Τώρα που δέν είμαι δημόσιος άνήρ, έχω όλο τόν καιρό δικό μου για τέτοιες διασκέδασεις.

Ο ταγματάρχης πέταξε το ξίφος του. Και ο Γοντράνος είδε τον άνθρωπο εκείνον, που ήταν πρὸς ὀλίγου τόσο φρικτός, νὰ σωριάζεται χάμω, νὰ σκεπάζῃ τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του καὶ νὰ βροντᾷ μὲ λυγμούς.

— Παιδί μου... Παιδί μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Ο χορὸς ἐτελείωσε καὶ οἱ καλεσμένοι ἐφηναν ἕνας—ἕνας. Ο κομῆς Κερζιού, ἀφοῦ ἀνέφρα γύρεψε τὸν Στεβάν, ἐφυγε πιστεύων, ὅτι θάμεινε, γιατί εἶχε μυστικὴ συνέντευξη μὲ τὴν κυρίαν τῆς Ἀγίας Λουκίας. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτήν, ἀπορούσε μὲ τὴν ἐξαφάνισιν καὶ τῶν δυο, τοῦ Στεβάν καὶ τοῦ δὲ Λασού καὶ ἐσκέπτετο ὅτι θὰ εἶχαν μολώσῃ. Ἡ ὑπόνοιά τῆς αὐτῆς, ἀντὶ νὰ τὴν τρομάξῃ, τῆς ἐπροξένισε εὐχαρίστηση. Ἀνιλεῖς ὅπως ἦτο, ἐνόμιζε εὐχάριστο πρᾶγμα τὸ νὰ φύγουν δυο νέοι ἀπὸ τὸ χορὸ καὶ νὰ πάνε νὰ σκοτωθοῦν πρὸς χάριν τῆς. Ἀλλὰ πάλιν ἡ οὐδυνὰ τὸν νὰ μονομαχήσουν νύχτα; Δὲν θὰ ἐπερίμεναν νὰ ξημερώσῃ;

Ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας, ἦταν μιὰ γυναίκα ἰδιότροπη. Ο λατρευτὸς τῆς προηγουμένης, θυσιαζότανε ἀνηλεῶς γιὰ τὸν λατρευτὸν τῆς ἐλ. μνήης. Κι' αὐτὸ γίνετο πάντοτε. Ο Στεβάν βασίλευσε στὴν καρδιά τῆς ἕνα μῆνα, κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γοντράνον, τῆς εἶχαν κάνει ἐντύπωση ὅσα ἐλέγοντο γι' αὐτόν, τῆς εἶχαν ἀρέσει γιατί ἦταν ὡραίος καὶ γιατί ἔδειξε ὑπεροχὴν ὁπέναντι τοῦ κόμητος.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Ναϊκ καὶ αὐτῇ, ἐμειναν μόνες, κι' ἀρχισαν νὰ σχολιάζουν τὴν ἐξαφάνισιν τῶν δυο ἀνδρῶν. Ὑπελόγιζεν, ὅτι θα ἔκανε ἐρωμένο τῆς τὸν Γοντράνον καὶ ἀδημονοῦσε γιατί ἀργούσε νὰ γυρίσῃ. Δὲν εἶχε τί νὰ κάνῃ, δὲν ἔξερε πὼς νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, μέχρι τότε ποὺ θὰ γύριζε ὁ Γοντράνος δὲ Λασού, καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἀλλ' ἐξαφνα ἄφισε τρομερὴ κραυγὴ. Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἦταν ἐκεῖ!

Μερικὰ δευτερόλεπτα οἱ δυο γυναῖκες ἀλληλοκυττάζοντο σὰν κεραυνόπληκτες καὶ ἰδῶς τὶς ἔλουζε. Ἐπειτα ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας εἰχτηκε πρὸς τὴν πόρτα σὰν τίγρις φωνάζουσα: Ἐκτωρ! Ἐκτωρ!

Χτύπησε τὸ κουδούνι, κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες, γύρεψε τὸ παιδί τῆς παντοῦ. Εἶχε γίνῃ ἀφαντὸ καὶ κανεὶς δὲν τὸ εἶδε. Στρατὸς ὑπηρετῶν μὲ δαδιά ἔτρεχαν σὲς σκοτεινὲς στοῖες, στοὺς διαδρόμους, σὲς κῆπο, σὲς αἰθούσες, στὰ ὑπόγεια, καὶ ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας προχωροῦσε διαρκῶς μπροστὰ φωνάζουσα σὰν τρελλὴ τὸ παιδί τῆς. Δὲν βρέθηκε πουθενά.

Τότε μιὰ φρικτὴ ὑπόψια κατακυριεύσε τὸ ταραγμένο λογικὸ τῆς. Θυμήθηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ τοῦ πῆρε

τὴ μνηστῆ, ὑπῆρξε συνένοχος καὶ πουλημένος σ' αὐτῇ, καὶ θυμήθηκε ὅτι αὐτὸς ὁ πρωτύτερος τίμιος ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς μυστηριώδεις αἰσχυρότητες τῆς καὶ εἰσέφερε τὸν ἑαυτοῦ τῆς ἐάν αὐτὸς δὲν μηχανεύθηκε κάποια ζοφερὴ καὶ φρικαλέα ἐκδίκηση.

— Γιάννη! Ποῦ εἶναι ὁ Γιάννης; ἐρώτησε.

Δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ κανεὶς. Ἐνας γέρος τρελλὸς καὶ ζητιάνος τῆς εἶπε ὅτι τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ μὲ μιὰ βάρκα κρατώντας τὸν Ἐκτωρα, καὶ οἱ δυο γυναῖκες δὲν ἀμφέβαλαν πιά. Ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας, ἔξω φρενῶν, ἀνέβη στὸ παράθυρο καὶ ἐξάντισε ἐρευνητικὰ βλέμματα στὸ πέλαγος ὅπου γλιστροῦσαν τώρα οἱ λευκὲς λάμψεις τοῦ πρωϊνοῦ. Κανένα κατάρτι, βάρκα ἢ πλοῖο, δὲν φαινότανε στὸν ὁρίζοντα.

— Παιδί μου! παιδί μου! δυστυχισμένο παιδί μου! ἐπανελάμβανε σὰν τρελλή.

Καὶ ἡ γυναίκα αὐτῇ, ποὺ τὰ πρόδωσε ὅλα καὶ τὰ ποδοπάτησε ὅλα, ἡ γυναίκα αὐτῇ ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸ μαρκήσιο Πόν, τὸν ὑποκόμητα Ράλφ καὶ τὸν μολδαὺ πρίγκηπα, ἡ γυναίκα αὐτῇ γιὰ τὴν ὁποία πέθανε ὁ κόμης Στεβάν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἴσως αὐτῇ τὴν ὥρα πέθαινε καὶ ὁ Ἀρμάνδος, ἡ γυναίκα αὐτῇ ἐγονάτισε, καὶ παρακαλοῦσε τοὺς ἄγιους καὶ τὸ Θεο, ἔχυνε θερμὰ δάκρυα ἀπελπισίας καὶ αἵματος καὶ ζητοῦσε τὸ παιδί τῆς μὲ φωνὲς διαπεραστικὲς ποὺ μπορούσαν νὰ μαλάξουν καὶ καρδιὰ τίγριδος.

Ἐφιπποὶ ὑπηρέται εἶχαν τρέξει πρὸς κάθε κατεῦθυνση καὶ ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας εἶχε πάει κατὰκοπὴ στὸ δωμάτιό τῆς. Μιὰ ὥρα βηματίζε λαχανισμένη, μὲ μαλλιά ξεπλεγμένα, μὲ τὰ βλέμματα τρομερά, σὰν λέαινα ποὺ χοροπηδαῖε στὸ ἄντρο τῆς ὅπου κυνηγοὶ σφίξανε τὰ μικρά τῆς τὸ θῆμα ἦτο φρικτὸν καὶ θὰ ῥιγοῦσε, ἀν τὴν ἔβλεπε, κι' αὐτὸς ποὺ τῆς τ' ἀρπαξέ.

Ἀλλὰ ἐξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε, κι' ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε λησμονήσῃ στὴν ἀπελπισία τῆς ἡ βαρωνίς, μπῆκε ἀργὰ καὶ σὺν βαρὸς σὰν τὴ θεῖα ἐκδίκηση: Ἦταν πιδ ὠχρὸς κι' ἀπὸ φάντασμα, δυο δάκρυα ἐκυλοῦσαν ἀκόμη ἀπάνω σὲς κάτισχνες παρειές του καὶ ἡ βαρωνίς ποὺ γύρευε τὸ παιδί τῆς ἀπὸ ὅλους καὶ ἦταν σχεδὸν τρελλή, ἀρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ ἐκπληξὴ στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἡ λύπη ἦταν ἴσια μὲ τὴ δική τῆς. Ἐφρικίσσε καὶ ὀπισθοχώρησε μπροστὰ

του, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ χειρονομία, οὔτε νὰ φωνάξῃ. Ὁ ταγματάρχης ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτήν.

Ἡ βαρωνίς ὀπισθοχώρησε μηχανικῶς, ὅπως θὰ ὀπισθοχωροῦσε μπροστὰ στὸ θάνατο. Ὁ ταγματάρχης εἶχε κλείσει τὴν πόρτα καὶ οἱ δυο αὐτοί, ἡ γυναίκα ποὺ τῆς ἀρπαξάν τὸ παιδί καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ νόμιζε πεθαμένο τὸ δικό του, βρέθηκαν κατὰμονοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Καὶ ἡ βαρωνίς φρικτοῦσε καὶ ὀπισθοχωροῦσε μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν ποὺ ἦταν ὑπάλληλός τῆς τόσο τρομερὴ ἦταν ἡ ἐφραση τοῦ προσώπου του.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ταγματάρχης ἀργὰ, μὲ φωνὴ δυνατὴ, ἔρχομαι νὰ ἐνώσω τὴ λύπη μου μὲ τὴ δική σας. Κλαίτε καὶ σείτε τὸ παιδί σας!

Ἡ βαρωνίς ἐρρέγησε καὶ ὑπισθοχώρησε ἀκόμη. Πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤξερεν ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἦταν παιδί τῆς;

— Τὸ παιδί μου! ἀνέκραξε συντετριμμένη.

— Κι' ἐγὼ τὸ δικό μου ποὺ πέθανε! Ἐν ὧ τὸ δικό σας...

— Ἔχετε λοιπὸν τί ἔγινε τὸ δικό μου;

— Ἀ, μιλῆστε λοιπόν.

— Ἀργότερα!

Ἡ ὑπερήφανη βαρωνίς δὲν ἔτρεμε πιά μπροστὰ σ' αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλ' ἐκάθωψε ἀπάνω του βλέμμα ἱκετευτικόν. Ἀγρίως καγγασμὸς βγήκε ἀπὸ τὸ λάργγα τοῦ ταγματάρχου.

— Ἀ, τὸ ἀγαπᾷτε λοιπὸν τὸ παιδί σας!

εἶπε. Ἀγαπᾷτε καὶ στὸν κόσμὸ αὐτό.

Ἡ βαρωνίς τὸν κῆταξε μὲ ἄγωνία καὶ ἐφώνασε: (Ἀκολουθεῖ)

ΕΔΩ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΒΛΕΠΕΤΕ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΚΡΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἄλλοτε καὶ τώρα. — Τὸ γαϊδουράκι. — Τὸ γαϊτανάκι. — Ἀνεξιμάνδρος καὶ Φροξυλάνθη.

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν πρόκειται γιὰ... παραμῦθι—μιὰ φορὰ, λοιπόν, κι' ἕναν καιρὸ, οἱ ἀποκρῆς γιορταζόντουσαν διαφορετικὰ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα.

Τὸ κέφι, ἐλεύθερο, γυροῦσε στοὺς δρόμους. Ὁ Ἀνεξιμάνδρος οἰκονομοῦσε ὅπως—ὅπως σ' ἕνα ἀρλεκινίστικο κοστούμι. Ἡ Φροξυλάνθη, πάλι, ντυνόταν πιεροτίνα ἐκ τῶν ἐγόντων!!

Ἀγόραζε ἐπίσης δυο δεκάρες κομφετί—ὀχι φυσικὰ ἀπ' τὸ χασάπικο!!—τὰ μοιραζόταν ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του, ἤγουν τὴν ἑλκτικὴν Φροξυλάνθη, καὶ ἀρχίζαν νὰ κόβουν βόλτες εἰς τὴν ὁδὸν Σταιοῦ, πειράζοντες καὶ πειραζόμενοι.

Αὐτὰ, ὅπως εἶπαμε, γινόντουσαν «μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ» ὅμως τέτοιου εἶδους ἀναμνήσεις δὲν συγκινοῦν παρὰ μόνον τὶς γιγαιώδεις μας, ποὺ θυμοῦνται τὴν ἐποχὴν τοὺς καὶ τοὺς Ἀνεξιμάνδρους τοὺς. Γώρα τὰ πρᾶγματα ἀλλάξανε. Τὸ κέφι

ποὺ πρώτα γύριζε στοὺς δρόμους σὰν ἀλήτης, γίνεκε κύριος μὲ σκύνη καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἡ, ἂν θέλετε, πωλεῖται στοὺς διαφόρους χορούς, ὡς εἶδος πολυτελείας, μπουτλιαρισμένο ἀντὶ 500 δραχμῶν ἡ φιάλη. Εἶναι, μοὺ φαίνεται, περὶ τὸν ἀντὶ συμπληρωσῶν, ὅτι ἔτσι ποὺ δίνεται, εἶναι δῶρον ἀδάσων, διότι μόλις ἀδειάσῃ τὴν φιάλην καὶ ἀποκτήσῃ τὸ πολυπόθητον καὶ πολυθυρηλτον κέφι, ἔρχεται ὁ λογαριασμὸς καὶ, φυσικὰ, τὸ χάνει ἀμέσως.

Ἀκομα ὁ Ἀνεξιμάνδρος γίνεκε Ἀνεξ καὶ ἡ Φροξυλάνθη, Φροξο. Οἱ φούσκες γίνεκαν αὐτοκίνητα καὶ τὰ κομφετί διαμαντὰ.

Ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη, καθὼς λένε, ἐποχὴ ἐκείνη, ἔχουνε μείνει ἀκόμη μερικά λείψανα ποὺ σέρνουν, κάθε ἀποκρῆ, τὰ χάλια τοὺς στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους.

Αὐτοὶ εἶναι ἡ γκαμήλα, ὁ «κατέβα ἰὰ φάμε», τὸ γαϊδουράκι, τὸ γαϊτανάκι, τὰ ρόπαλα, ὁ ὑπαίθριος φασουλῆς κ. ἄ. Αὐτὰ δὲν γίνονται γιὰ γούστο, εἶναι ἐπιχειρήσεις συστηματικές...

Ἀλλὰ ας ρίξουμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὰ.

Τὸ γαϊδουράκι, πρῶτα-πρῶτα, ποὺ βλέπετε, ὅσοι βρίσκεσθε στὴν Ἀθήνα, νὰ χορεύῃ ἀδιακόπως στοὺς ἴχους ἑνὸς κλαρίνου, κόστισε μιὰ μέρα δουλειὰ στὸν κατασκευαστὴ του κ. Βάγγο Ἰζιτζίρα.

Σηκώθηκε ξημερώματα τὸ Σάββατο καὶ ἄρχισε τὴ δουλειά.

Ὁ βοηθὸς του Γαϊμπλιμπόρδας κρατᾷ τὸ ἀλεύρι γιὰ νὰ κολλᾷ τὰ χαρτόνια καὶ τὰ φανταχτερά χαρτιά. Ὁ Βάγγος δημιουργεῖ. Γιά μιὰ στιγμὴ διστάζει.

— Τί ἔχεις ρέ Βάγγο;

— Νὰ ρέ Τσιμπλιμπόρδα, δὲν ξέρω ἂν ἔχουν οἱ γαῖδαροι μουστάκια.

— Ἀναλόγως τοῦ γαϊδάρου.

— Καλὰ ρέ μελομακάρουν, ἀλλὰ ἐμεῖς πὼς θὰ τὸν φτιάξουμε τὸν δικό μας.

— Τρίχες κατσαρὲς συζητᾷς ρέ Βάγγο. Σάξτον ὅπως σοῦ γουστᾷ. Ὑπάρχουν γαῖδαροι μὲ μύσταξ, ὑπάρχουν ὅμως καὶ γαῖδαροι ξουρισμένοι, καλὴ ὥρα σὰν καὶ ἐσένα.

— Πρόσεξε τὰ λόγια σου ρέ σοφλί.

— Παρεξηγήθηκες ρέ, ποὺ σ' εἶπα ξυρισμένο.

— Ὅχι ρέ, ἀλλὰ μ' εἶπες γαῖδαρο.

— Λάθος κατάλαβες!!...

Ἡ ἐργασία ἐξακολουθεῖ κανονικῶς. Ὁ γαῖδαρος εἶναι ἔτοιμος. Ὁ Τσιμπλιμπόρδας παίξει ἐμβατήριον μὲ τὸ κλαρίνο καὶ τὸ γαϊδουράκι ἐξέρχεται φέρον τὸν Βάγγο με-

γαλοπρεπῇ, φουστανελοφόρον, κρεμανταλάν, καὶ μὲ τριακόσια, τοῦλάχιστον, δράμια μουστάκι. Ἀπὸ τὰ πλάγια κρέμονται δυο κάλτσες παραγεμισμένες μὲ κουρέλια ποὺ καταλήγουν σὲ τσαρούχια καὶ ποὺ παριστάνουν τὰ πόδια τοῦ σοφλί, διότι τὰ πραγματικὰ πόδια τοῦ Βάγγου εἶναι καὶ πόδια τοῦ γαϊδουριοῦ.

Πολλὲς φορές συμβαίνει, ἐνῶ τὸ κλαρίνο παίζει τὴν «Ροῦμπα», νὰ κυλιστῇ σὲς λάσπες τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν τσαρούχο-φόρον καὶ ἀτροφικὸν πόδι, πρὸς μέγα ὀνειδος τῶν... ἀπανταχοῦ τσολιάδων. Ἀλλὰ δὲν βαρύνεται, αὐτὰ εἶναι μικροπράγματα.

Γιὰ τὸ γαϊτανάκι χρειάστηκε περισσότερη διαδικασία. Μιὰ βδομάδα πρὶν, ἀρχισαν οἱ συζητήσεις στὸ «Στέμμα».

Μαζεύτηκαν πεντ' ἑξὶ ἀποτυχόντες ἡθοποιοὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πανύψηλου Θανάση καὶ ἔθεσαν τὶς βάσεις τῆς ἐπιχειρήσεως.

Διὰ ἐξαντλητικοῦ ρεφενέ βγήκε τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν ποὺ χρειάστηκε διὰ τὰ προκαταρκτικὰ ἔξοδα.

Πρῶτα-πρῶτα ἀγοράστηκε ὁ «κοντὸς».

— Καλὲ κόντὸς λέγεται κοτζάμ πρᾶμμα; ἀπόρησε μέλος τοῦ συνεταίρισμοῦ.

Ἐπειτα ἀγοράστηκαν οἱ κορδέλλες καὶ νοικιάστηκαν τὰ κοστούμια.

Ὁ Θανάσης καπάρωσε ἕνα ἀρλεκινίστικο κοστούμι, πῆρε ἕνα χωνὶ στὸ χέρι, καὶ αὐτοδιορίστηκε γενικὸς εἰσπράχτορας καὶ διαχειριστής.

Ὁ Σπύρος ἡ Σπυριδοῦλα ἐπέμενε νὰ ντυθῇ Φατμέ-Χανούμ.

— Καλὲ θὰ μοὺ πηγαίνῃ τρέλλα.

— Μμμ...! ὦρατο παιδί ὁ Ξεράκος!!

— Ἐσὺ νὰ κυττᾷς τὴ δουλειὰ σου, νά!

Ὁ Κῶστος ντύθηκε Μεχμέτ Ἀλῆς καὶ ἔδωσε τὸν βραχίονά του στὴν Φατμέ.

Δούκισσα ντύθηκε ὁ Τσιμπλής, ἀλλὰ κατὸ πιν τοῦ σχετικοῦ καυγά. Ὁ Τσιμπλής ἔτρεφε καὶ τρέφει ἀρειμάνιον καὶ μεγαλοπρεπῇ μύστακα. Ὁ Θανάσης ὅμως παρατήρησε ὅτι δὲν πηγαίνει δούκισσα καὶ μουστάκι.

Ὁ Τσιμπλής ἐξεμάνη.

— Γιατί ρέ κορόϊδο τῆς τράπουλας; Ποὺ τὸ ἔρεις, σάμπως ἔχεις δεῖ δούκισσα;

Τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἐκλόνησε τὸν Θανάση ἢ Διόφρονον, δὲν ἔπαψε ὅμως νὰ ἐπιμένῃ στὴν ἀπόψή του.

— Νὰ τὸ ξουρίσης ρέ, ἔχεις μιὰ συνοικία μουστάκια.

— Ὅχι ρέ παιδιά, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξουρίσω. Ἐχῶ συνηθίσει νὰ τὸ... στρίβω.

— Ξουρίσέ το ρέ καὶ στρίβε... τὸ δικό μου ἐπεμβαίνει τρίτος μουστακάλης, ποὺ ἀργότερα, ντύθηκε κυρία «μὲ τὰς καμελίνας».

Ἐχῶ τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ σᾶς περιγράψω τὴν συνεχεια καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀποκρηάτικα θεάματα, καθὼς καὶ σῆς δὲν ἀμφιβάλλω ἔχετε ἐπίσης τὴν καλὴ διάθεσιν—γιατί περὶ καλῆς διαθέσεως πρόκειται—νὰ τὴ δια-

βάσετε.

Ἀλλὰ, καθὼς βλέπετε, ὁ ἄωρος δὲν ἐπαρκεῖ παρὰ μόνον γιὰ νὰ κλείσω τὴ σελίδα μου μὲ τὸ:

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Σκίτσα τοῦ ἰδίου)

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Η Νότα, μιά ώραία νέα, ενώ ήταν ένκεντρι-
σμένη από την διήγηση της καμαριέρας της Κωνσταντίνας, που
της αποκάλυψε ότι ήταν άρρωστη από μιά τρομερή άρρώστια
του γλειτιού, κι' έχασε τὸ παιδί της, όταν νοσηλευότανε μισό-
τρελλη στὸ νοσοκομείο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Στέλιου Κον-
τῶνη, ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ ἦταν τρελλὸ μαζὶ τῆς ἀπ' ἀγάπης. Ὁ
Στέλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε μάθει ὅτι δὲν ἦταν γυῖος τοῦ Κον-
τῶνη, ἀλλὰ κάποιας ἀρρωστης γυναίκας, ἀγνωστο ποῖας, καὶ
ἐπῆλθαι νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἡ ἀγαπημένη του. Ἐκείνη σχε-
δὸν τὸν ἔβρισε· τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ κι' ἔφυγε. Ἡ καμα-
ριέρα ποὺ μισοῦσε τὴν κοινωνία γιὰ ὅσα ἐτράβηξε καὶ ποὺ
ἐνοιοθετο ἀνεξήγητο μῖσος γιὰ τὸ Στέλιο, ἀρχισε νὰ τὸν συμβου-
λεῖ πὼς γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ Νότα ἔπρεπε νὰ ἑοδεύῃ χρήματα
τὰ ὅποια μποροῦσε νὰ πάρῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου
ἦτο βοηθὸς ταμίου. Ἐπειτα τὸν ἔκανε νὰ ζηλέψῃ καὶ τοῦ εἶπε
μὲ τρόπο ὅτι ἡ Νότα πῆγε σὲ μιά φίλῃ της στὸ Κολωνάκι. Ὁ
Στέλιος πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ εἶδε νὰ παραμονεύῃ κάποιος
ἄλλος, ὁ ὁποῖος τέλος μπῆκε μέσα καὶ σὲ λίγο βγήκε μὲ τὴ φίλῃ
τῆς Νότας, τὴν Τούλα, ποὺ ἦταν γυναίκα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ
βγαίνει ἡ Νότα ποὺ σιτηριζότανε σὲ μισότοσο ἐνὸς ἀνδρός, μ'
ἕναν ἄλλον ἀκόμη, τὸν ἐραστὴ προφανῶς τῆς Τούλας. Θολωμέ-
νος ἀπὸ τὴ ζήλεια ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ ἐν ὧ τὸ ἀνδρὸς
γονο μὴνκε σ' ἕνα ταβί καὶ γύρισε σπῆτι του. Τοὺς παρακολού-
θησε κι' ὅταν ἡ Νότα πῆγε σπῆτι της, ἔτρεξε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλ'
ἐκείνη δὲν τὸν ἐδέχθη. Ἡ Κωνσταντίνα τὸν πῆρε καὶ πάλι στὴν
κάμαρά της, τοῦπε καὶ πάλι τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ ὁ Στέλιος,
πράγματι, ἐλάστογράφησε μερικὰ ἐντάλματα, πῆρε χρήματα ἀπὸ
τὴν τράπεζα καὶ τὰ πῆγε στὴ Νότα. Ὑστερα ἡ Νότα τὸν πα-
ρέσυρσε σ' ἕνα σπῆτι ὅπου τοῦδωσαν καὶ πῆρε κοκαίνην καὶ ἐ-
πειτα τοῦπαν νὰ βρῇ κι' ἄλλα λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ παίξουν
στὸ χαρτοπαίγνιο.

Ἐνὸς πῆγαινε, συνήντησε τὴν Πιπίτσα, μιά παιδικὴ του φίλη,
ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μυστικά, καὶ δὲν τοῦ τόχε εἰπεῖ καθαρά πο-
τέ της. Τὸν εἶχε παρακολουθήσῃ, ἤξερε ὅτι εἶχε κάνει πλαστο-
γραφία, ὅτι τὸ περασμένο βράδυ ἦταν σὲ σπίτι ὅπου πῆρε ναρ-
κωτικό. Τοῦ γύρεψε νὰ πᾶνε στὸ Ζάππειο, κι' ἐκείνος δὲν τῆς
ἀρνῆθηκε. Ὁμολόγησε ὅτι εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Τράπεζα χρή-
ματα, κι' ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν Νότα, κι' ὅταν χωρίσανε,
ἔφισε τὴ νέα σὲ φρικτὴ ἀπελπισία. Ἐκείνος πῆγε σὲ καζίνο,
ἔπαιξε κι' ἔχασε, ἡ Πιπίτσα ἀρρώστησε. Κι' ὅταν ἔγινε καλά,
πῆγε σὲ σπίτι τῆς Νότας, καὶ τῷ εἶπε πὼς ὁ Στέλιος εἶχε κά-
νει πολλὰς ἀνοησίες, καὶ δὲν ἦταν πιά ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς
τραπέζης. Τὰ λόγια της αὐτά, ἐρέδισαν τὴ Νότα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κι' ἀφοῦ ἡ μιά εἶχε τὴν δικαιολογία τῆς βίας καὶ ἡ ἄλλη τὴν
ὀμὴν δικαιολογία τοῦ καρίτσιου της :

— Ἀ, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ζοῦν μονάχα οἱ τυχεροί. ν' ἀπολαμβά-
νουν μονάχα αὐτοί, κύριοι ἐκεῖνοι καὶ σκλάβοι οἱ ἄλλοι, οἱ ἀτυ-

χοι ἄλλοι, ποὺ δὲν ἔφταιγαν γιὰ τὴν δυστυχίαν, ὅπως δὲν εἶχαν
κάποια ἱκανότητα ἐκεῖνοι γιὰ τὴν εὐτυχισμένην ;

Κι' ἂν ὁ Θεὸς ἔφτιαξε ὅλους μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ τὰ ἴδια
δικαιώματα ποῖα ἦταν αὐτὴ ποὺ ῥόχτανε νὰ τῆς δειξῇ τὴν
ὑπεροχὴ της, καὶ ποὺ τὴν βρῆκε αὐτὴ τὴν ὑπεροχὴ ; Γιατὶ εἶται
τὸ ἥθελε ; Γιατὶ αὐτὸ ἐκάνονινε μιά σεμνόντυφη κοινωνία ποὺλεγε
σ' ὅλα της ψέμματα, ποὺ ἤθελε νὰ ἀντιγράψῃ τοὺς παλαιούς
τοὺς τίμιους καὶ ἠθικούς καλοὺς καιρούς. ἡ ἀκριβέστερα νὰ πλα-
στογραφῇ τοὺς ἀγνοὺς νοικοκυραίους, κοινωνία ποὺ ὑποκρίνε-
ται τὴν ἀγαθὴ ἐνώ κάτω ἀπὸ τὴς πορφύρας καὶ τὴς εὐωδίας
κρύβει τὸ βόρβορο μιάς ἀνηθικότητος ποὺ δὲν θὰ μπορούσε
νὰ βρῇ κανεὶς οὔτε στίς πιὸ ξεπεσμένες γυναῖκες τοῦ πεζοδρο-
μίου ;

Ἐρχόντανε ἐκεῖ μὲ τὴ μάσκα τῆς τιμιότητος, δὺς φορές ἐπο-
μένως διεφθαρμένη ἐκείνη, νὰ τῆς διεκδικήσῃ κάθε δικαίωμα
γιὰ τὴν εἶχε φιλήσῃ ἕνα ἐπὶ τοῦ παρόντος μονάχα, ἐν ὧ αὐτὴν
τὴν εἶχαν ἀπολαύσει πολλοί ; Καί, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἢ λίγα φιλή-
ματα ἀντλοῦσε ἐκείνη τὴν ὑπεροχὴ ! Μήπως λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ
ἦταν τίμια μιά διεφθαρμένη στὴν ψυχὴ, κι' ἦταν αὐτὴ ἐκείνη
π' ἀτύχησε στὸν ἔρωτα. ἡ ἡ μάσκα της πέθανε γρηγορότερα ἀπὸ
ὅτι ἔπρεπε, ἡ μιά ὁποιαδήποτε ἀφορμὴ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη.

Ἄν εἶται ἦταν τὰ πράγματα, ἂν δίκην ἦταν ἡ δύναμις, ἡ ὑπο-
κρισία καὶ οἱ ἀνήθικοι περιορισμοὶ ποῦβαζε μιά κοινωνία διε-
φθαρμένη τότε θὰ μεταχειριζόταν κι' αὐτὴ τὴ δύναμίν της, ὅποια
δύναμις εἶχε, καὶ θὰ ἀμύνετο διεκδικούσα ὅχι τὸν Στέλιο ποὺ
τὸν βαρύνεταν, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ νὰ ζήσῃ
διεκδικούσα τὴν ἰσότητά της μὲ κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο πλάσμα
ὁποιοδήποτε πλάσμα.

Ὁ καταιγισμὸς αὐτὸς τῶν ἐρεθιστικῶν σκέψεων τὴν ἔξαγεί-
ωσε. Κάθε καλωσύνη χάθηκε ἀπὸ τὴν ψυχὴ της. Μὲ μῖσος γιὰ
τὴν κοινωνία, καὶ θυμὸν ποὺ μόλις βοστοῦσε καὶ τὸν συγκε-
τοῦσε μονάχα γιὰ τὴν ἦταν σπῆτι της—βρέθηκε ἑτοιμὴ νὰ κτυπήσῃ
ἀλύπητα ἀδιαφοροῦσα γιὰ τ' ἀποτελέσματα.

Μὲ ἕνα ξαφνικὸ σύσπασμα τῶν φρυδιῶν της, εἶται ἐρεθισμέ-
νη ῥῶτισε.

— Καὶ γιὰ τὴν ἦρθατε νὰ τὸ πῆτε σὲ μένα ;

— Ἡ ἐρώτησή της ἦταν ἀπροσδόκητη καὶ τὸ ὕψος ἀπότομο.
Καὶ εἶδε φανερά τώρα ἡ Πιπίτσα τὴν μεταβολὴ τῶν διαθέσεων
τῆς Νότας, εἶδε τὴν ἐχθρική της διάθεση. Φανερό ὅτι δάταν ὁ
ποχρεωμένη νὰ κάνῃ ἕνα ἀγῶνα σκληρό, καὶ σ' αὐτὸ δὲν θὰ
ἐδειλίαζε.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ξεκίνησε νὰ πᾶν σὲ σπίτι
τῆς ἀντιζήλου της, ἔως τὴ στιγμή αὐτὴ, ἄλλαξε πολλὰς φορές
διαθέσεις. Ἄλλοτε μὲ δισταγμὸ, κι' ἄλλοτε ἀποφασιστικῇ, φο-
βισμένη ἢ θαρραλέα, μὲ χίλιες ἐλπίδες ἢ ἐντελὲς ἀπαισιοδοξί-
α, ἔκαμε διάφορα σχέδια, προέβλεψε πολλὰ, ἀλλ' ὅλες τὴς φορές
σ' ὅλες της τὴς σκέψεις ἔμενε ἀποφασισμένη νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ,
καὶ νὰ μὴ παραδεχθῇ τὴ ἐπέτυχῃ, παρὰ μονάχα ὅταν θὰ ἔβαν
τλοῦσε ὅλα της τὰ ἐφόδια, κι' ὅλη της τὴν εὐγνωστία καὶ δὲν
κατῶρθαν νὰ φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἄν γιὰ λίγες στιγμὲς, τὸ ὥραιο περιβάλλον τοῦ σαλονιοῦ
ἔδωκε στὴν πελαγοδρομοῦσα ψυχὴ της τὴν αἰσιοδοξίαν, εἶχε
ὅμως πρὶν ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸν φόβον τῆς ἀποτυχίας. Εἶχε
φοβηθῇ πολλὰ πράγματα, κάθε τι ποὺ μπορούσε νὰ συμβῇ. Κι'
εἶχε σχεδιάσει τί θὰ ἔλεγε σὲ κάθε περίπτωση.

Ἄλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή δὲ θυμήθηκε τίποτα. Εἶδε μπροστὴ
της τὴν ἀντίπαλο ἀποφασισμένη νὰ τῆς διεκδικήσῃ αὐτὸν ποὺ
ἀγαποῦσε καὶ ὁ φόβος μήπως τὸν χάσῃ, τῆς ἔδωκε τέτοιο θαρ-
ρος, ποὺ δὲν ἐπερίμενε ἵτε ἡ ἴδια νὰ ἔχῃ. Δὲν ἐξάλιστρε
δὲν ἐπτοήθηκε, ἀλλὰ οὔτε καὶ παρασύρθηκε σὲ ἀπρέπειαν. Ν

τὴν ἐγγενικὴ, τρέμοντας σύγκορμη, ἀπ' τὴ βαθεῖα συγκίνη-
ση, ἔσπρη σὰν τὸ χαρτί τώρα, ἀπάντησε :

— Ἦρθα σὲ σὰς, καὶ τὸ λέω σὲ σὰς, γιὰ τὴν ἐξ αἰτίας σας,
ὅπως ἐγὼ ἐγινε, κι' ἔκανε ὅ,τι κάνει.

— Κάθησε τότε. Φαίνεται πὼς ἔχουμε νὰ εἰποῦμε πολλὰ.
Μά... καθήστε...

Ἐκάθησαν καὶ οἱ δὺο.

— Μ' ἀρέσεις, εἶπε πρώτη ἡ Νότα, γιὰ τὴν μιὰς χωρὶς περι-
τομίας. Ἔτσι δὲ θὰ χάσωμε τὴν ὥρα μας σὲ πολόλους, σὲ
ὑπονοούμενα, σὲ ψέμματα καὶ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ μεταχειριζό-
μαστε γιὰ νὰ δειξώμε ὅτι εἴμαστε καθὼς πρέπει ἄνθρωποι.
Καὶ μὰ κι' ἔτυχε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς μιλήσω ἐλεύθερα,
ἀν νὰ μὴν εἴμαστε σπῆτι μου. Μπορεῖς καὶ σὺ νὰ μοῦ μιλή-
σῃς, βέβαια ὅτι δὲν θὰ θελήσω νὰ ἐπωφεληθῶ τὸ ὅτι εἴμαστε
ἐδῶ καὶ ὅχι σὲ οὐδέτερο μέρος. Ἀς ἰδοῦμε λοιπὸν. Τὸν ἀγα-
πῶς τὸν Στέλιο ;

— Ζὴν ἀδελφὸ μου.

— Ἄν ἦταν ἀδελφός σου, θὰ σοῦ μιλοῦσα ἄλλοιῶς. Ἀλλὰ
ὅταν ἕνα κορίτσι, μάλιστα τόσο μικρὸ ὅπως ἐσύ, ἰσχυρίζεται
πὺς ἀγαπᾷ ἕνα νέο σὰν ἀδελφόν, λέει ψέμματα. Θὰ ἤθελα νὰ
ἤσωνα πὺς εἰλικρινής. Μὰ ἔστω. Ἀγαπᾷς τὸ Στέλιο. Γιατὶ τὸν
ἀγαπᾷς ἀπὸ μικρὸ, γιὰ τὴν παῖξά σου ἀγάδες μαζί, γιὰ τὴν μιά φορά
ποῦσαστε παιδάκια καὶ τρέχατε πέσατε καὶ χτυπήσατε τὸ πόδι
σου. Τὸν ἀγαπᾷς, γιὰ τὸν ἀγαπᾷς, καὶ ἂν
κάνης καλὰ ἢ ἄσχημα εἶναι λογαριασμὸς δι-
κά σου. Ἐγὼ μὲ τὴν ἐρώτησή μου θέλησα
νὰ βάλω τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Καὶ
θέλησα λοιπὸν νὰ μάθω τὸ λόγο γιὰ τὸν
ἄνθρωπον ἐνδιαφέρεσαι.

— Ἔστω. Τὸν ἀγαπᾷς. Βρίσκεται σ' αὐτὸ
τίποτα κακό ;

— Σοῦ εἶπα ὅχι. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦταν κακό,
αὐτὸ θὰ ἐνδιέφερε ἐσένα, μονάχα ἐσένα.
Καὶ εἶναι νὰρχεσαι σὲ μένα καὶ νὰ μοῦ
παραγγίλῃς διάφορα πράγματα, ἄλλα ποὺ ἀφι-
σῇς νὰ ὑπονοηθοῦν κι' ἐκεῖνα ποὺ θὰ μοῦ γυ-
ρῇς σὲ λίγο.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Προσποιεῖσαι καὶ πάλι. Ὅταν ξεκίνα-
ς ἀπὸ τὸ σπίτι σου νὰρθῃς νὰ μὲ βρῇς,
τὸ εἶχε σκεφθῇ ὅλα, εἶχε μελετήσῃ καλὰ
τὸ μᾶθημά σου, ἤξερες πὼς θ' ἀρχίσῃς, τί
θὰ μοῦ εἰπῇς καὶ πὼς θὰ τελειώσῃς. Τὴς
παραμικρότερες λεπτομέρειες, ἀκόμη καὶ τὴς
παρανομίας ποὺ θὰ κανεῖς, καὶ μὴν τὸ ἀρνεῖσαι.
Καταλαβαίνεις, λοιπὸν, καὶ μὴν τὸ ἀρνεῖσαι.

— Ὡς τόσο ἀς προχωρήσουμε. Ἐχεις τὴν πλη-
ροφῶν ὅτι ὁ Στέλιος μ' ἀγαπᾷ. Ἐχεις
ἐμπειρίαν ὅτι τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὴ μύτη.
Ὅτι ἂν τοῦ εἰπῶ νὰ πέσῃ στὴ φωτιά θὰ
τὸν τραβᾷ, φοβάσαι γιὰ τὴ θέση του καὶ
ἐμμεν εἶναι ὑπεύθυνη. Ἔτσι δὲν εἶναι ;
Ἐπειδὴ ἡ Πιπίτσα δὲν ἀπάντησε, ἡ Νό-
τα ἔξακολούθησε :

— Εἶμαι ὑπεύθυνη ! Καὶ εἶμαι ὑπεύθυνη
γιὰ τὴν ἀγάπη. Νὰ λοιπὸν ποὺ φταίω
γιὰ τὴν ἀγάπην, νὰ ποὺ ἀφισα νὰ γίνῃ

τὸ τόσο μεγάλο κακό, ἐνὸς θὰ ἔπρεπε ἡ μόνη μου φροντίδα καὶ
μόνη μου προσπάθεια νὰ εἶναι νὰ μὲ μισοῦνε. Ἄν ὁ Στέλιος
μὲ μισοῦσε, θὰ ἦμουν καλὴ, γιὰ τὴν ἐξυπηρετοῦσα τὰ
ἐπιθυμίας σου. Ἐπομένως ἐμεῖς, πρέπει νὰ θυσιάζομαστε γιὰ
ἐσένα, ἐγὼ πρέπει νὰ γίνω πρόσωπο μισητό, γιὰ τὸ ἐνδια-
φέρον ἐσένα.

— Ποῖος τὸ εἶπε αὐτό ;

— Εἶναι ἀναγκαῖο συμπέρασμα τῶν διαθέσεων σου. Καὶ λοι-
πὸν ἀπάντω : Ναι, μ' ἀγαπᾷς ὁ Στέλιος, γιὰ τὴν μ' ἀρέσει
μ' ἀγαπᾷ. Ξεφυλάει στὸ ἀντίκρουμά μου, γιὰ τὸ αὐτὸ τὸ
ἐπιθυμίας μὲ εὐχαριστεῖ. Τρελλαίνεται γιὰ μένα, καὶ ἐγὼ ἔκανα
προσάρμοσα γιὰ νὰ τὸν ξετρελλάνω. Τὸ ἴδιο προσπαθῶντας νὰ
κάνῃς καὶ σὺ καὶ δὲν τὸ κατῶρθωσες. Ἄν τὸ ἐπετύγχανες θὰ
ἦσαν ὑπερήφανη, θὰ ἦσαν ἱκανοποιημένη, πάντως δὲν θὰ
ἐπαινοῦσες τὸν ἐαυτὸ σου γιὰ τίποτα. Πὼς ἐσκέφθηκες νὰ
ἐπαινοῦσῃς ἐμένα ;

— Κανείς δὲν σκέφθηκε νὰ σὰς κατηγορήσῃ γι' αὐτό. Δι-
καίωμα τοῦ κάθε κοριτσιῶν εἶναι νὰ προσπαθῇ ν' ἀγαπηθῇ.
Ἡ ἀγάπη του νὰ μὴν εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ ἄλλου.

— Καταστροφὴ ; Καὶ γιὰ τὴν μιά ἀγάπην θὰ εἶναι καταστροφὴ ;

— Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὅταν ἀναγκάζῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ γίνῃ
καταστροφὴ ;

— Ἀ, εἶται ; Καὶ γίνεται κανεὶς καταστροφὴ ἀπὸ ἀγάπην ἢ
γιὰ τὴν μέση του ; Ἄν ἀγαποῦσε ἐσένα, θὰ ἔκανε τὴν
κατάχρησιν ;

— Ἀσφαλῶς ὅχι !

— Γιατὶ θὰ σ' ἀγαποῦσε λιγώτερο ἢ γιὰ τὴν δὲν θὰ τὸν ἀφι-
νεῖς ἐσύ ;

— Γιὰ τὸ δεύτερο.

— Ὅποτε θὰ εἶχε μέσα του τὸ μικρόβιον τῆς κλεψιάς καὶ τὴ
διάθεση τῆς πλαστογραφίας. Καὶ σὺ, ἐπειδὴ μιά ποὺ εἴσατε
παιδάκια πέσατε καὶ ἐδάρατε τὰ γόνατά σας—ὅπως μοῦ εἶπες
πρωτῆτερα—δὲν θὰ τὸν ἀφίγες νὰ τὸν κάνῃς. Ἐγὼ ὅμως ποὺ
ἔπασα μικρὴ μονάχη μου κι' ἔγδαρα τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴν μά-
τωσα, ποῖα ὑποχρέωση εἶχα νὰ τὸν συγκρατήσω ;

— Τὰ ἀνθρωπιστικά σου αἰσθήματα.

— Ἀ, ὑποκριταί, ποὺ πετάτε κατὰμουτρα λέξεις ποὺ δὲν
ἐνοιοῦσατε ποτὲ τὴ σημασίαν τους. Ἀ, δῆθεν μεγαλόψυχοι, ποὺ
ἔχετε δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά. Μὲ ποῖο δικαίωμα ἐρχόσαστε
σεῖς, νὰ ἐπικαλεσθῇτε τὰ ἀνθρωπιστικά αἰσθήματα, ἐκείνων
τοὺς ὁποῖους κουρελιάσατε χωρὶς οἶκτον καὶ χωρὶς ἔλεος.

— Πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε γιὰ μένα αὐτό ;

— Σοῦ γυρεύω συγγνώμη. Σὲ θεωρῶ αὐτὴ τὴ στιγμή ἀντι-
πρόσωπο τῆς κοινωνίας καὶ μιλάω σὲ σεῖνανε ὅπως θὰ μιλοῦ-

σα σ' αὐτήν. Σοῦ δίνω τὸ δικαίω-
μα νὰ μὲ κατηγορήσῃς, νὰ μὲ κα-
στιγώσῃς μὲ τὴς παρατηρήσεις σου,
νὰ μοῦ εἰπῇς, τι θέλεις. Ἐχεις τὴν
ὑποχρέωση ὅμως νὰ μ' ἀκούσῃς καὶ
σύ, πρῶτα ὡς ἀποσταλμένη τῆς
κοινωνίας κι' ὕστερα
ὡς ἄτομο.

— Γιατὶ θυμώσατε
ποὺ ἐπικαλεσθήκα τὰ
ἀνθρωπιστικά σας αἰ-
σθήματα ;

— Γιατὶ αὐτὴ τὴν ἐ-
πίκλησιν, τὴ θεωρῶ γιὰ
τὴν πιδὴ ξεστοίπωτη πα-
ληανθρωπιὰ τῶν ὑπο-
κριτῶν ποὺ γυρεύουν
ἀπὸ τοὺς ἄλλους οἶκτον
ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι ἀνη-
λεεῖς ! Ἐγώ οἶσταί στίς
σκέψεις, σκληροὶ στοὺς
τρόπους καὶ ἀπαισιοὶ
στὴ διάθεση, δὲν δισ-
τάζουν νὰ σπαράξουν
ὅποιον μπορέσουν. Κι'

ὅταν ἰδοῦν πὼς εἶναι ἀνίσχυροι,
ὅταν ἕνας ἄλλος παρουσιασθῇ
δυνατώτερός τους, ἐπικαλοῦνται
τὰ ἀνθρωπιστικά τοῦ αἰσθήματα.

— Μιλάτε γιὰ μένα ;

— Μιλῶ γενικῶς, ἀλλὰ μιλῶ
καὶ γιὰ σεῖνα, ποῦρθε νὰ μοῦ
γυρεύῃς, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρω-
πισμοῦ μου, ν' ἀφίσω ἐγὼ τὸν

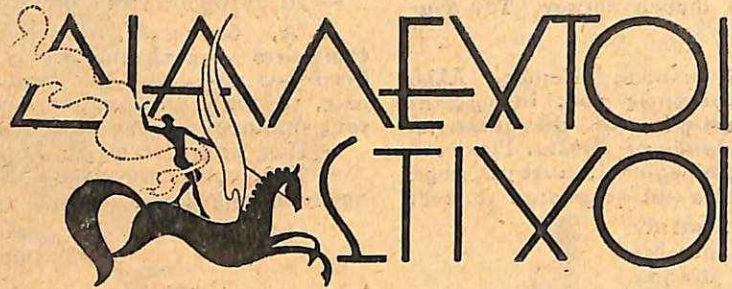
ἐρωμένο μου, γιὰ νὰ τὸν πάρῃς ἐσύ. Καὶ
ποῖα εἶσαι σὺ ; Καὶ ποῖα δικαίωμα μεγα-
λύτερο ἔχεις ἐσύ ἀπὸ μένα νὰ τὴν ζωὴ καὶ
στὸ θάνατο κι' ἀπὸ ποῦ τὸ βρῇς αὐτό
τὸ δικαίωμα ; Θέλεις ἕναν νέο νὰ τὸν
κάνῃς δικό σου καὶ δὲν ἔχεις τὴ δύναμιν
νὰ τὸν πάρῃς. Κι' ἔρχεσαι σὲ μένα καὶ
γυρεύεις νὰ στὸν παραχωρήσω καὶ θέλεις
νὰ σοῦ τὸν δώσω, χωρὶς νὰ ρωτήσῃς ἂν
μὲ τὸ νὰ τὸν χάσω, θὰ ὑποφέρω ἐγὼ !
Γιὰ τὸν πόνο τὸ δικό μου—καὶ σὺ, ξεκινῶν-
τας νὰρθῃς ἐδῶ, δὲν ἤξερες ἂν τὸν ἀγα-
ποῦσα καὶ πόσο—γιὰ τὴν ἀπειπισίαν τὴν

δική μου δὲν ἐσκέφθης
καθόλου, ἀδιαφύκησε
ἐντελῶς. Ἦρθες ν' ἀ-
ξιώσῃς, ἐν ὀνόματι
τῆς ὑποκρισίας ποὺ
τὴν λέτε αἰμιώσητα ;
κι' ἀφοῦ σ' ἐπίασα ἐπ'
αὐτοφῶρα ν' ἀσελγῇς
μὲ τὴν ἀλήθειαν, ἐπι-

καλείσαι τὰ ἀνθρωπιστικά μου αἰσθήματα. Τὰ αἰσθήματά μου αὐτὰ τὰ γυρεύεις γιὰ σένα, ἔτσι δὲν εἶναι ;
— Ὁχι ! Γιὰ κείνον !
— Ποιὸν ἐκείνον ;
— Τὸν ἄνθρωπο ποὺ θυσιάζει τὴν τιμὴ, τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν του στὴν πρῶτη ἀγάπης...
— Ἐ, καὶ γιὰ ποῖο λόγο νὰ μὴν τὸ θυσιάσῃς ὅλα αὐτὰ, ἀφοῦ θὰ ἐξασφαλίσῃς ἓνα πρᾶγμα ποὺ τὸ νομίζει ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποῖο μεγαλύτερο ;
— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἡ τρέλλα του .
— Καὶ γιατί νὰ μὴν πληρώσῃς γι' αὐτὴν τὴν τρέλλα .
— Ἐκείνος πληρώνει. Ἄλλ' ἐγὼ ἔρχομαι καὶ γυρεύω οἶκτο γι' αὐτόν.

— Γυρεύεις οἶκτο γιὰ σένα, ἀλλ' ἐγὼ παραδέχομαι ὅτι τὸν γυρεύεις γι' αὐτόν Ποῖδς εἶναι αὐτός ; Ἡ κοινωνία ! Ὁ ἄνδρας ! Ὁ δῆμιος. Οἶκτο λοιπόν ; Καὶ ποῖδς αἰσθάνθηκε οἶκτο γιὰ μένα, ὅταν κλειώμουνα ἀπελπισμένη στὴν κάμαρά μου καὶ θρηνοῦσα ἀπαρηγόρητα, γιατί ἐκείνος ποὺ μοῦ πῆρε τὴν τιμὴ καὶ μ' ἄνοιξε τὴν πόρτα ποὺ φέρνει στὸ βάραθρο τῆς καταστροφῆς, ἦταν ἐρωτευμένος μετ' ἐνὶ καλύπτῃ φίλη μου ; Ποῖδς ἦρθε νὰ μοῦ πῇ ἓνα λόγο παρηγορίας ; Ὁ φίλος του ; Ναί, ἦρθε καὶ μὲ εἶδε νὰ κλαίω, καὶ ἐπωφελήθηκε τῆς περιστάσεως καὶ μ' ἐφίλησε καὶ μ' ἐγαῖθεψε, γιατί ἡ ἀπελπισμένη ἐγὼ δὲν εἶχα συναίσθησι τὸ ἐκείνου μου. Κι' ὅταν ἐκατάλαβα καὶ τὸν ἐδίωξα, σηκώθη καὶ πῆγε καὶ τὸν βοήθη καὶ τοῦ εἶπε πῶς τοῦ ἐρρίχτηκε, καὶ τοῦ εἶπε πῶς τὸν ἀπατοῦσα. Μοῦμπηξε ὁ ἀγαπημένος μου τὸ μαχαίρι καὶ ὁ φίλος του ὠρνιασε στὸ πτωμά μου. Ἦτανε συννενοημένοι ; Τὸ πιστεύω. Ἀπελπισμένη ἀπ' αὐτοὺς πῆγα στὴ φιλενάδα μου τὴν καλή, ποὺ καταχράσθηκε τὴν ἐπιστολήν μου καὶ τὸν πῆρε. Ἐξέρεις τί μοῦ εἶπε ; «Τὶ φταίω ἐγὼ ἂν μὲ βρίζῃ καλὴτερον καὶ ὁμορφώτερον, πιδ ἀνεπτυγμένη καὶ πιδ καλή ;» Μὲ δέχτηκε μετ' ἐνὶ πιδ χειρότερο τρόπο καὶ μὲ ἐδίωξε μετ' ἐνὶ προστυχότερο. Ἀηδισμένη ἔφυγα μακριὰ νὰ μὴν τοὺς βλέπω καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀκούω, καὶ γνωρίζω ὅτι ἄλλους καὶ ἐμπεπιστευμένα ἄλλους, καὶ εἶδα παντοῦ τὴν ἀχρηστία καὶ τὴν ἀνυπομονή, τὴν ἔσχατη ἀποκτὴνωση καὶ τὴν ὥμην παληανθρωπία. Καὶ αὐτὴ σου ἡ κοινωνία τῶν ἡθικῶν καὶ τιμῶν μ' ἐδίδασκε νὰ μὴν ὑποκρίτρια καὶ ψεύτρα, σκληρὴ καὶ ἀσυγκλινή, μ' ἔμαθε νὰ μὴν πιστεύω ἐχθρὸ ποὺ πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶ μ' ὅποιο μέσο μοῦδωσε ἡ φύση καὶ ὅποιο μπόρεσε νὰ ἐπινοήσῃ ἡ κακία μου ψυχῇ.

— Ἡ κακία σου ψυχῇ ;
— Ἀμ' καὶ σὰν τὸ ἄλλο ἐγίνε αὐτὴ ἡ ψυχὴ μου, παρὰ κακία, σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη ; Εἰμαι κακὴ, μὰ γιατί δὲν ῥωτᾷς τὴν ἀφορμὴ καὶ τὸ αἶτιον ; Γιατί δὲν γυρεύεις νὰ μάθῃς τὸ λόγο ποὺ μ' ἔκανε ἔτσι θηρίο ; Ἀν ἔγινε ὅπως εἶμαι, τάχα ποῖδς φταίει ; Ἀφοσιώθηκα καὶ θυσιάσθηκα

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ψηλὸ μου κυπαρίσσι, ἐσὺ καὶ μόνο ἀπ' ὅλα τὰ δένδρια τ' ἀδικημένο. Κι' ὅμως ἐκστατικός μπροστὰ σου μένω καὶ τὸ πικρὸ σου μεγαλεῖο καμαρώνω.

Σ' ἐρημικὰ καὶ κοιμητήρια φυτεμένο, τὸ πένθος νὰ εἰκονίζῃς μεσ' τὸ χρόνο, περήφανα τρυγᾷς—ὠϊμέ—τὸν πόνο κι' ἀγέρωχα τὸν ζεῖς—φαρμακωμένο !

Καὶ δὲ σάντικρυσσε ποτὲ κι' ἐδῶ μὰ κι' ὅπου, νὰ σκύβῃς πρὸς τὴ γῆς, τὸ μάτι ἀνθρώπου κι' οὐδὲ καὶ σκυθροπὸ σ' εἶδεν ἢ πλάσῃ.

Στὸν κόσμο ποὺ πονᾷ, καὶ ποὺ τολῦπες πικροῦ καπνοῦ, μὲ πνίγουνε ἡ λύπες ὦ ! Ἄς μποροῦσε κι' ἡ ψυχὴ μου νὰ σὲ [μοιάσῃ]

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΑΡΚΑΡΗ

Ἔλα, τὸν χρυσὸ τὸν ἥλιο στὴν ἀκρογιαλιά ποὺ λυώνει. καὶ ἀστράφτει καὶ θαμπώνει κι' ἔναν κοσμ' ὁμορφον ζεῖ —στάλα-στάλα καὶ φλωράκι, στάλα-στάλα ναπολεόνι— ἔλα τὸν χρυσὸ τὸν ἥλιο νὰ τὸν μᾶσουμε μαζὶ.

Δέσε τὰ μαλλιά καὶ σφίξε στὸ λαιμὸ τὸ φόρεμά σου, μὴν ξανοίξῃ πρὸς τὸ στήθος καὶ τ' ἀφήσῃ φανερό· κι' ἀπ' τὴν κατάσπρη βαρκοῦλα — ποὺ θὰ κυβερνᾷ — κρεμάσου μετ' ἀπόχνη τὲς παλάμες στὸ γαλῆνιο τὸ νερό.

Κι' ὅσο μάλαμα θὰ βροῦμε, (τὴν προκοῦλα σου ἀκέρια) θὰ τὸ πάρω νὰ τὸ κρύψω σὲ μιὰ στίβα κοχυλίων Ἔλα ! Καὶ γιὰ πλερωμὴ μου... Μόνο δυὸ φίλια στὰ χέρια κι' ἕνα—τόσο δά, μικροῦλι— στὲς ἀκρίτσες τῶν χειλιῶν.

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

γιὰ κείνον· κι' αὐτὸς μ' ἔβρισε, μὲ ἐσυκοφάντησε, ἀφοῦ μοῦ πῆρε ὅ,τι κι' ἂν εἶχα, μὲ διέβαλε καὶ μὲ ἐπαρόχθισε πληρώνοντας μου ἔτσι τὴ θυσία ποῦκανα γι' αὐτόν. Πρὶν νὰ θρονιάσω στὴν ψυχὴ μου τὸ μῖσος, εἶχα βάλει τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν καλωσύνη. Μὲ μιὰ τέτοια ψυχὴ ἀντίκρισα τὴν πιδ κτηνώδη ἀχαριστία ἀπ' ἐκείνους ποὺ προσδοκοῦσα συμπάθεια πιδ ὡμὴ ἰδιοτέλεια, ὅλα τὰ κατώτερα ἐνστικτα τῶν ὑπανθρώπων, ποῦχουν ὡς μόνο τοὺς προσὸν τὴν ξεστομισιὰ, τὴν ἀναιδέα, καὶ τὴν ἀγῆ κατωτερότητα ποὺ τὴν μεταχειρίζονται γιὰ ἐφόδιο, γιατί αὐτὴ μονάχα εἶναι ἡ δύναμή τους. Μ' ἐκατάλαβε ;
— Ὁχι.
— Θὰ μὲ καταλάβῃς ὅμως σὲ λίγο, θὰ μὲ καταλάβῃς ἅμα ὁ

Στέλιος θὰ σοῦ φερθῇ ὅπως ἐφάρθηκαν σὲ μένανε ἄλλοτε, ὅπως θὰ φερθῶ κι' ἐγὼ σ' αὐτόν. Καὶ γιὰ πῆς μου ; Δίνει δὲ κάρα ὁ Στέλιος γιὰ σένα, ἀν ξεψυχᾷς γι' αὐτόν, καὶ ἂν ἦρθε στὸ σπῆτι μιανῆς κοκότας, νὰ ἐξευτελιστῇς μοστὰ σ' αὐτὴν καὶ νὰ τῆς γυρεύῃς νὰ σὲ ἐλεήσει πετιώντας σὲ σένα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ἔγινε ἄχρηστος ; Ἀ, δὲν μὲ καταλαβαίνεις, κι' ἔχεις δίκην γιατί εἶσαι στὴν ἀρχὴ τοῦ πόνου καὶ δὲν σ' ἐπῆρε ὁ κατήφορος, κι' εὐνοίαι νὰ μὴ σὲ πᾶσιν ποτέ. Ἄλλ' ἐγὼ ποὺ συννοήθηκα κατὰ ἀπὸ τὴν κακοήθεια τῆς κοινωνίας, καὶ ἐσπάρσα μέσα στὴν κακία τῆς ἐγὼ ποὺ δοκίμασα τὴν τοῖελα τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως ἐνὸς ποὺ σκληροάντησε μετ' ἐνὶ ἀντικρὺ σὲ τὴν ἀχαριστία καὶ τὴν παληανθρωπία τῆς, θὰ ἐκδικηθῶ. Ἀσυνκίνητη στὸ δικό σου πόνο κι' ἀδιάφορη σ' ἐκείνον τὴν καταστροφή, θὰ τραβήξω μετ' ἐνὶ χαρίστηση τὸ σκοινὶ ποὺ θὰ πνίξῃ τὸν ἄνδρα, ὅποιον ἄνδρα, τὸν κάθε ἄνδρα, θὰ νελάσω στὸ σπαραγμὸ του καὶ θὰ χορῶσω γύρω στὸ πτωμά του τὸ χορὸ τῆς τρέλλης ἡδονῆς ποὺ νοῦ δίνει ἡ σκέψη ὅτι ἔγινε ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του. Μ' ἐκατάλαβες τώρα ;

Τρομαγμένη ἡ Πιπίτσα ψιθύρισε.
— Ἐντελῶς.
— Καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ ἐπιμένῃς γυροῦντας οἶκτο ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τῆς τὸν διδάσκει ποτὲ κανεὶς ;
— Ἐπειὴ σκεπτικὴ λίγες στιγμὲς ἡ Πιπίτσα. Σηκώθηκε ἀπὸ τομα ὕπνεος καὶ εἶπε.
— Μάταιος κόπος νὰ νυσέψω νάλλῃω τὴ φύση. Εἶδα καθαρὰ καὶ πιστέψα. Μὰ ὑποῶ νὰ σὲ μιλήσω ἐλεύθερα ; (Ἀνολοῦνθι)

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ, ΔΙΑΒΑΣΤΕ :
ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΑΪΤ
Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ.

Ἡ τραγωδία μιᾶς γυναίκας ποὺ ἀγάπησε τὸν ἄντρα ποὺ ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΡΝΕΡΑ

Εἰς τὸ Λονδίνο προεβλήθη δοκιμαστικῶς μιὰ ταινία, εἰς τὴν ὁποίαν μετέχει καὶ ὁ διάσημος Ἰταλὸς πρωτοπυγμάχος Πρίμο Καρνέρα καθὼς καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Μάξ Μπόερ. Εἰς τὴν ταινίαν αὐτὴν τιτλοφοροῦμένην «Ὁ ἄνδρας τῆς καθεμιάς», ὁ Μπόερ ὑποδύεται τὸν ρόλον ἐνὸς ἐρασιτέχνου πυγμάχου ὁ ὁποῖος προκαλεῖ τὸν πρωταθλητὴν καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τὸν νικά. Ὁ Καρνέρα δμως ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τέτοια μείωσι τὸ γόητρο τῆς Ἰταλίας καὶ ἀρνεῖται νὰ ἡττηθῇ ἔστω καὶ θεατρικῶς μόνον.

«Ο ΕΣΚΙΜΩΣ»

«Ὁ Ἐσκιμῶς», εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας ταινίας τῆς «Μέτρο-Γκόλιντουν-Μέγιερ». Ἡ ταινία αὕτη εἶναι μιὰ πιστὴ ἡθογραφία τῶν κατοίκων τοῦ ἀκροτάτου Βορρά, τῶν Ἐσκιμῶν. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐγυρίσθηκε μέσα στὴ φυσικὴ σκηνοθεσία τῶν πολιῶν τοπίων, εἰς τὸ Τέλλερ τῆς Ἀλάσκας.

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

— Οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἔχουν δημιουργήσει μιὰ πρωτότυπη κινηματογραφικὴ ψηφοφορία μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τους. Κάθε ἑξάμηνος ὁ ἀναγνώστης μιᾶς ὁποιασδήποτε μεγάλης ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ ἕναν κατάλογο ἀπὸ τρία κινηματογραφικὰ ἔργα κατὰ σειράν ἀρεσκείας του.

— Οἱ κατάλογοι αὗτοι ἀφοῦ τακτοποιηθῶν ἀπὸ εἰδικὴ ὑπηρεσία κάθε ἐφημερίδος στέλνονται στὸ γραφεῖο τῆς ἐνώσεως κινηματογραφικῶν ἐταιριῶν ἀμερικῆς, ὅπου γίνεται ἡ διαλογὴ.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΝΕΑ
ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ
ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

νοθέτες τους, οἱ σεναρίστες καὶ γενικὰ ὅσοι συνέβαλαν στὴν πραγματοποίησίν τους.

— Τὸ περασμένο ἑξάμηνος πῆρε α'. βραβεῖο ἡ «Cavalcade» δεύτερο ἓνα ἄγνωστο σὲ μᾶς φιλμ μετ' ἐνὶ τίτλο «Ἡ κυρία μιᾶς ἡμέρας» καὶ τρίτο τὸ «Εἶμαι δραπετὴς».

— Στὴ Γαλλία προκειμένου νὰ γυριστῇ τὸ φιλμ «Ἡ δεσποινὴς γιαντρός» ποὺ ἡ ὑπόθεσίς του ἐκτυλίσσεται στὴ Βιέννη, κατὰ τὸ 1913 ὁ σκηνοθέτης Ἀνατόλ Λιβὰκ παρήγγειλε στὸν περὶ φημο μακετίστα κοστούμιων Μπρίνσκυ μακέτες 300 κοστούμιων τοῦ 1913 τὰ ὁποῖα θὰ ραφτοῦν.

— Τὸν διᾶλογο τοῦ ἔργου αὐτοῦ γράφει ὁ γνωστὸς Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς ὁ Μαρσέλ Ἀπάρ, συγγραφεὺς τοῦ «Φεγγαροφερέμνου» ποὺ θεωρεῖται τὸ καλύτερο θεατρικὸ ἔργο τῆς τελευταίας δεκαετίας.

— Ἡ Μαρλ Γκλόρυ, ὁ Ζὰν Μυρά, ὁ Ἀρμάν Μπερνάρ, ἡ Μάντυ Μπερὺ καὶ ἓνα καινούργιο κινηματογραφικὸ ἄστρο, ὁ Ἀντρέ Μπερλέ—γνωστότοτος ἡθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου—λαμβάνουν μέρος στὴ νέα ταινία ποὺ γυρίζει ὁ σκηνοθέτης Ρενὲ Πυζὼλ μετ' ἐνὶ τίτλο «Ἡ δικτυογράφος παντρεύεται».

Ο ΧΑΝΣΙΑΛΜΠΕΡΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Ὁ περίφημος γόνος τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου Χὰνς Ἀλμπερς, ἀπεφάσισε νὰ παντρευθῇ ἄλλῃ μιᾶ φορὰ—γιατί ὡς γνωστὸν εἶναι ζωντοχῆρος—πρὸς μεγάλην λύπην τῶν πολλῶν θαυμαστριῶν του. Ἡ νέα κυρία Ἀλμπερς εἶναι ἡ Χάνσι Μπούργι, ἡ χαριτωμένη κόρη τοῦ Γερμανοῦ ἡθοποιοῦ Εὐγενίου Μπούργι.

Σημειώτεον ὅτι ὁ Χὰνς Ἀλμπερς εἶναι ὁ ἀκριβότερον πληρωνόμενος ἡθοποιὸς τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου. Πληρώνεται 4.000.000 δραχ. γιὰ κάθε φιλμ ποὺ παίζει.

Η ΧΑΡΒΕΥ ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΔΙΑΔΟΧΟ

Οἱ Γερμανοὶ φαντάζονται πῶς στὸ πρόσωπο τοῦ νέου κινηματογραφικοῦ ἀστέρου Τρουντε Μάρλεν βρῆκαν τὴν διάδοχο τῆς Χάρβεϋ· γι' αὐτὸ καὶ οἱ γερμανικοὶ κινηματογραφικοὶ κύκλοι ὠνόμασαν τὴν νέαν Πάρτναιρ τοῦ «γόνου» Βίλλυ Φρίτς «ἡ διάδοχος τῆς Χάρβεϋ».

Ἀς περιμένουμε λοιπὸν νὰ τὴν δοῦμε καὶ μεις γιὰ νὰ κρίνουμε.

— Στὸ Παρίσι ἀνέβηκε μιὰ καινούργια κινηματογραφικὴ διασκευὴ τοῦ περιφῆμου μυθιστορήματος τοῦ Κλώντ Φαρέρ «Ἡ μάχη» μετ' ἐνὶ πρωταγωνιστὰς τὸν παγκοσμίου φήμης ἡθοποιὸν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου Καρί Μπουαγιέ καὶ τὴν Ἀναμπέλλα.

— Τὸ φιλμ αὐτὸ ἀνεβάστηκε ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη Νικόλα Παρκὰς καὶ οἱ διάλογοι τοῦ γράφηκαν ἀπὸ τὸν Μπερνάρ Ζιμέρ ποὺ θεωρεῖται προσωπικότης γιὰ τοὺς κινηματογραφικοὺς διαλόγους.

— Ἐνας ἄλλος Γάλλος σκηνοθέτης ποὺ εἶχε ἀρκετὲς ἐπιτυχίες, ὁ Ρενὲ Στίλ, φιλμάρισε τελευταῖα μετ' ἐνὶ συνεργασίᾳ τοῦ Καμίνσκα τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ Ζαβιέ ντε Μοντεπὴν «Ἡ ἀρτοπώλις».

— Ἡ προκριτικὴ ποὺ γίνεται συνήθως πρὶν παρουσιασθῶν στὸ γαλλικὸ κοινὸ τὰ διάφορα φιλμ ἀναβιβάζει τὴν «Ἀρτοπώλιδα» εἰς τοὺς οὐρανούς.

— «Ἡ λαϊκὴ ψυχὴ δίνεται ἀνάγλυφον στὴν ταινία αὕτη» γράφει ὁ Μαρσέλ Σαντόζ· κι' ἡ συγκίνησις θὰ πλημμυρίσῃ τὶς καρδιὰς τῶν θεατῶν.

— Ὁ διευθυντὴς τῆς Φόξ Φιλμ Μπαβέττα ἐγκατέλειψε τὴν Ἀμερικὴ καὶ διευθύνεται στὴ Γαλλία ὅπου σκέπτεται νὰ ἱδρῇ μιὰ καινούργια κινηματογραφικὴ ἐταιρεία.

— Οἱ κακὲς γλῶσσες λένε ὅτι σιχάθηκε τὴν Ἀμερικὴ, γιατί μιὰ γνωστὴ στὸρ τῆς Φόξ Φιλμ ἀπέκρουσε τὸν ἑρῶτά του.

— Ἄλλοι πάλι «καλῶς πληροφορημένοι» διατείνονται ὅτι γιὰ τὸν πονόδοτον τοῦ κυρίου διευθυντοῦ φταίει ἡ γόησσα Τζόαν Κράουφορντ, ποὺ τὸν ἔστειλε μάλιστα κι' ἓνα ραδιοηλεκτρογράφημα πάνω στὸ ὑπερκεάνειο ποὺ τὸν φέρνει στὴν Εὐρώπη.

— Στὴ Γερμανίᾳ πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ προσεχέστατα μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐγκυκλοπαίδεια ἀπὸ τὴν διευθύνσιν τῶν εἰδικότερων σκηνοθετῶν καὶ ἱστορικών τοῦ κινηματογράφου.

JEANETTE MACDONALD

JAMES MURRAY

RENEE ADOREE

BARRY NORTON

ΟΙΚΙΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Τό έρημο σπίτι

Τά βραδυνά τ' απόφωτα, στό σπίτι μας, τό έρημο, τά πουλιά δειλοπετούνε.

Κοντάτου, τά σκεβρά τά δέντρα άκίνητα, λές πώς τά περασμένα νοσταλγούνε

Ήταν νυχτιές, πού τόδερναν οί άνεμοι κι' ήταν αύγές, γλαυκές κι' ερηνοφόρες, πού τόφεγγαν. Μά-άλλιμονο-τό ρήμαξαν ύπουλα, καθώς διάβαιναν οί ώρες.

Τώρα οί τοίχοι ξέφτισαν και μέσα του οί θάνατος κι' ή μούχλα έχουν φωλιάσει "Ένας κισσός μονάχα καταπράσιнос αν πόθοςμιάςχαράς τόχει άγκαλιάσει.

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

Πολύ καλός συντάκτης

Κ ποτε ήταν ένα άσθενικό παιδάκι. Κίτρινο, σαν τό φλουρί. Είχε μιά μικρή καμπουρίτσα κι' έβηχε ξερά.

Αργότερα, σαν μεγάλωσε, άφινε μακριές φαβορίτες κι' έφτιαχνε τά μαλλιά του ποιητικά.

Όταν τέλειωσε τις σπουδές του, έμεινε άργος κάμποσα χρόνια. Στο μεταξύ έγραφε στίχους. Δημοσίευε ταχτικά στις έφημερίδες και ύπόγραφε με ψευδώνυμο. Σιγά-σιγά τό ψευδώνυμό του έπεβλήθηκε. "Όλοι του μιλούσαν με τό ψευδώνυμο. Σχεδόν, είχε ξεχάσει τό πραγματικό του τόνομα...

Κάποτε βγήκε στην έπαρχία του μιά καινούργια έφημερίδα. Είταν ακόμα δίχως δουλειά, και μπήκε μέσα ως συντάκτης. Έφερνε καλές ειδήσεις. Πολύ καλές. Πάντα είχε τις καλύτερες. Κι' ο Διευθυντής του τόν είχε συμπάθειση. Μιλούσαν με μιά οικειότητα, πούδειχνε πώς ήταν φίλοι. Μιά μέρα του είπε :— Είσαι πολύ καλός συντάκτης... Αργότερα θά σου τριπλασιάσω τό μισθό! Κι' όταν έμεινε μόνος έκοπασε στά γέλοια ο κ. Διευθυντής. "Είφερε νά δίνη ύποσχέσεις αλλά τις έέχναγε άμέσως.

Πέρασαν μήνες.

Μιά μέρα διαδόθηκε στην πολιτεία, πώς στό γειτονικό χωριό γίνηκε μιά άποκτονία. "Ο Διευθυντής της έφημερίδας, άφισε έντολή να ειδοποιήσουν τόν συντάκτη «να μεταβή επί τόπου». Αργότερα πήρε στό γραφείο του έναν μεγάλο, βαριό φακέλλο. Σαν τόν άνοιξε, χαμογέλασε... Βρήκε σ' ένα σωρό χειρόγραφα την περιγραφή της άποκτονίας του γειτονικού χωριού. — "Πολύ καλός συντάκτης! μουρμούρισε. Αργότερα θά του τριπλασιάσω τό μισθό! Κι' έσκασε πάλι στά γέλια...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πληροφορήθηκε την άποκτονία του συντάκτη. Ήταν ή άποκτονία του γειτονικού χωριού, πού δημοσίευε, εκείνη

την ημέρα, ή έφημερίδα του. Την είχε στείλει ο συντάκτης του. Και την είχε γράψει ο ίδιος! — "Πολύ καλός συντάκτης! ψιθύρισε. Μ' αυτή τη φορά ούτε ειρωνεύτηκε τη φτώχεια του, ούτε έσκασε στά γέλια.

Η έφημερίδα του, εκείνη την ημέρα, έκανε την πιό μεγάλη κυκλοφορία. Καμιά άλλη δέν έγραφε τις λεπτομέρειες της άποκτονίας του γειτονικού χωριού. Κι' όσοι διάβασαν την περιγραφή τόνον ζωντανή θάπαν δίχως άλλο : — "Πολύ καλός συντάκτης!"

ΦΩΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ

Στό Κοιμητήρι

Μ' έφερε ο πένθιμος ο δρόμος στό κοιμητήρι τό θλιβό, κι' έγειρα πάνω από τό μνήμα πού κάτι κρύβει μου άκριβό.

Σαλεύανε τά κυπαρίσσια στό άγριο τό χάδι του βορρηά κι' ο πόνος, πεινασμένο άγρίμι τή δόλια μου έσκιζε καρδιά.

ΑΝΔΡ. ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΛΕ

Τήν ώρα έτούτη

Τήν ώρα έτούτη τή μυστηριακή πού λάμπουν τόσο μαγικά τ' άστέρια πού είναι ή νύχτα τόσο ειρηνική τήν ώρα έτούτη, τή μυστηριακή, έλα σφιχτά νά σμιξώμε τά χέρια.

Και μέσ' στη βαθυγάληνη σιγή π' άγκάλιασε την πλάση μας άκέρια πάλι μαζί νά ύψώσαμε άπ' τη γή μέσα στη βαθυγάληνη σιγή, τόν ύμνο της αγάπης πρός τ' άστέρια

ΜΙΜΗΣ ΠΟΛ.

Δυό εικόνες

Γιορτή. Έξω στόν κεντρικό δρόμο οί μουσικές παίζουν χαρούμενα. Ακολουθούν πολλοί στρατιώτες με βήμα γοργό. Οί διαβάτες σπρώχνοντας ακολουθάνε κι' αυτοί με χαρά...

Μιά κομψή λιμουζίνα σκίζει θριαμβευικά τόν κεντρικό, σηματοδοτισμένο δρόμο. Στο πέρασμά της όλοι παραμρίζουνε και την κυτάνε με θαυμασμό. Μέσα σ' άποκίνητο είν' ένα άρχοντικό ζευγάρι, πού βλέπει αδιάφορα τούς πεζούς, κι' ένα μικρό άγοράκι, πού στέκεται μπροστά σε δύο μεγάλα πανέρια με λουλούδια και ράινει αδιάκοπα τόν κόσμο. "Άλλοι θαυμάζουνε τό μικρό άγόρι, πού στέκεται καμαρωτά, περήφανα, κι' άλλοι προσπαθούνε νά χαϊδέψουνε τό κομψό άποκίνητο. Κι' ή λιμουζίνα προχωρεί

άργα — άργα, σκορπίζοντας όλοένα κορδέλλες και λουλούδια...

Η λιμουζίνα, λές κι' είχε κουραστή πιά, στρίβει άπ' τόν κεντρικό δρόμο σε μιά στενή πάροδο. Ένας άσυνόμοσ σπρώχνει τόν κόσμο νά παραμερίση. Κι' ο κόσμος τρομοκρατημένος όπισθοχωρεί, και στό συνωτισμό πατάει ο ένας τόν άλλο.

Μέσα στόν κόσμο, πού σπρώχνεται ένα φτωχό παιδάκι πέφτει. Προσπαθεί νά σηκωθεί, μά του κάκου. "Ο γέρω πατέρας του με πολύ κόπο κατορθώνει νά τό σηκώσει. Έχει χτυπήσει λίγο στό πόδι. Άπ' την πληγή του τρέχει άφθονο αίμα και κοκκινίζει τά κουρελιασμένα ρούχα του... Την ίδια στιγμή φαίνεται ή κομψή λιμουζίνα νά περνά. Τό μικρό άγόρι δρβιο και πάλι σ' άποκίνητο, σκορπίζει τά λίγα λουλούδια, πού τούχουν μελίνε.

Ένα τριαντάφυλλο πέφτει στό χλωμό πρόσωπο του φτωχού παιδιού, πού φωνάζει πνιχτά άπ' τόν πόνο της πληγής του. Τό παίρνει και τό πετά με μίσος μακριά του. Δίπλα του, ο φτωχός πατέρας του κυττάζει σαστισμένος τό μικρό άγόρι, πού στέκεται περήφανα, καμαρωτά σ' άποκίνητο πού φεύγει. Τό κυττάζει ώρα πολύ με παράπονο. Τά μάτια του θολώνουν. Δυό χοντρά δάκρυα κυλάνε στά μάγουλά του και τά χείλη του ψιθυρίζουνε κάτι.

Νά ναι παράπονο, ή νά ναι κατάρτα;

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΣΑΡΡΗΣ

Φαύλος κύκλος

Νομίζαν πώς αγαπηθήκανε —έφταιγε τάχα τό φεγγάρι;— γλυκομιλήσαν φιληθήκανε... Μά κάποιο βράδυ, στό λυχνάρι, είδαν κι' οί δυό πώς γελαστήκανε

Συμφώνησαν και χωριστήκανε —χωρίζε κι' ή Ίρα από τό στήρι—τόρριξαν δέω και χαρήκανε... Μά κάποιο βράδυ με φεγγάρι είδαν πώς πάλι γελαστήκανε.

Ν. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Τι γλέντι!

Μιά κολομπίνα μ' ένα κρίνο στό ντεκολτέ, χαμογελούσε σ' έναν πιερρότο, ένα φιλούσε χορεύοντας τόν άρλεκίνο —τί βράδυ αλήθεια ήταν εκείνο!

Σαμπάνια, κέφι, γλέντι φινό! Ποιός νά τό πιστεύει μπορούσε πώς ο πιερρότος, πού πηδούσε, θά τσαλαπάταγε τό κρίνο και θάπνιγε τόν άρλεκίνο.

ΜΑΡΩ ΤΟΥΦΕΞΗ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τό σημερινό μας φύλλο έχει κι' αυτό 68 σελίδες και την άρχή ενός νέου μυθιστορήματος, του «Κορώνα-Γράμματα», πού κατά την γνώμη μου θά σάς άρέσει, πολύ περισσότερο από τούς «Ξηι πεθαμένους».

Είδατε τό έξώφυλλό μας ; «Ο καυμός του πιερρότου» είναι σχέδιο του γνωστού σας πιά, από τό θαυμάσια διακοσμητικά του σχέδια, ζωγράφου μας κ. Μάριου Αγγελόπουλου. Για ν' άποδοθή καλλιτέρα τό πρωτότυπο, δέν τυπώθηκε έδώ αλλά στά λιθογραφεία «Ασπιώτη — ΕΛΚΑ» στην Κέρκυρα, όπου από δω και μπρός θά τυπώνονται όλα τά έξώφυλλα μας. Τό είπαμε και άλλοτε : Δέν συλλογίζομαστε τά έξω, όταν πρόκειται νά δώσωμε κάτι άριότερο στους άναγνώστες μας, πού μάς ύποστηρίζουν τόσο φανατικά.

Π. Α. υ. γ. —Κι' αυτή τη φορά τό «ο τρίτος πού πληρώνει» είναι πολύ μεγάλο για τή σελίδα. Περάστε κανένα βραδάκι από τό γραφείο νά τά πούμε. Θα πεισθίτε και σεις. Φ. Π. α. ρ. και Κ. Σ. π. α. ν. —Δέν παρακολουθήσατε τις κρίσεις μου για τό πεζογράφο ; Στείλτε τίποτε άλλο. Φαίνεται πώς έχετε ταλέντο. Λ. Ί δ α. —Τό «Surprise» έχει άληθινή πρωτοτυπία αλλά προχειρογραμμένο. Κρίμα. Ρ ή γ α ν. Κ α μ π. —Η εύστοφία του στίχου σας είναι θαυμαστή, αλλά τό ποιήμά σας είναι δυστυχώς άπλη θεματογραφία. Αφού έχετε τόσην εύστροφία, γιατί δέν καταπιάνεστε με κάτι συνθετικό ; Σ ω τ ο ν. —Εργασθήτε. Δέν σάς λείπει ή έμπνευση. Η διατύπωση όμως και ή τεχνική ύστερούν πολύ. Μ α τ. Π ο υ ρ. —Περάστε με τό ποιήμά σας από τό γραφείο ένα βραδάκι νά σάς ύποδείξω τί πρέπει νά γίνη. Σ α β. Α υ γ. —και σεις με τό «ένα δρᾶμα στό θέατρο». Γ ι ω —ρ ο ν. Μ. —Τό εύθυμογράφημά σας δέν έχει τίποτα τό εύθυμο. "Ο τρόπος όμως πού γράφετε, μαρτυράει ότι πολύ γρηγορά θά γράψετε πολύ καλά. Δοκιμάστε νά γράψτε διήγημα. Κ ε ρ α υ ν ο ν, Χ ρ. Μ η λ., Χ ρ. Ε λ., Γ. Κ. Β λ ά ν τ. —Δέν συμμορφωθήκατε με τούς όρους μας. Γ ω γ ο ν. Ί σ. —Περάστε ένα βραδάκι 6-7 από τό γραφείο νά τά κουβεντιάσωμε : όποιος είναι έξω άπ' τό χορό... Τ ρ ι κ. —

Τ ρ ά κ. —Τό ποιήμά σας θά τό δημοσιεύσω αν μου τό στείλετε ύπογραμμένο μ' ένα άνθρωπινότερο ψευδώνυμο. Γ. Δ. —Θέλω νά σάς γνωρίσω. Περάστε από τό γραφείο 6-7 μ' ένα-δυό τραγουδι σας. Δ η μ. Ι. Κ ό κ. —Κληρονομήσατε τό ταλέντο του παλλου σας. Έχετε ποιητικές ιδέες. Τά νιά τα σας όμως σά, προοίζουν, φίλε μου. Έχετε άτεχνό στίχο ακόμα. Σας λείπει ή πείρα. Με τον καιρό και τη δουλειά θά φτάσετε. Εργασθήτε και στέλνετε πότε-πότε νά βλέπω κανένα. Κ ω ν. Η λ. —Ξαναστείλτε μου τόν «Διαβάτη» χωρίς δικαίωμα, άναφέροντες σχετικά. Θ. Π. Π α π. —Πολύ καλό. Το φινάλε μάλιστα άριστο. Άλλά τόπα και τό ξαναλέω : πεζογράφοι δέν δημοσιεύω. Ί ά σ ο ν α Β ρ. —Απ' όλα σας, προτιμώ τό «Μιά ρωμάντσα», και θά τό δημοσιεύω αν δέν ήταν τόσο μεγάλο. Έχετε ταλέντο. Πρὸς θεού μη μου στείλετε πεζογράφοι ! Σ. Κ. —"Οχι φίλε μου, δέν πρέπει νά τά χαλάσετε με την Μούσα, γιατί έχετε ταλέντο, και τά

Κάθε άναγνώστης μας έχει δικαίωμα νά μάς στείλῃ έργα του—όσο τό δυνατόν συντομότερα—με πέντε δραχμές άμεταχείριστα γραμματόσημα για τήν έγκριση. "Αν τό έργο έγκριθή — ή κρίση θά ναι λίγο άυστηρή βέβαια — θά δημοσιεύεται στή σελίδα : «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα θά γίνεται έκλογή του καλύτερου κομματιού και ο συγγραφέας του θά καλήται νά μάς δώση μίαν δλόκληρη σελίδα του, πού θά δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

στείλτε την. Ν. Χ. Π α π α θ. —Έχετε τέτοια ποιητική διάθεση και την χαρμίζετε στα πεζογράφοι ; "Ηθελα νάξερα ποιός είναι εκείνος ο άσυνειδητός πού λανσάρει αυτή τη «μύα» γιατί μόνο περι μόδας πρόκειται. Γράψτε στίχους ή πεζο και στείλτε μου. Κ α λ. Κ α ρ τ ι λ.

—"Αν δέ μου γράφατε πώς είσατε 15 έτών θά δημοσίευα ή τά «Τελευταία λόγια» ή «Γαμάτια σου» πού είναι άληθινά τραγούδια με έμπνευση και τεχνική περίφημη. Δυστυχώς όμως, όταν είναι κανείς 15 χρονών δέν μπορεί νά γράψῃ τόσο τεχνικά τραγούδια, πράγμα πού σημαίνει, ότι, ή δέν είναι δικά σας, ή είσατε «παιδί-θαύμα». "Αν πρόκειται για τό δεύτερο, θά ναι εύτυχής νά σάς παρουσιάσω. Μα για νά πεισθώ—είμαι λιγάκι Θωμάς—περιμένω κι' άλλα 5-6 τραγούδια σας. "Αν δώ πώς έχουν την ίδια τεχνική και την ίδια έμπνευση θά σάς άποζημιώσω για την ύποψία μου. Β. Β α σ. —Νά εξακολουθήσετε νά γράφετε, ύπό τόν όρον ότι δέ θά περιορισθήτε στό περιγραφικό μέρος, όπως στό «ή έρα» ραβδιναστικά του σφουγγαρά» αλλά θά δοκιμάσετε νά γράψετε κομμάτια με κίνηση και δράση. Άμα γράψετε κάτι σχετικό στείλτε μου τό. Δ ε υ κ ή της Κ. —Διωρώστε το στιχογραφικό, απαλλάξτε τό άπ' τις χαρμαδιές και ξάνστείλτε τό μ' ένα ψευδώνυμο συγχρονισμένο. Σ. Α ν. —Τό «πληθό σπίν» ξαναστείλτε τό έπειτα από λίγο καιρό χωρίς δικαίωμα για νά τό δημοσιεύσω. Περιμένουν τόσοι νά δημοσιευθή κάτι δικό τους, πού θάταν σχεδόν άδικία νά δημοσιεύω άπάνωτά τραγούδια του ίδιου σε συνεχή φύλλα. Τ. Ο ρ ε ι ν. —Τό ίδιο

ισχύει και για σάς. Ά λ. Π α π. —Και για σάς. Άλήθεια θέλω νά σάς δώ άπαραιτήτως. Περάστε τό Σοββατόβραδο 6-7. Γ ι α ν. Φ ω τ. —Μπράβο. Τό «παρμυθί» έχει ποίηση. Συντομέψτε τό λιγάκι στην περιγραφή, πλατύντε τό στή δράση και στείλτε τό. «Ο γάμος» λιγότερο καλός. Ι. Χ ρ ι σ τ. —Εύχαριστώ. (Θά έξετάσω). Ξαναστείλτε μου διορθωμένο στό στίχο τό «Κι' ήρθαν οί ρίμες» νά τό δημοσιεύσω. Γ. Τ σ ι α κ. —"Ελαβα. Παραβαίνω μιά άρχή μου αλλά χαλάλι σας : Τ' αξίζετε. Δ η μ. Κ. Σ τ α μ. —Και τά δυό διηγημάτά σας είναι πολύ καλά αλλά πολύ μεγάλα για τή σελίδα μας. Λυπάμαι άληθινά πού δέν μπορώ νά σάς εύχαριστήσω. Μή μου ξαναστείλετε μεγάλα κομμάτια. Ί ω ά ν. Δ ρ α μ. —Προτιμώ τά πεζά σας γιατί οί στίχοι σας δέν έχουν βάθος. Άλλά τά πεζά σας είναι πεζογράφοι και δέν έννοώ νά ύποβληθήσω με δημοσίευση έστω και ενός πεζογράφου την επιδημική αυτή άρρώστια.

—"Αν δέ μου γράφατε πώς είσατε 15 έτών θά δημοσίευα ή τά «Τελευταία λόγια» ή «Γαμάτια σου» πού είναι άληθινά τραγούδια με έμπνευση και τεχνική περίφημη. Δυστυχώς όμως, όταν είναι κανείς 15 χρονών δέν μπορεί νά γράψῃ τόσο τεχνικά τραγούδια, πράγμα πού σημαίνει, ότι, ή δέν είναι δικά σας, ή είσατε «παιδί-θαύμα». "Αν πρόκειται για τό δεύτερο, θά ναι εύτυχής νά σάς παρουσιάσω. Μα για νά πεισθώ—είμαι λιγάκι Θωμάς—περιμένω κι' άλλα 5-6 τραγούδια σας. "Αν δώ πώς έχουν την ίδια τεχνική και την ίδια έμπνευση θά σάς άποζημιώσω για την ύποψία μου. Β. Β α σ. —Νά εξακολουθήσετε νά γράφετε, ύπό τόν όρον ότι δέ θά περιορισθήτε στό περιγραφικό μέρος, όπως στό «ή έρα» ραβδιναστικά του σφουγγαρά» αλλά θά δοκιμάσετε νά γράψετε κομμάτια με κίνηση και δράση. Άμα γράψετε κάτι σχετικό στείλτε μου τό. Δ ε υ κ ή της Κ. —Διωρώστε το στιχογραφικό, απαλλάξτε τό άπ' τις χαρμαδιές και ξάνστείλτε τό μ' ένα ψευδώνυμο συγχρονισμένο. Σ. Α ν. —Τό «πληθό σπίν» ξαναστείλτε τό έπειτα από λίγο καιρό χωρίς δικαίωμα για νά τό δημοσιεύσω. Περιμένουν τόσοι νά δημοσιευθή κάτι δικό τους, πού θάταν σχεδόν άδικία νά δημοσιεύω άπάνωτά τραγούδια του ίδιου σε συνεχή φύλλα. Τ. Ο ρ ε ι ν. —Τό ίδιο

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Π. ΑΛΒΕΡ ΤΟΝ.—Ακολουθήστε τις συμβουλές του γιατρού μας dotanniquisPho του ή συγγενών του. Τό γράμμα Γ. Α. Πει του πρέπει νά ναι σύντομο, νά ραϊά.—Μεσημέρι γούμνη φορά. περιγραφή λεπτομέρειας τά ρι και βράδυ με συμπτώματα, και νά περιέχει τό τό φαγητό, δραχμές πέντε εις άμεταχείριστα πάρτε ένα κουταλάκι γλυκού της σούπας άπ' τό έξής τονωτικό φάρμακο : και βράδυ από τε δραχμών στέλνει πενήντα. Décoction Qui

Sirop jododannigue 250 gr. Arnénal 1 »

Ε. Γ. ΠΑΝΤΟΥΤΣΟΝ, Κύμνη.—Κάμετε πλύσεις πρωί και βράδυ με την έξής διάλυση : Ένα κουτάλι της σούπας Eau d'Alibour σε ένα φλυτζάνι τσαγιού ή χλιαρό νερό. Αφού δέ σκουπίσετε καλά τά βλέφαρα, κάμετε μίαν επάλειψη άπ' την έξής αλοιφή :

Oxyde de jenke d'Hydraugyre 0.30 cent.

Vaseline pure 30 gr.

Αποφεύγετε τις έρεθιστικές τροφές, και πάρτε ένα κουταλάκι γλυκού μεσημέρι και βράδυ

Sirop d'ecorces d'oranges 30 » Arsénates de soutes 0,20 cent.

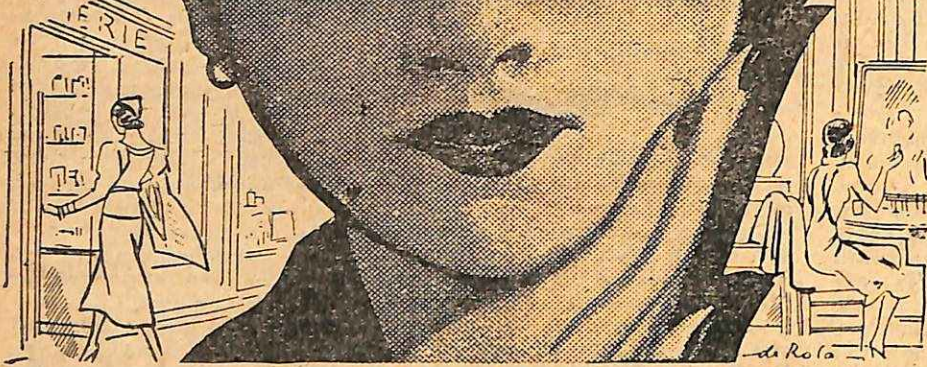
ΜΑΡΙΑΝ Κ. Καλάμας.—Αποφεύγετε τά πολλά κρέατα, τις σάλτσες και τά διάφορα καρυκεύματα. Κάμετε επί κάμποσο διάστημα δίαιταν γαλακτοχορτικήν και πάρτε επί 20 ημέρες, μεσημέρι και βράδυ μετά τό φαγητό, μιά άπ' τις κάτωθι σκόνης :

Bicarbonate de soude 1 gr. Beng. de lithine 0,20 cent. Poudre de Belladone 0,01 cent. pour 1 paquet. No 40

ΑΝΤ. ΑΣΙΜΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

**ΞΑΝΘΕΥΕΙΩΓΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ
ΚΑΤΑ 10 ΈΤΗ!**

Εκπληκτική Ανακάλυψις Ένός Καθηγητού Διά Την Ψραιότητα

Είνε εύκολο τώρα νά άσπρίσετε και άνα-
νεώσετε, τίς γηρασμένες και μαραμένες έπιδερ-
μίδες. Η έπιστήμη άνακάλυψε ένα ζωτικόν άνα-
νεωτικόν στοιχείον διά την έπιδερμίδα. Όταν τό
κάνετε νά εισδύση εις τούς ίστούς διά δονητικής
κινήσεως, αί ρυτίδες χάνονται, οί διασταλμένοι
πόροι, τά μαύρα στίγματα και άλλαι άτέλειαι του
προσώπου εξαφανίζονται. Τό ζωτικόν και άνα-
νεωτικόν αυτό στοιχείον, παραγόμενον άπό νέα
ζωά περιέχεται μόνον έντός της νέας κρέμας
ΤΟΚΑΛΟΝ. Τά καλλωπιστικά και τονωτι-
κά της άποτελέσματα δίδουν εις την έπιδερμίδα
λάμπριν υγείας και νεότητος, προερχομένην άπό
τούς υποδορείους ίστούς και ή όποία στολίζει τό
άσχημότερο πρόσωπο με υπέροχην ώραιότητα.
Μεταχειρισθήτε την κρέμαν ΤΟΚΑΛΟΝ
τροφή διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τό
θράδυ προτού κοιμηθήτε. Τρέφει και άνανεώνει
την έπιδερμίδα σας κατά τόν ύπνον. Μεταχειρι-
σθήτε την Κρέμαν Τοκαλόν τροφή διά την έπι-
δερμίδα, χρώματος λευκού, (όχι λιπαρά) τό πρωί.
Είνε λευκαντική και σηπτική, δροσίζει τό πρό-
σωπό σας γιά όλη την ήμέρα και κάνει την πού-
δρα νά κρατά. Όποιαδήποτε και άν είναι ή κα-
τάστασις της έπιδερμίδας σας και του χρώματός
σας θά μείνετε έκπληκτοι και ευχαριστι μίνη άπό
την έκπλήρωσιν των προσδοκιών σας. Γεν. Ά. τιπρ.

Α. Π. ΡΕΜΠΟΝΤΖΑΚΟΣ. Πραξιτέλους 42
Α θ ή ν α ι

Τό Χρῶμα Σας

προσελκύει
τούς άνδρας;

Πώς
θά τό
μάδετε

Αί περισσότεραι γυναίκες πε-
ποιούνται υπερβολικά τό δέρμα
των. Όλίγαι καταλαμβάνουν την
παραστήν διαφοράν πού μπορούν
νά άποκτήσουν μεταχειριζόμεναι
την πούδρα πού χρειάζον-
ται, εκείνην πού προσδίδει άπό-
κρισι θαμή και άναδεικνύει τόν
φυσικό χρωματισμό της έπιδερ-
μίδος. Η πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ Re-
mbrandt, κατασκευαζομένη ειδικώς
έπιδερμίδας ξηράς, προσενεί
εὐχάριστον αίσθησιν φρε-
σκάδας, δέν σχηματίζει λεκέδες
και δέν χάνεται. Η πούδρα αυ-

τή κρατά σ' όλες τίς καιρικές
μεταβολές, την ήμέρα, την νύκτα
και ό,τι και άν κάμετε. Περιέχει
ειδικά παρασκευάσματα πού το-
νώνουν την έπιδερμίδα σας και
την έμποδίζουν νά γυαλίση. Δέν
θά σας στοιχίση περισσότερο νά
μεταχειρίζεσθε πούδρα πού άρ-
μόζει στην έπιδερμίδα σας. Εάν
δοκιμάσητε θά διαπιστώσητε ά-
μέσως πόσην άξίαν άποκτήσατε,
πόσην δύναμιν έχει ή μαγευτική
σας χάρις. Απαιτήστε την πούδρα
Retalia. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπου-
ντζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΟ ΑΠΑΙΤΕΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΤΕΣ
Διά νά κατορθώσητε όμως τούτο χωρίς νά βλάψητε καθό-
λου την υγείαν σας πρέπει νά χρησιμοποιείτε τό

ΤΣΑΪ RIEHTER

Τό όποιον εύρίσκεται εις όλα τά καλά Φαρμακεία.

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

ΑΝΤΙ ΔΡΧ. 15

Θά τ' άποκτήσετε μεταχειριζόμενοι κα-
θημερινώς την Όδοντόπαστα

EDELWEISS

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ — ΑΓΓΛΙΚΟΣ

Ποιότης άρίστη, Ζύγιον άκριβές
Άμεσος Παράδοσις

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΥΝΔΡΑ

Σταδίου 23 β

Τηλ. 23 — 538

ΕΙΜΑΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΗ!

Διότι καίόρδωσα νά
εύρω εύελήρους εις τας
ΒΟΗΘΑΣ τών μόνον
ΚΟΜΜΟΤΗΝ οού δύναται
νά παραβηθή με τούς μεγα-
γυλίους **ΚΟΜΜΟΤΑΣ** τών
ΠΑΡΙΣΙΩΝ εις τας
ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

Διά τών έξασφάλισιν τής εύμορφίας
των μαλλιών σας οās τών
συνελών.

Maria Lymis
Germaine Frigous

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΝΙΑΕ

Μόνον ή χάρις των Γυναικείων βραδυνών φορεμάτων, μās ξεχωρίζει άπ' τ'
άλλα. Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν. Έβδομαδιαίαι άφίξεις Croquis
"ΜΑΡΙΟΝ",
Έτοιμα και επί παραγγελία. Έποκατάστημα Παρισίων. Φορέματα — Παλτά
Καπέλλα. Ειδικότης εις φορέματα νυφικά. Παράδοσις έντός 48 ώρών.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ: STA-BLOND

Κάθε ξανθιάσμερτ γυναίκα πού θέλει νάχη θαυμαστός και νά κρατήση τό
φυσικό χρῶμα των μαλλιών της και θέλει νά ξαναγίνουν πάλι ξανθά τά
μαλ'ιά της, πού με τόν καιρό έγιναν σκούρα, πρέπει με έπιμονή και
φανατισμό νά ζητήση τό Άγγλικό ήγγυημένο σαμπουάν **ΣΤΑ-ΜΠΛΟΝΤ**

Πωλείται εις όλα τά Φαρμακεία και Ίνστιτούτα Καλλονής

Γενική Άντιπροσωπεία έν Ελλάδι

Τ. ΜΑΝΩΛΕΣΟΣ και Ζία, Λεωχάρους 19 — Πειραιεύς

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Εξας άξίας, παντός είδους Όρολόγια, παλαιά άσήμια,
ασημένια, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοίνιξ»
και άλλα ελληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαν-
τινές, κομπολόγια και πίπες κεχοιμύρια και γιούσελ φίλν-
και κοράλια με άνωτέρας τιμές όλων των άλλων κατα-
σκευών. Όστις μās πωλήση τό χρυσούν του ωρολόγιον
καταλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του οε νικελέ-
κασα. Κατασκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλ-
τεχνικά κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας επισκευάζω ωρολόγια
ενημεμένα διά 2 έτη προς 40 δραχ. διά πάσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

ΤΗΝ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

έπιτυγχάνετε άν βάψετε μόλις σας
τά φορέματά σας με τās

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ARTI

Θά γίνουν καινούργια και μοντέρνα

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ

ΣΑΣ

Άγοράζετε

Σαπούνι

ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

Είναι τό

καλύτερο

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

ΑΡΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΥΜΑ

Αί δυσκολαίαι τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἀρωμάτων καὶ ἡ μεγάλη διαφορά τοῦ συναλλάγματος, μᾶλλον ἔδωκαν τὴν ὥθησιν νὰ τελειοποιήσωμεν οὕτως τὴν παρασκευὴν τῶν κυριωτέρων ΑΡΩΜΑΤΩΝ καὶ LOTIONS κλπ., τὰ ὅποια εἶναι ἐφάμιλλα μὲ τὰ γνωστά Εὐρωπαϊκὰ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Φαρμακεῖον μας εἰς χῦμα μὲ τὰς κατωθι τιμὰς :

Eau de Cologne	double	τὸ κοιλὸ	Δραχ.	110
»	»	triple	»	»
»	»	Russe	»	»
»	»	jasmin	»	»

Lotions (Fougère, Chypre, Origan, Violette καὶ ὅλα τὰ νεώτερα αρώματα) Τὸ κοιλὸ Δραχ. ἀπὸ 150—200

Extrait δια μανδύλια ὅλων τῶν αρωμάτων τὰ 10 γραμ. Δραχ. ἀπὸ 10—25

Eau dentifrice Τὸ κοιλὸ » 200
» de quinine » » 100

Εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ALEX

ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Αἱ ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐν χρήσει Εὐρωπαϊκῶν Μηχανῶν καὶ εἰς τὸ 1/2 τῆς ἀξίας αὐτῶν

Ἀποφεύγετε κάθε κίνδυνον, ἀποκτᾶτε μόνιμον πελατεῖαν χρησιμοποιοῦντες τὰς μηχανὰς καὶ τὸ φάρμακον **ALEX**

Δοκιμαί καθ' ἐκάστην, Ρόμβης 13

Ἀντιπρόσωποι :

Θεόδ. καὶ Νεόφ. Παπαντελῆς

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ζητήσατε πληροφορίας καὶ καταλόγους

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ - ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου ἀρ. ἐγκρίσεως 52315 τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1933

Τὸ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ καὶ τοῦ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ. Φυτικὸν - ἀπολύτως ἀβλαβές. Διαλύει τὰ ἀσβεστοῦχα καθιζήματα καὶ ἀποβάλλει τὰ ἄλατα διὰ τῶν νεφρῶν, ὡς τοὺς πόρους τελείως διευρύνει. Καθαρίζει τὸ αἷμα, διαλύει καὶ ἀποβάλλει τὸ ἐν αὐτῷ οὐρετικὸν ὅξύ, αἱ ἀρθρώσεις καὶ αἱ ἀρτηρίαι ἀπαλύνονται τούτου καὶ τὸ αἷμα ρεεῖ διὰ τῶν ἀρτηριῶν εὐχερέστερον καὶ ἀφθονώτερον. Οἱ ρευματικοὶ καὶ ἀρθρικοί πόνοι ἐξαφανίζονται, καὶ τὰ οὖρα καθίστανται διαυγῆ. Οὕτω τὸ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ θεραπεύει τὴν Ἀρθρίτιδα, τοὺς Ρευματισμούς, τὴν Ἰσχυάδα, τὰς Νεφραλγίας τὴν Ψαμμίασιν, τὴν Ἡπατικὴν καὶ Νεφρικὴν Λιθιάσιν, τὸ Ἀρθρικὸν Ἐκζεμα, τοὺς βόμβους τῶν ὤτων καὶ ἐν μᾶλλον λέγει πάσης τῆς ἐκ τῆς οὐρετικῆς διαθέσεως προκαλουμένης νόσου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπείκουν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀσφαλούς θεραπείας τῶν νὰ ζητήσουν ἀμέσως τὴν δωρεὰν ἀποστολὴν τοῦ βιβλαρίου «ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ» ἀπὸ τὸν Γενικὸν ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ ἀντιπρόσωπόν μου κ. Δ. ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΝ. Ταχυδρομικῇ ἡμερᾶς 139 - Ἀθήναι.

ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

6 — Ἀναξαγόρα — 6

Οἰκία Κανδηλώρου ὁπισθεν Δημαρχίας

Εἰς ὅλα τὰ τμήματα ὥρισησαν λαϊκαὶ τιμαί, ἵνα ἐξυπηρετηθῶσι πᾶσαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Παθολογικόν, Παιδιατρικόν, Γυναικολογικόν, Μαιευτικόν, Χειρουργικόν, Νευρολογικόν, Ἀφροδισιολογικόν, Δερματολογικόν, Ὄτορινολαρυγγολογικόν, Ὀφθαλμολογικόν, Φυματιολογικόν, Ἀκτινολογικόν, Μικροβιολογικόν, Ὀδοντιατρικόν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Ἀκτινογραφία, Ἀκτινοσκοπήσεις, Τεχνητὴ ἡλιοθεραπεία, Φωτόλουρα, Διαθερμία, Ὁζονοθεραπεία, Ἡλεκτρόπληξις, Ρεύματα Γαλβανικά - Φαραδικά, Κυστισκοπήσεις, Οὐδερσκοπήσεις, Ἐξέταση πίεσεως, Μικροβιολογικαὶ ἐξετάσεις.

Ὁραὶ ἐργασίας 9—1 π.μ. καὶ 3—8 π.μ.
Εἴσοδος Δραχμὰς 10

ΦΑΡΜΑΚΑ ΧΩΡΙΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ
LABORATOIRE B. DERRAUD PARIS.

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ